

colecția

ALCRIS

70

R O Z

Jocul dragostei
Carol Bogolin

gianninajollys

CAROL BOGOLIN

Jocul dragostei

ALCRIS

Capitolul 1

Locul era încins, mirosind a teamă și victorie. Și a jambiere aruncate.

Zgomotele ascuțite, produse de trântitul ușilor de la vestiare, răzbăteau prin pereții de un alb strălucitor și prin podeaua murdară. Robin își frecă palmele de pantalonii alb-albaștri și se lipi de perete. Sunetul bătăilor inimii ei se pierdea în rumoarea din vestiarul bărbaților.

Cât de nebună fusese să vină aici? Probabil cu mult mai mult decât lăsa să se vadă.

Începu să zâmbească. Nu se putea abține. Era în vestiarul echipei de baseball din liga amatorilor Beetleville Satellites. Robin oftă cu putere și șopti: „yeah!”

Oh, Doamne, se gândi ea, uite-i că vin: Billy Green, Neil O'Brian, Rod Coleman. Știa de ei, auzise despre ei, le ascultase meciurile la radio.

Ușa vestiarului se deschise aproape strivind-o de perete pe Robin. Stan Watkins, managerul general al

echipei Atlanta Braves și Michael Allen Ryan, antrenorul echipei Satellites, intrară în cameră.

Îl întâlnise o dată pe primul și, cu toate că se îndoia că acesta își mai aducea aminte, dansase o dată cu cel de-al doilea.

Michael era în cea mai bună formă în urmă cu patru ani. Acum avea treizeci de ani și nu mai purta mustață, dar ochii lui erau de verdele cel mai curat pe care-l văzuse ea vreodată. Câte o șuviță din părul auriu îi aluneca din când în când peste sprânceană, iar trupul îi era musculos și impunător. Acum arăta mult mai puternic. Totuși ceva era ciudat la el, ei se părea că este însingurat. Iarăși ai imaginație bogată, se gândi Robin.

– E bine să te simți iar ca la tine acasă.

Privindu-i oarecum nervos, Stan adresează aceste cuvinte celor așezați pe banca de rezerve.

Privirea sa scrutătoare cercetă întreaga încăpere, după care începu să râdă.

– Văd că nu prea s-a schimbat nimic pe aici.

Bărbații râseră politicos. Robin știa că toți se întrebau ce caută acolo șeful lor. Stan le simți tensiunea și trecu direct la subiect:

– Toată lumea știe că baseball-ul nu mai este un joc atât de atractiv de când... cu acel accident...

Robin reflectă un moment și apoi realizează că el se referea la accidentul din '94.

– Nu numai că și-a pierdut din atractivitate, dar a pierdut și un număr de fani. Îmi dau seama, băieți, că publicul de la meciurile de baseball nu a fost numeros, din contră, a scăzut constant.

Jucătorii se uitară unii la alții și făcură un semn aprobator cu capul.

– Bineînțeles că fiind și pe ultimul loc în clasament, ne pierdem susținătorii.

– Proprietarii au propus un lucru mai neobișnuit. Stan întinse mâna. Robin, n-ar fi bine să vii lângă mine?

Băieții o privire încurcați pe Robin. Pe spatele tricoului cel mai mic care ar fi putut să-i vină bine era înscris numărul 00, tradiționalul număr al celui dintâi la bătaie.

– Un nou om la bătaie este surpriza? întrebă unul dintre ei. Ah, am înțeles, un jucător pe nume Robin.

Încă o dată băieții râseră. În toată acea confuzie, Michael se duse lângă ea vorbindu-i flegmatic.

– Ar trebui să fii al naibii de bun.

Michael mirosea a săpun, a proaspăt și a bărbat, o combinație pe care ea și-o amintea din acea noapte de demult, de pe ringul de dans. Puterea și căldura trupului lui o făcură pe Robin să-și dorească să se apropie de el și să-i absoarbă puterea.

Surprinsă de propria reacție, Robin își scutură capul. Își îngrijise vânătăile și zgârieturile de pe corp ca și pe cele ale minții și spiritului de foarte mult timp. De când îi muriseră părinții nu mai avusese pe cine să se bazeze, decât pe forțele proprii. Își îndreptă spatele și-și reaminti că atitudinea dură a lui Michael era așa cum se așteptase, o mai întâlnește și înaintea, descercându-se cu ea.

Stan își ridică mâna.

– Domnilor, vă rog, lăsați-mă să vi-l prezint pe noul jucător, domnișoara Robin Jane Holkowski.

Ea se întoarce spre Michael și-i șopti:

– Dragă, sunt cu adevărat bună. După care se întoarce zâmbindu-le băieților, și-și scoase șapca. Bună, băieți.

O tăcere apăsătoare se lăsă, după care un hohot de râs răsună în încăpere.

– Hei, Frasier asta e tot ce ai mai bun? Cum de l-ai convins pe Watkins să introducă o fată în echipa noastră?

Întreaga echipă se întoarce spre Brent Frasier, de obicei glumețul echipei, care se uită la ei înmărmurit. Apoi toate privirile se întoarseră spre Stan Watkins a cărui față imobilă le transmitea că nu era o glumă.

Băbații începură să vorbească toți deodată.

– Demisionez!

– Eu nu joc cu o fată.

– La naiba, arată ca Shirley Temple.

– Ca cine?

– Ca Orphan Annie șatenă.

– La naiba, ne vom face de râs pe teren.

– Se poate, băieți! La comentariul lui Michael, Robin sări un pas mai încolo. Avem un joc de jucat în câteva minute. Îl veți putea întâmpina pe noul jucător mai târziu. Aceasta este formula în care se va juca: Moore în frunte; Frasier al doilea la bătaie; Green al treilea; Peterson ultimul.

Cu alte cuvinte, ea nu va sta prin preajmă prea mult. Toată lumea înțelesese mesajul, inclusiv Robin. Trecuse prin situația asta în liceu când făcuse parte din echipa masculină de baseball. Același tratament îl

îndurase și la colegiu. Dar acum era vorba de liga amatorilor. Nu mai era o joacă de copii sau de începători. O femeie în echipa lor era un lucru supărător pentru ei.

Dar pentru un sezon întreg, fie că le plăcea sau nu, Robin Jane Holkowski va fi un membru al echipei Satellites! Un surâs copilăresc îi apără pe față, chiar dacă pulsul îi crescuse alarmant.

– Robin. Stan o apucă de braț și-i aruncă o privire, încruntându-se îngrijorat. O să le treacă.

„Poate că da, poate că nu“ se gândi Robin, dar își mișcă aprobator capul.

Stan o conduse afară.

– Să mergem și să urmărim meciul. Va fi ultima oră când vei privi. După antrenamentul de mâine vei fi numărul întâi la băaie.

O pală de vânt tulbură zăpușeala nopții din orașul Alabama. Reflectoarele adăugau o ambianță de spectacol. Cei aproape o sută de spectatori stăteau mai degrabă plictisiți. Robin privea de pe banca de rezerve. Ceilalți jucători stăteau cât mai departe de ea și erau aproape la fel de plictisiți ca și fanii.

Până la sfârșitul celei de-a doua rundă, Robin își dădu seama că priviți individual, membrii echipei erau buni. Problema era că jucând individual, oricât de bine, nu formau o echipă. Ea știa că în liga amatorilor listele cu jucători se schimbau mereu când aceștia treceau la un nivel mai bun sau mai slab, sau, visul tuturor, când erau primiți în liga profesioniștilor. Dar baseball-ul era un joc de echipă și fiecare dintre ei trebuia să-i ajute pe ceilalți.

Prea agitată ca să poată sta locului, Robin merse până la marginea terenului. În câteva secunde participa cu toată inima la meci.

La începutul rundei a noua scorul era de 4-0. Robin se duse și-și încurajă din răspuțeri coechipierii. Da, coechipierii ei. Începând de mâine va fi cu ei pe teren.

Sandy Thompson, al treilea la bătaie, lovi scurt mingea, iar primul la bătaie, Larry Black, își începu alergarea. Deodată Michael îi făcu semn lui Larry să părăsească terenul și o introduse pe Robin.

Făcea acest lucru pentru a o testa? Voia să vadă ce-i stă în putere să facă și apoi să se descotorosească de ea?

Lui Robin nu-i păsa. Își frecă mâinile umede de pantaloni uitându-se după o șapcă, după care își alese una dintre cele două bâte pe care jucătorul i le întindea.

Rotind ușor bâta ea păși în lumina reflectoarelor. Vocile crainicilor o opriră din drum.

– Scrie chiar aici, Phil. Domnișoara Robin Jane Holkowski.

– Este o greșală de tipar, Sal.

– Găsește datele acestui Holkowski.

– Nu există nici una.

Spectatorii chicoteau în tribune.

– La naiba!

– Sal, nu poți spune asta la microfon! Ei bine, la naiba!

– Scuzați-mă, doamnelor și domnilor, a fost o scăpare de moment. Hei tu, da, de acolo!

Robin se uită în jurul ei.

– Tu, numărul 00. Ești bărbat sau femeie?

Tribunele fremătau. Crainicii râseră malițios la microfon. Râsul lui Robin era mai degrabă misterios. Zgomotul încetă atunci când spectatorii priviră figura nemișcată a jucătorului.

– Femeie! strigă ea în liniștea deplină și-și continuă drumul pentru a-și ocupa poziția.

Spectatorii se uitară unul la altul. Crainicii, înmărmuriți din cauza surprizei, făcură o pauză.

– A spus că este femeie, Sal?

– Eu așa am auzit.

– La naiba!

– Nu poți să spui asta!

– Taci, Sal.

Nici un sunet nu se mai auzea, nici de la crainici, nici dinspre spectatori. Chiar și acea ușoară adiere încetă. Toată lumea aștepta.

Michael alerga pe teren ca să dea indicații la baza a treia, boscorodind tot drumul. Aruncătorul și prinzătorul se holbară unul la altul, ridicară din umeri și-și luară pozițiile.

Robin se uită spre Michael așteptându-i semnalul. Semnalul? Of, Doamne, ea nu cunoștea semnalele acestei echipe. Pentru o clipă intră în panică, după care se așeză în poziția de atac.

– Începem, tată, șopti ea, sperând că tatăl ei o urmărea din cer.

– Mingea întâi!

Mingea a doua! Mingea a treia! Mingea patru! Robin merse mult, până când statura ei mică și feminină nu-l mai intimidă pe aruncător.

Spectatorii nu scoteau încă nici un sunet. La fel și crainicii. Brent Frasier era gata de luptă și preluă mingea întâi.

Prinzătorul porni să-și calmeze coechipierul. Îi aruncă o privire dură lui Robin, care surâse și-și pocni guma de mestecat. Să facă un balon i-ar fi plăcut mai mult, dar era o gumă care nu făcea baloane, pe care o luase în onoarea participării la jocurile de baseball ale ligii amatorilor.

Doamne, era atât de încordată. Făcu câteva mișcări pe loc după care-și luă poziția. Îi aruncă o privire lui Stan, care stătea pe banca de rezerve, și primi un semnal. Mingea plecă din mâna aruncătorului și Robin porni ca un glonț.

Spectatorii își ținură respirația. Robin alunecă cu capul înainte și ajunse în bază cu câteva minute bune înaintea mingii. Între timp se scutură de praf.

Mulțimea începu să bată din palme, apoi să vocifereze, apoi să dea din picioare și să aclame acel tur de forță de la o bază la alta.

Robin își flutură șapca spre spectatori și-i aruncă o privire scurtă lui Michael. Îi surprinse expresia șocată înainte ca acesta să se întoarcă spre celălalt jucător. Ți-am atras atenția de data asta, se gândi ea încântată.

Brent lovi una la stânga și Robin fugi cu viteza luminii spre a treia bază. Michael îi făcu semn cu mâna. Ea își mări viteza și alunecă pe burtă, evitând genunchiul prințătorului și lovitura cu câțiva milimetri.

Spectatorii își arătară încântarea prin ovații și fluierături, jucătorii de pe banca de rezerve se uitau la ea înmărmuriți.

Stan o îmbrățișă.

– Bine jucat, puștoaico. Știam c-o să reușești.

Robin râse și sări în sus, agitându-și brațele în aer.

– Am reușit, nu, tată?

Jucătorii se holbau și mai tare, încercând să-și rețină zâmbetele.

După o schimbare a aruncătorilor, cel care părase terenul scutură din cap. Noul aruncător termină repede aruncarea, dar Robin era încă în atenția celorlalți.

Echipa se îndreptă spre dușuri. Frânturi dintr-o discuție șoptită ajungeau până la ea.

– Ai văzut cum alerga?

– Omule, a fost ceva deosebit.

– Șșșt, șopti mezinul echipei, Rick Samuel, aruncându-i o privire scurtă lui Robin. Înțelesese. Va trece un timp până când se vor obișnui cu o femeie în echipa lor.

Acum știau că e în stare să joace. Trebuiau să se hotărască dacă erau destul de nonconformiști ca s-o lase să joace.

*

* *

Chiar i-ar trebui niște mobilă, se gândi Michael absent în timp ce se plimba de colo până colo prin

sufrageria goală, sobră, până în cealaltă cameră, de asemenea sumar mobilată.

Niciodată în viața lui nu mai fusese așa de frustrat. O femeie să joace într-o echipă de bărbați, într-o ligă a bărbaților! O femeie în echipa lui!

O femeie? Aiurea, arăta ca un copil. Datele spuneau că are douăzeci și patru de ani. Arăta de doisprezece. Dădu o raită prin bucătărie mușcând dintr-un morcov, apoi se îndreptă către bufet. La naiba, era condamnat s-o antreneze pe Shirley Temple un an întreg. Ea avea cam 1,52 m, părul șaten și creț, un zâmbet dulce care te înnebunea și un trup slab, pricăjit.

Putea să alerge, îi recunoștea meritul, aducându-și aminte de cursa pe care o făcuse pe teren, aruncările ei înalte din baze. Dar din câte își amintea el, nici nu putuse să prindă mingea.

Mușcă din morcov și începu din nou să se plimbe prin camerele văruițe în alb, cu mobilă puțină. Cu ce-a greșit ca să merite așa ceva? Ca antrenor al echipei Satellites, în ultimii trei ani își susținuse și-și încurajase jucătorii. Pentru ce? Pentru ca să-i pregătească pe acești băieți destul de talentați pentru lozul cel mare, adică liga profesioniștilor. Glorie, mândrie, fani înnebuniți și lumina reflectoarelor.

„Altcineva îți spală echipamentele“ se gândi el și se grăbi către uscător pentru a-și pune bluzele și pantalonii pe umerase pentru a nu mai fi nevoit să-i calce.

Se sprijini de mașina de spălat, așteptând ca aceasta să-și termine programul. Liga profesioniștilor. S-ar fi bucurat enorm de această poziție, s-ar fi acoperit de

glorie și faimă. Ar fi primit acest lucru ca pe un premiu pe care-l merita. Oricât de încrezut ar fi fost, ar fi fost și un jucător al naibii de bun.

Aruncă și ultimele rufe în uscător. Da, ar fi fost bun, dar era bun și la ceea ce făcea acum. Baseball-ul era viața sa, dragostea vieții lui, și să ferească Dumnezeu ca această femeie să facă din sportul lui o bătaie de joc, sau din echipa pe care o antrena, fiindcă o va scufunda și pe ea și vasul ei de jucărie.

Robin se îndreptă, frecându-și spatele și pieptul. Se simțea atât de bine fără bustiera pe care o purtase în timpul meciului. Se uită la cutiile cu haine și gemu. Vor trece zile până le va goli pe toate.

Nu-i venea să creadă că dimineața fusese încă în clasa Universității din Alabama dându-și ultimul examen. Drumul dintre Tuscaloosa și Beetleville îi lăsase timp doar să-și pună echipamentul și să se îndrepte spre stadion.

Era târziu, dar era încă înfierbântată. Jucase în liga amatorilor, pe stadionul Satellites, avându-l pe Michael Allen Ryan ca antrenor.

Ce încrezut!

Dar ce talentat era.

Căută poza lui Michael și o lipi pe frigider. Era un om foarte natural. Fusese o zi tristă pentru baseball când îl pierduse pe Michael. Avea un talent natural, instinctiv. Păstrase fiecare articol pe care-l găsisese despre el. Și pe vremea când fusese în culmea succesului, existaseră multe articole despre el.

Studia bărbatul tânăr din poză. A avea părul decolorat de soare și pielea bronzată. Brațele-i erau ferme și musculoase când ținea bâta pregătindu-se să lovească. A avea un surâs minunat și o mustață atrăgătoare, care ar fi topit inima oricărei fete. Ochii săi reflectau o bucurie de a trăi care se regăsea în fiecare meci pe care îl jucase, în fiecare clipă din viața sa. Acum avea riduri în jurul ochilor uimitor de verzi, ochi care acum nu mai străluceau. Cute adânci îi încadrau gura care nu prea mai zâmbea așa ușor. Dar, cu toate acestea, era încă devastator de frumos.

Robin stinse lumina din bucătărie și se plimbă prin apartamentul său. Mobilă modernă, tablouri moderne, mese din sticlă. Ar fi putut să fie toate din tablă, că tot le-ar fi îndrăgit. Era primul ei apartament și primul cămin.

Prăbușindu-se în pat, câteva minute mai târziu Robin se gândi iar la Michael. Regreta el oare acum că trebuia să antreneze în loc să joace, că strălucitoarea sa carieră fusese scurtată din cauza unui accident la genunchi? Oare din cauza asta devenise atât de sobru, în comparație cu playboy-ul de acum câțiva ani?

Se așază mai bine și închise ochii. Nu. Era probabil așa ursuz din cauza ei. Chicoti.

„Obișnuiește-te cu ideea, dragă Michael Ryan. Te-ai pricopsit cu mine pe tot restul sezonului.

Capitolul 2

În cameră încă mai mirosea neplăcut. Zgomotul creștea din ce în ce mai tare. Robin trase aer în piept și se așeză lângă Stan Watkins.

Mulțimea era ostilă, iar lumina blitz-urilor era neiertătoare.

– Doamne Dumnezeule, este doar o copilă.

– Scrie aici că are douăzeci și patru de ani.

– Are sau nu douăzeci și patru de ani, nu are nici un drept să fie aici.

Robin stătea nemișcată pentru a-i lăsa pe reporteri s-o fotografieze, apoi își scoase șapca și zâmbi.

– Ce încercați să dovediti dumneavoastră? Strigătul furios răsuna în încăpere.

– Nimic deosebit, domnule. Mă aflu aici doar pentru a juca baseball.

– Nu este corect.

Robin nu se sinchisi să răspundă.

– Domnilor, vă rog, spuse Stan încercând să preia iar controlul asupra acestei conferințe de presă. Vi s-a dat la toți libertatea de a pune întrebări. Robin se află aici pentru un sezon, ca să adauge ceva nou jocului și ca să dovedească că baseball-ul este încă cel mai îndrăgit joc din America.

– Pe naiba!

– Da, sigur. Ca să-l transforme în circ.

– Poți să joci, puștoaico?

– Da, domnule. Unii dintre dumneavoastră ați auzit probabil de tatăl meu Harold „Uriașul“ Holkowski. A fost managerul echipei Birmingham Barons înainte de a muri. El m-a învățat să practic sportul pe care l-a iubit.

– De ce nu v-a învățat softball?

– Fiindcă, domnule, el știa baseball. Și asta m-a învățat și pe mine.

– Tot nu este drept.

– Joci bine?

Robin zâmbi.

– Da, joc bine. Dar nu trebuie să ne schimbăm?

Pauza, în această atmosferă tensionată, era binevenită. Membrii echipei intrau pentru a se pregăti de antrenament. Astăzi avea o zi liberă și asta o ajuta foarte mult pe Robin pentru a se acomoda cu obiceiurile acestei echipe și cu cerințele managerului. Robin avea un gol în stomac când se gândi la Michael. „Nervii“, încercă ea să se autoconvingă.

– Încă o întrebare, doamnă Holkowski.

– Robin, te rog.

– De ce faceți asta, doamnă Holkowski?

– Domnule, zâmbi Robin gândindu-se la imaginile ce i se amestecau în cap. Voi toți iubiți sporturile. Le priviți și scrieți despre ele. Vocea i se înmuie și deveni visătoare. Presupuneți, doar presupuneți, că ați avea șansa să mergeți să jucați jocul pe care-l știți mai bine. Să auziți ovațiile multimii când loviți mingea, sau când înscrieți, sau chiar să auziți cum vă huiduie atunci când le înșelați așteptările, ca și pe ale dumneavoastră. Să transpirați learcă atunci când afară este caniculă, să vă udați până la piele când plouă și când dumneavoastră și coechipierii aruncați mingea de la unul la altul ca într-un dans de echipă.

Reporterii se holbară la Robin pentru a-și imagina ceea ce descria, oprindu-se din scris în mijlocul frazelor. Jucătorii se strecurară înăuntru, cu urechile ciulite pentru a o asculta.

– Simți greutatea bătei în mână, privești cum aruncătorul își rotește brațul și îți aruncă o minge perfectă. Începi să te balansezi, balansare puternică, totală, cu o sincronizare perfectă a brațelor și a corpului. Băta lovește mingea. Auzi zgomotul produs, cu zgomot puternic. Apoi stai și privești acea sferă mică și rotundă care zboară sus, peste gardul din stânga terenului.

Robin se opri o clipă, apoi se concentrează asupra prezentului.

– Dacă vi s-ar da șansa, domnilor, să experimentați măcar una dintre aceste senzații, ați scăpa-o?

Părăsi camera, înainte ca reporterii să poată apuca să-i pună alte întrebări. După foarte mult timp se ivise un adevărat jucător, un jucător cu viziune, nu unul care căuta doar câștig financiar. Așa ceva găseai foarte rar. Michael își întoarse privirea și oftă exasperat. De ce de data asta trebuise să fie o femeie?

– Sentimentală fată, se vaită Brent Frasier.

Era implicat în acest joc de ani de zile, târându-și familia după el când se muta de la o echipă la alta, muncind la un magazin de computere în afara sezonului, și asta numai în speranța că poate în noul sezon va da lovitură, intrarea în liga profesioniștilor. O lovitură care i-ar fi adus foarte mulți bani, se asigura el.

– Da. Billy Green aprobă. Doar o femeie sentimentală. Dar știa că Robin dobândise acel ceva care-l făcuse și pe el să revină în baseball an de an. Îi era aproape milă de ea, că nu avea decât un an la dispoziție să experimenteze totul. Nu că ar fi avut acum dreptul să fie aici și să facă de râs niște jucători serioși.

Robin stătea pe iarba terenului, studiind semnalele, rușinată fiindcă își împărtășise idealul. Să plângă? Nici măcar nu mai avea putere să arunce un băț mai încolo.

Era mulțumită că nimeni nu-i comentase discursul. Băieții ieșiseră afară și Michael începuse antrenamentul. Robin își luă poziția la bătaie. Michael îi arunca mingile: unele joase – razante cu pământul, altele înalte, ușor de prins.

Ea sări, apoi se aruncă, apoi fugi spre al doilea la bătaie, Perry, sau spre al treilea Sandy și încă o dată spre aruncător, Neil O’Ryan.

Exasperată, Robin își puse mâinile în șolduri.

– Bine, băieți. Vreți să-mi dați și mie o șansă să joc? Pot să prind și să arunc.

– Îmi pare rău, mormăi Perry, ștergându-și sudoarea de pe frunte. Sunt toate ale tale.

În următorul joc era tot în calea ei, trântind-o la pământ.

– La naiba, Smith! Las-o să prindă mingea. Dacă poate.

Michael intenționase să nu spună cu voce tare ultima remarcă, dar răsunase clar pe tot terenul.

– Dacă pot! Mulțumesc mult, Michael.

Robin alunecă pe burtă pentru a recupera mingea joasă, apoi se răsuci repede și i-o aruncă lui Perry. Într-o secundă. Ar fi fost o dublă perfectă dacă nu erau jucători care alergau către baze.

– Nu-i rău, murmură Perry.

Dimineața târzie de mai era destul de caldă.

Soarele din Alabama încălzise nemilos fețele obosite ale jucătorilor care fuseseră, timp de câteva ore bune, la numeroase pase și totul era din cauza ei, se gândi disperată Robin.

În sfârșit, cu un sfert de oră înainte de amiază, Michael se înmuie și lăsă echipa să plece. Pe toată lumea cu excepția lui Robin.

– Du-te în prima bază, urlă el în timp ce o luă în aceeași direcție. Să vedem dacă pot să te ajut să nu-ți rupi gâtul în timp ce aluneci!

Of, Doamne! Se antrenaseră, deja, trei ore. Se simțea ca o picătură de apă ce se evaporă la soare.

– Nu ești prea obosită, nu? rânji el.

Trupul ei urla după odihnă. Dar mândria o forță să alerge până la prima bază. Îi zâmbea, așa cum îi zâmbise și el, de parcă abia aștepta să-i asculte instrucțiunile în ceea ce privea alunecarea. El rânjea. Parcă știa cum îl blestema ea în gând.

– Din ceea ce am văzut ieri, viteza ta va fi un avantaj pentru această echipă.

Un compliment. Robin se întrebă dacă ar fi trebuit să se prefacă a leșina auzind acest lucru.

– Aproape am auzit o pocnitură când te-ai aruncat după minge. Ai putea să-ți rupi gâtul în felul acesta.

Robin își înclină capul și zâmbi. Vorbele lui nu erau foarte flatante, dar ea, ca eternă optimistă, știa că el începe să se dea pe brazdă.

– Vreau să exersezi mai întâi căderile din picioare. Hai să încercăm amândoi. Voi alerga cu tine.

Începură ușor și alergară până când el îi spuse să înceapă alunecarea. Încercară iarăși, Robin având probleme în a-și poziționa corpul pentru a aluneca așa cum îi spunea el.

– Stai acolo și uită-te la mine, strigă el, în timp ce se întorcea în prima bază. Alergă înspre ea și execută o alunecare perfectă. Când piciorul său luă contact cu baza, îi scăpă un urlat de durere. Robin îngenunche în spatele lui imediat.

– Michael, oh, Doamne, Michael, te simți bine?

– Al naibii genunchi! Se ridică și-și masă genun-

chiul stâng, respirând din greu. Robin stătea lângă el simțindu-se neputincioasă și învinovățindu-se.

– Îmi pare rău, șopti ea.

– Nu am nevoie de mila ta! strigă el, plin de durere.

Robin se ridică și se duse la prima bază. Mândria era un sentiment pe care-l înțelegea foarte bine.

– La naiba, strigă el din cealaltă bază. Nu te mai uita la mine de parcă tu ai fi cea care suferă, și alunecă aici!

Era nervos. Robin îi aruncă o privire dură.

– N-o să mor, Holkowski, urlă el. Așa că mișcă-ți fundul înapoi!

– Nu e nevoie să fii vulgar.

– Îmi pare atât de rău, Prințeso, spuse el disprețuitor.

– Scuzele îți sunt acceptate. Și-și luă o poziție maiestuoasă, obligându-l la replică. Dar tot ea strică efectul întrucâtva, fiindcă își luă poziția de alergare strigând:

– Acum dă-te la o parte!

– Nu!

– Atunci nu alerg.

Micuța era încăpățânată. Cu altă ocazie, în comportamentul altcuiva, Michael i-ar fi admirat atitudinea ei.

– Holkowski! spuse el cu o voce amenințătoare.

– Da! răspunse ea micos.

– Ascultă, Robin, începu el pe un ton mai moale. Trebuie să te obișnuiești să aluneci la picioarele altui jucător.

– Sunt obișnuită cu asta. Ea își puse mâinile pe piept.
– Robin? o chemă el, vocea lui pierzându-și acea dulcegărie forțată.

– Da? răspunse ea, lăsându-și capul într-o parte întrebător.

– Vii sau nu?

– Nu.

– De ce?

– Din cauza genunchiului tău.

– La naiba cu genunchiul meu!

– La naiba cu tine! îi strigă și bătu din picior, supărată că se răstise la el. Te rog, Michael, dă-te la o parte.

– Nu-mi mai spune Michael, spune-mi Ryan Micule Buldozer. Dar ieși din baza și de la locul unde ea trebuia să alunece. Nu din cauza tonului îngrijorat din vocea ei, se asigură el. Nu, plecase de acolo pentru a-și proteja genunchiul.

Cu Michael în afara oricărui pericol, Robin execută alunecarea perfect. Sub privirea lui atentă, execută manevra de zece ori.

În final, el îi dădu o pauză și alergă spre ea plin de entuziasm.

– A fost perfect, micuțo.

– Robin, îl întrerupse ea blând uitându-se direct în ochii lui mari și verzi.

Michael simți o emoție trecându-i prin inimă.

– Păsărică. Păsărico, spuse el încetișor.

Mâna i se ridică involuntar pentru a-i îndepărta o buclă ce-i căzuse pe obraz, când Stan îl întrerupse:

– Ai fost minunată, Robin. Simt cum se apropie ușor, ușor victoria.

Michael își lăsa imediat mâna să-i cadă. Ce se întâmpla oare cu el? Nu-i trebuia acum să înceapă să țină la cineva.

– Te-ai antrenat destul pentru astăzi. Du-te acasă, puștoaico. Voi fi cu ochii pe tine. Stan îi strânse mâna lui Robin și se întoarse spre Michael. Ryan, trebuie să stăm de vorbă la birou, înainte de a mă întoarce la Atlanta.

– Vă mulțumesc că mi-ați acordat această șansă, domnule Watkins. Robin zâmbi și apoi se întoarse spre Michael cu mâna întinsă. Și Michael, îți mulțumesc pentru tot ajutorul dat. Apreciez foarte mult acest lucru.

El îi strânse automat mâna, intenționând s-o apostrofeze pentru că-i spusese Michael, dar mintea sa nu se mai putea concentra asupra altui lucru decât asupra staturii ei micuțe și vulnerabile.

Ea își retrase mâna și spuse:

– Ne vedem mâine.

Michael o privi cum ieșea de pe teren. Era ea micuță și vulnerabilă dar era de asemenea la fel de curajoasă ca și ceilalți. Oare ce se întâmpla cu el?

Robin intră în vestiar și se prăbuși pe prima bancă pe care o găsi, nemaiținându-se pe picioare și cu inima bătându-i mai să-i iasă din piept.

Acum știa de ce nu simțise nimic în relațiile pe care le avusese cu diferiți băieți. De ce simțea că

întotdeauna căutase ceva, ceva nedefinit care nu se materializase în nici una dintre relații?

Totul pornea din acea noapte de demult. Michael Allen Ryan, vedeta echipei Atlanta Braves, văzuse o fată nervoasă, temătoare și singuratică la balul colegiului ei, și o invitase la dans de două ori la rând. El nu știa ce se vorbea despre ea, că se râdea pe seama ei, pentru că era prima fată care juca în echipa de baseball a Universității din Alabama. Nu, el aruncase o privire prin încăpere și se oprise asupra ei, care nu era nici pe departe cea mai populară sau mai frumoasă dintre fetele care se călcau în picioare pentru a se putea întâlni cu el.

El îi zâmbise iar apoi începuse să-i vorbească. Era cu adevărat interesat de persoana pe care o ținea în brațe. Și pentru prima oară în viața ei Robin se simțise ca o femeie adevărată, nu ca o marionetă.

Iar acum, pe teren, Michael o privise cu îngrijorare, preocupat să n-o fi obosit prea mult.

Ce schimbare în atitudinea lui, se gândi ea ridicându-se de pe bancă. Morocănosului îi păsa de ea, intrusul din echipa lui.

Poc!

– Aaahh! țipă Robin când în cameră răzbătu o rază de lumină ce o orbi.

– Ooof!

– Doamne, Robin, te simți bine?

Robin rămase nemișcată când distinsese în penumbra camerei figura împietrită a lui Michael.

– Da mă simt bine. Privi atent în jurul lui Michael și-l zări pe unul dintre reporterii care fuseseră la conferința de presă. Stan îl ținea ferm.

În timp ce o trase pe Robin în spatele lui, Michael se întoarse spre reporter.

– Vrei să explici ce-i cu această atitudine, Sweeney?

– Făceam doar niște poze cu noua puștoaică.

– Din interiorul dulapului ei.

Robin se întoarse și văzu că lucrurile ei din dulap erau în dezordine. Lenjeria ei intimă era aruncată peste geanta sport.

– Ei bine, Ryan, nu arată ca o fată.

– Mai uită-te o dată, Sweeney.

Nu că ar fi putut să se uite la ea de Michael care o proteja.

– Ai inventat asta pentru publicitate, Watkins. Cred că noul tău jucător este travestit.

– Ce? Robin și Michael vorbiră în același timp. Stan începu să râdă.

Robin încerca să iasă din spatele lui Michael, dar acesta o împingea la loc. Nu avea nevoie de atâta protecție. Tot ce-i mai trebuia acum era să irite un reporter.

– Domnule Sweeney, există doar un singur mod în care vă pot dovedi dacă sunt fată, dar nu o voi face. Va trebui să-l credeți pe cuvânt pe doctorul care m-a adus pe lume. Bănuiesc că a avut destulă experiență să știe asta. Stan, lasă-l pe acest domn să plece. Vom uita acest incident știind că o asemenea gafă nu se va mai repeta. Nu-i așa, domnule Sweeney?

Stan îi dădu drumul reporterului. Sweeney vociferă, dar Robin bănuia că îl convinsese. El își murmură scuzele de rigoare și promise că nu se va mai repeta.

Michael era furios.

– La naiba, Robin! Am fi putut să-l băgăm la arest pe acest nenorocit.

Robin se duse să-și pună lucrurile la loc în dulap.

– Bine, fie, cum vrei tu! strigă el, enervat la culme fiindcă cineva îndrăznise să pătrundă prin efracție în vestiar și să scoțoască în lucrurile lui Robin. Și ei nici măcar nu părea să-i pese. Îi înșfăcă geanta și o prinse brutal de mână.

– Ce faci?! exclamă Robin încercând să se țină după pașii lui uriași, de-a lungul culoarului.

– Da, ce faci? Picioarele scurte ale lui Stan făceau pașii dubli pentru a ține pasul cu Ryan.

– Îi dau un dulap în biroul meu. Se poate spăla și schimba acolo. Îi întinse lui Robin cheia biroului. Încerc să-i protejez intimitatea. Este ceva greșit în asta?

Robin și Stan amעיiseră.

– Bine, Stan, ne vom continua discuția în vestiar. Tu, spuse el arătând spre Robin, spală-te și du-te acasă.

– Da, domnule, răspunse Robin și salută strengărește.

Michael se uită la ea pälind. O apucă de umeri și o ridică până ajunsese la nivelul ochilor lui.

– Nu scoate nici un cuvânt. Ai vreo idee de ceea ce ți s-ar fi putut îndâmpla, dacă nu eram aici?

Robin se uită în ochii lui verzi, îngrijorați. Oh, da, acesta era Michael, cel de odinioară. Își ascunde sentimentele, gândi ea.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să fac pe isteța, și, deși cu întârziere, îți mulțumesc pentru ajutor.

Michael o lăsa jos.

– Așa-i mai bine. Părăsi biroul trântind ușa în urma sa.

Robin intră sub duș tremurând un pic din cauza celor întâmplute, dar amuzată de ideea că Michael credea că era de datoria lui s-o protejeze. Va avea grijă ca pe viitor să-i schimbe această părere greșită.

Echipa Satellite stătea pe banca de rezerve privind cum cei din echipa Shippers își roteau bâtele pentru antrenament. Robin stătea în celălalt capăt al băncii, prefăcându-se că nu-l ascultă pe Michael.

– Par relaxați! Michael vorbea cu asistentul său, Doug Mercer.

– Nu fi așa de sigur, răspunse Doug îngrijorat. Mie mi se par neîncredători.

– S-ar putea, replică Michael. S-ar putea să le câștigăm încrederea.

Se uită spre Robin și-i spuse:

– Nu le arăta la antrenament ce știi. Lasă-i să ghicească! Râse pe înfundate iar ochii lui avură o sclipire de moment. Arăta ca un băiețel care era pe cale să facă cea mai mare șotie din lume. Robin ar fi vrut să știe ce punea el la cale.

Michael îi făcu aproape insesizabil cu ochiul, după care o lăsă să plece. Robin își trase mănușa și merse pe teren alături de coechipierii ei. Michael arunca mingile ținându-i pe toți ocupați, trimitându-i și ei câteva pase, mai puternic, fără s-o ignore. Ajungând în centru pentru a-și face încălzirea, Robin putea simți curiozitatea echipei adevărate rămasă pe bancă, pentru a-i observa capacitatea de joc. Ea le ignora orice cuvânt sau gest.

Băieții făceau cu schimbul la bătaie, gata să înfrunte noul aruncător.

Aproape imediat începură șicanele din partea echipei Shippers.

– Hei, Peterson, cum e să joci cu o fată?

– Hei, Green, cum te descurci? Este cam sălbuță.

Robin îl putea vedea pe Billy cum strângea în mâini bâta, atât de tare de parcă ar fi vrut s-o rupă în două. Aceste șicanări vor fi cel mai greu lucru pentru echipă.

Robin era sigură că băieții o vor urî pentru că îi punea în această situație neplăcută.

Păși în mijlocul cercului și imediat toate atacurile se îndreptară asupra ei.

– Hei, va lovi!

– Pun pariu cu tine pe salariul pe o lună că nu va trece de aruncător.

Aducându-și aminte de cuvintele lui Michael, Robin se îndreptă ușor, dezmoțindu-și mușchii și încheieturile, apoi se întoarse pentru a permite unui alt jucător să lovească.

Unul dintre adversari o strigă cu o voce pițigăiată.

– Hei, Robin! Poți să vii să te joci cu mine?

Robin merse aproape de banca de rezerve a oaspeților și zâmbi. Clipind repede și timid, răspunse cu cel mai curat accent sudic, sprijinindu-și mânerul bătei de obraz, cum făceau fanii.

– Într-adevăr, ce curajoși sunteți! Trebuie s-o recunosc.

– Haide, continuă ei. Joci cu ei.

– Mama mi-a spus întotdeauna să țintesc foarte sus. Cred, domnilor, că echipa Satellites este mai sus decât poate ajunge cineva.

Cei de la Shippers începură să râdă și să vocifereze. Robin se întoarse spre Michael care aproape fugea din cauza nervilor și se îndreptă spre ea amenințător, prinzând-o de mână.

– Michael, ce frumos din partea ta că vii să mă salvezi de lupii cei răi. Se uită la fața lui imobilă și bătu din gene.

Cu o înclinare a capului, ca de regină, îndreptată către lupi spuse în încheiere.

– La revedere, domnilor.

Fanii din spatele echipei Shippers aclamară încântați. Michael o duse pe Robin cât mai departe posibil. Robin îl privi și începu să râdă.

– A diminuat din tensiune, nu Michael?

– Ar trebui să-mi spui Ryan, zise el automat. Da, a diminuat din tensiune drăcușorul. Râsul lui răsună răutăcios chiar și pentru el.

Imediat ce Robin se întoarse, el deveni serios și-i aruncă o privire ostilă, dură în timp ce intra în cabină. Nu voia să-i admire spiritul. Nu dorea să se gândească la cât curaj îi trebuise ei pentru a juca baseball cu bărbații. Și în plus, era greu să-ți imaginezi această mică ființă luptând pentru un drept al femeii, cel de a face ceea ce face și un bărbat.

Avea talent și el recunoștea asta presupunând că ea avea dreptul de a și-l folosi. El oftă, gândindu-se la sezonul ce va urma. Va fi cu siguranță unul lung.

Michael și-ar fi dorit sincer ca ea să și-l petreacă la altă echipă.

În cele câteva minute de dinaintea începerii meciului, echipa o asaltă pe Robin cu întrebări, vrând să știe cum putea să joace liniștită în ciuda atâtor remarci răutăcioase la adresa ei.

Ea ridică o mână pentru a face liniște și pentru prima oară ei se supuseră.

– Ei, băieți, n-ați văzut încă nimic! spuse ea și începu să râdă. Stați să vedeți când sunteți la bătaie și aruncătorul încearcă să vă șicaneze. Până când am învățat să fac abstracție de ce spune, a trebuit să mă abțin de la a mă întoarce și a folosi capul prinzătorului pe post de minge.

– Vrei să spui că nu auzi toate chestiile alea? întrebă Billy neîncrezător.

– Da, replică Robin serioasă. Îmi blochez mintea și mă concentrez asupra aruncătorului.

Jucătorii o priviră cu îndoială.

Echipa Satellites așteptă pe banca de rezerve până

ce linia de atac a celor de la Shippers fu introdusă. Stăteau unul lângă altul de-a lungul liniei din baza a treia.

De fiecare dată când un jucător din echipa Satellites își auzea numele strigat ieșea pe teren în ovațiile și fluierăturile a cinci mii de suporteri, după care se așeza de-a lungul liniei din baza întâi.

– Și acum, doamnelor și domnilor, momentul istoric despre care am citit cu toții și pe care l-am așteptat – noul membru al echipei Satellites, chiar de la Universitatea din Alabama, ca primul om la bătaie, micuțul nostru star din Alabama, Robin Jane Holkowski!

– A sunat bine, nu, Sal?

– Da, Phil, a sunat bine.

Robin plecă de pe banca de rezerve în fugă și o luă spre prima bază. Auzise râsetele de după prezentarea crainicilor, apoi aclamațiile, apoi îndemnurile. Ea făcu un cerc, alergând prin fața suporterilor, suporteri veniți să vadă succesul sau eșecul femeii care îndrăznise să pătrundă într-un loc numai al bărbaților, suporteri pe care ea îi atrăsese pe teren. Dar tot ea trebuia să-i facă să vină în continuare.

Se duse în rând cu coechipierii ei, bătut palma cu aceștia, după care își luă locul la capătul șirului.

Michael fu și el introdus. Merse și se așeză lângă Robin, murmurând.

– Micuțul nostru star, ha?

Se uită dur la ea, cu toate că nu intenționase să facă asta.

Robin se uită la el zâmbind, dar își pierdu respirația.

Soarele care apunea îl înconjura ca o aură și strălucea în părul lui auriu. Era ca un luptător magnific, mândru, sculptat în aur.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el, uitându-se amuzat la ea.

Robin își feri repede privirea, știind că era roșie la față ca focul. Își scoase șapca pentru Imnul Național și trase aer în piept.

Orchestra începu în forță și Robin se pierdu în versurile deja familiare, graseind doar ocazional. Vocea îi răgușea, dar ea continua să cânte tare.

Jucătorii din dreapta ei se strâmbau și încercau să nu izbucnească în râs. Ryan, în stânga ei, se întoarse și se holbă la ea. Era total afonă. Își întoarse ochii spre cer și-i mulțumi lui Dumnezeu că juca mai bine decât cânta.

Michael o privi cum își descărca sufletul în versurile cântecului. Începea să-și dea seama că în tot ce făcea ea, punea suflet, nu numai atunci când juca baseball. Era acea inocență de copil, se gândi el trist, pentru că știa că va fi absolut necesar ca ea să se schimbe din cauza dezamăgirilor vieții.

Când ultimele acorduri ale Imnului se stinseră, spectatorii se așezară.

În drum spre banca de rezerve, pe un ton prefăcut serios, Michael o întrebă:

– Te-ai gândit vreodată să devii cântăreață profesionistă?

– Da! strigă ea pe deasupra celorlalți. Dar m-am hotărât să dau meditații în schimb.

Cei patru coechipieri care fuseseră prin apropiere și auziseră se opriră șocați și se uitară la ea.

Robin își ascunse zâmbetul în timp ce își lua mănuașă și-i însoțea pe ceilalți pe teren.

– Mingea de început! strigă arbitrul și jocul începu.

O minge în afară, și alta ratată. Robin avea nervii întinși la maximum. Dar când mingea veni spre ea, își intră imediat în formă. Înșfăcă mingea, fugi și intră în a doua bază, ocoli alergătorul care venea spre ea și aruncă mingea spre alt jucător pentru a realiza o dublă.

– La naiba, domnișoară! țipă la ea alergătorul. Data viitoare nu mai sta în calea mea!

Robin izbucni în răs și Perry Smith, al doilea la bătaie, o luă de după umeri.

– Vezi, îi zâmbi ea, și noi femeile, oricât de fragile am fi, suntem uneori de folos.

– Fragile pe naiba! îi răspunse el râzând. Dar să sperăm că va mai trece ceva timp până să-și dea și ei seama.

Robin râdea, știind că măcar unul dintre coechipierii ei o acceptase. Își zâmbiră și ieșiră de pe teren în uralele spectatorilor. Robin era gata de luptă!

Când intră în careu aruncătorul murmură:

– A naibii femeie. Încearcă să se bage în toate.

Robin îl ignoră.

– Mingea întâi! strigă arbitrul.

– Mingea a doua!

Prinzătorul își luă locul.

– Lovește în zona de mijloc, își îndemnă Frank aruncătorul.

– Este prea mică.

– Țintește chiar sub sânii ei.

Amândoi de holbară la Robin.

– Sunt sub emblemă. Țintește în dreptul emblemei.

– Și dacă o lovesc în piept? Doamne, Frank, n-o s-o doară?

Frank își ridică mâinile neputincios.

După alte două aruncări, Robin se îndreaptă spre prima bază.

– Bună ziua, îi aruncă ea primului om din bază al echipei Shippers, ca și când s-ar fi oprit pe acolo să bea un ceai.

– Bună ziua și ție, domnișoară, îi replică el aplecându-se. Spectatorii fură încântați iar cel ce arunca în prima bază veni aproape de ea, bătând-o pe umăr și felicitând-o.

Robin îl urmări pe aruncător. A treia aruncare a acestuia fusese foarte aproape de a fi bună dar arbitrul strigă:

– Punct marcat!

Mulțimea se agita, Robin era istovită iar aruncătorul devenise nervos.

Michael stătea în baza a treia urmărind-o pe Robin. Îi urmărise trăsăturile feței atunci când ea alergase spre a doua bază, o urmărise când se ridicase și când se aruncase iar în prima bază, iar acum era mai neliștit ca oricând. Ar fi vrut, așa trebuia, s-o trateze ca

pe un coechipier dar, Dumnezeuule, nu putea uita că era femeie.

– Oh, Doamne, mormăi el. Chiar o să fie un sezon lung.

Următoarea aruncare ajunse în careu iar Brent o lovi cu putere în mijloc. Michael privi cu inima strânsă când Robin își luă avânt și porni. Îi făcu semn s-o ia către a doua bază iar apoi spre a treia.

Picioarele îi prinseră viteză, brațele i se agitară în sus și în jos și începu să alunecă cu picioarele înainte. Respirația lui Michael se opri când ea atinse baza și se crispă când văzu că se lovise la tibie. Ea se târî pe burtă, ținându-și capul în piept, din cauza mingii care venea direct spre ea și ajunse în bază.

– Safe!

Fusese la fix. Robin se ridică și fugi să-și recupereze șapca, apoi se întoarse spre a treia bază zâmbind ștregărește și făcu o reverență în fața fanilor. Măinile lui Michael tremurau. Îi venea s-o strângă de gât fiindcă îl supusese la asemenea emoții.

Se forță s-o trateze ca și cum ar fi făcut exact ceea ce ar fi făcut și ceilalți jucători. Chiar și faptul că ea făcuse ceea ce trebuia nu reușise să-l calmeze în totalitate.

– Frumoasă alunecare scumpo, îi aruncă el, dar estompă efectul complimentului dându-i o palmă peste fund. El se întoarse repede în cabină și se uită spre locul aruncătorilor. Cum de nu-și dăduse seama cât de bine stăteau pantalonii aceia pe ea?

Echipa Satellites înscrise de două ori în acea rundă și încă de două ori prin Billy Green, la sfârșitul celei de-a opta runde. Billy mărturisi că aruncătorul îl energizase atât de tare încât îl scosese din joc la următoarea aruncare. Se părea că metoda lui de a rezolva lucrurile era mult mai bună decât a lui Robin.

Scorul final fu de 4-2 pentru Satellites. Fusese o după-amiază destul de bună pentru baseball.

*
* *

Jucătorii se aliniară binevoitori pe o parte și alta a cabinei pentru a da autografe. Această forfotă era exaltantă, iar fanii care așteptau autografele păreau că vin la nesfârșit. Când suporterii se mai împuținară, Robin fugi în partea cealaltă a cabinei și observă că femeile se înghesuiseră în fața lui Michael.

Oare la ce se așteptase? Se certa singură pentru sentimentele ascunse pe care le nutrea față de Michael. Oare toate acele femei îl priveau cum mesteca guma și oftau, cum făcea și ea? Se simțeau oare și ele slăbite și ameteite atunci când el le privea cu acei ochi verzi și le zâmbea îmbietor?

Probabil că le spunea la toate „scumpo“.

Capitolul 3

Plantele și cerealele creșteau încetul cu încetul în pământul mănos și roditor, asistate de soarele arzător. Umiditatea persista în orașelul adormit Beetleville, cuibărit confortabil între Headland și Dothan, în colțul sudic al Alabamei.

Dar, cu toată umezeala, febra baseball-ului se simțea în aer. Oamenii veniseră de peste tot, din Georgia, Florida, Alabama – pentru a vedea dacă „puștoaica“ va continua să joace spectaculos, sau se va face de râs. Nu conta dacă echipa Satellites va câștiga sau va pierde. Fiecare bărbat, femeie și copil, venise pentru a fi martor la acel lucru neobișnuit, acela că o femeie juca într-o echipă a bărbaților. Localnicilor, mofturoși de obicei și delăsători în a-și ocupa locurile pe stadion, acum le era aproape imposibil să-și găsească un loc. Beetleville era deodată locul unde trebuiau să fie toți în acea magnifică după-amiază de duminică.

Billy Green stătea pe treptele ce duceau la teren, uitându-se la această mulțime. Deci așa va fi și în liga profesioniștilor, se gândea el. Bineînțeles, stadionul va fi mai mare, mai fastuos, dar mulțimea se va îngrămădi înăuntru ca și astăzi. Suporterii vor pâlăvrăgi, vor râde, vor mânca alune, popcorn și hot-dog. Și spera din tot sufletul ca, dacă va ajunge la profesioniști, spectatorii să vină pentru el, să-l vadă jucând.

– Hei, Green, o să stai toată ziua degeaba, sau vii să-ți faci încălzirea?

Billy își luă mănușa și ieși pe teren. Brusc el se simți ca un copil de cinci ani, plin de energie și dornic să joace baseball.

O dată încălzirea terminată, crainicii începură să anunțe jucătorii din echipa Shippers.

Fanii îi fluierară, dar nu exagerat. Apoi echipa Satellites se alinie în baza întâi și fură și ei anunțați. Robin își fluieră și aclamă fiecare coechipier. Spectatorii aplaudară politicoși.

– În sfârșit, doamnelor și domnilor, primul la bătaie, purtând numărul 00. Chiar ar trebui să-i dea alt număr, Sal. Micuța noastră mascotă, alergătoarea Robin Jane Holkowski.

– Mascotă, draguț din partea ta s-o numești așa Phil.

Robin înaintă pe teren. Încurajările se amestecară cu aclamațiile când ea făcu o reverență, își scoase șapca și se așeză în rând cu ceilalți. Chiar nu se așteptase la așa ceva. La atât de multă lume, la interesul

care îi era acordat. Era înfricoșător, era demoralizant, dar în același timp o exalta.

Robin zâmbi și-și scoase șapca când începu Imnul Național. Brent Frasier, care stătea în dreapta ei, luă pe ascuns două tampoane de vată pe care și le înfundă în urechi.

Echipa Satellites câștigă primul meci din cele două care se jucau consecutiv, cu scorul de 4-0, dar victoria nu fusese ușoară. Spectatorii primiseră mai mult decât s-ar fi așteptat, priviseră pasele înalte pentru prinzători, aproape un record al dublelor și aproape două înscrieri. Cele patru ture ale echipei Satellites fuseseră în baza întâi și apoi în cea de-a doua. Jocul fusese greu, dar aproape perfect. Robin luase parte la toate cele patru ture.

Ea părăsise terenul o dată cu echipa, în pauza dintre cele două meciuri. Râsese, își felicitase colegii, glumise pe seama unor ratări. Intră în biroul lui Michael pentru a-și lua cele necesare pentru a se schimba, șamponul, halatul de baie și un prosop. Se dezbracă și intră sub duș.

Și aproape imediat simți nevoia să se sprijine de perete.

Probabil că afară erau 45 grade, iar umiditatea devenea de nesuportat. Se simțea moale ca o cârpă. Apa caldută era ceva magnific; stătu sub duș un timp, după care se spală, se șterse și se îmbracă, pregătită pentru următorul meci.

La sfârșitul rundeii a noua, scorul era de 2-1 pentru echipa Shippers. Robin era în prima bază. Ea lovi

prima, apoi se întoarse spre careu în timp ce mingea zbura de la aruncător la cel ce era la bătaie, se aruncă de două ori dar fanii scandau în continuare „Fugi, Robin, fugi“. Și ea începu să alerge. Ca un fulger. Atinse cu putere linia bazei și execută alunecarea cu capul înainte în a doua bază. Mâna îi atinse careul, iar bărbia ei se lovi de genunchiul altui jucător.

– Marcat!

Suporterii scoaseră un urlet de bucurie. Robin se ridică. Văzu iar acea sclipire, dar de data aceasta nu era de la blitz-uri. Totul începu să devină mai clar. În timp ce se ridică și se scutura de praf îl zări pe Michael aruncându-i acea privire dură. Uitase să alunece cu picioarele mai întâi. Nu făcuse un păcat mortal, iar Peter avusese noroc. Mestecându-și guma îi întoarse lui Michael privirea și sparse un balon de gumă. Scoase limba la Michael, dar acesta nu părea prea amuzat.

Robin nu se mai uită la figura împietrită a lui Michael și-și făcu de lucru ștergându-se de praf. Cu tot norocul sau talentul pe care-l avea cel de la bătaie lansă o minge înaltă pe care jucătorul de pe partea stângă o prinse ușor. Robin se duse în a doua bază, apoi ajunse în siguranță în a treia. Dacă ar fi putut să alerge cu spatele să prindă mingea ar fi făcut-o, în schimb se ridică repede pentru a-l înfrunta pe aruncător.

– Mai încearcă o dată să-ți scoți limba, și-ți voi arăta eu cum poate fi folosită mai bine! strigă Michael.

Gâtul lui Robin aproape trosni când se întoarse brusc spre Michael. Tot felul de imagini senzuale începură să se deruleze în mintea ei. Oare la asta se referise el? Bineînțeles că nu. Dar... dar din cauza acestor imagini și a staturii lui musculoase din apropierea ei, Robin rată primele trei aruncări.

A patra aruncare trecu de prinzător, și numai instinctul o făcu pe Robin să se arunce după minge. Întorcându-se apoi în a treia bază, se interpuse între al treilea la bătaie și aruncător.

Alergă înapoi, de colo până colo și până la urmă renunță. În nici un caz n-ar fi avut cum să fie prezentă în fiecare bază. Țipă deodată și arată ceva în dreapta terenului. Amândoi bărbații se uitară într-acolo iar Robin alunecă în a treia bază.

– Marcat!

Michael râse cu atâta poftă și atât de tare încât îi dădură lacrimile. Aruncătorul și prinzătorul înjurară nervoși, iar Robin stătea în a treia bază, extenuată. Următorul, Billy Green, reuși o aruncare bună, iar Robin fu în stare să alerge în bază. Echipa Satellites câștigă cu scorul de 3-2.

Fanii erau în culmea fericirii, iar cei din echipă se strânsură pentru a bate palma și pentru a-și face semnul lor distinctiv. Robin fu felicitată și îmbrățișată de toată lumea, cu excepția lui Rick Samuel.

Se dădură autografe, se făcură dușurile necesare, după care, în afara stadionului se dădură și mai multe autografe. Drumul spre casă trecu repede și Robin

ajunse în apartamentul ei. Își spală și își uscă echipamentul și se duse la autocarul care o aștepta la stadion.

Echipa pleca spre Florida.

Autocarul avea aer condiționat, iar băieții erau în toane foarte bune. Robin era prea obosită pentru a se alătura veseliei lor. Se prăbuși pe un scaun și adormi imediat.

Dormi neînțoarsă toată noaptea, mișcându-și corpul doar pentru a se întoarce de pe o parte pe alta. Cineva îi pusese o pernă sub cap și o învelise cu o pătură. Probabil că Michael fusese acela.

Putea fi și delicat când voia. Atunci când nu se afla nimeni în preajma lui. O conversație șoptită ajunse până la urechile ei și-i captă atenția. Doi dintre băieți făceau presupuneri asupra vieții din liga profesioniștilor – întrebându-se cum era și rugându-se să ajungă și ei odată acolo.

În timp ce ei își puneau întrebări reciproc, Robin se întrebă de ce nu-l chestionau pe Michael în această privință. El fusese acolo. Știa despre ce este vorba.

Tot gândindu-se, adormi la loc.

*

* *

Era o noapte superbă. Îmbrăcată cu o jachetă veche a tatălui său și în pantaloni scurți, Robin stătea pe terasa din fața camerei ei de motel, cu picioarele sprijinite de grilaj. Băieții ieșiseră în oraș să sărbăto-

rească victoria pe care o obținuseră împotriva echipei Orlando Twins. Pe ea n-o invitasese nimeni și nici nu voise să se autoinvite. Abia începuseră s-o accepte pe teren, fuseseră într-un fel obligați s-o facă pentru a-și demonstra propriul talent și pentru a putea continua, dar în afara terenului era cu totul altceva.

Ușa de la camera alăturată se deschise ușor și Robin aproape că se înecă cu cei câțiva cartofi prăjiți pe care-i mai avea. Rămase nemișcată. Din camera ei nu răzbătea lumină și poate că Michael nu-și va da seama că era acolo.

– Frumoasă noapte, spuse ea, dar mai bine și-ar fi mușcat limba.

– Îhî, replică el, total absent, și Robin realizează că el știuse de la bun început de prezența ei acolo.

Oh, Doamne! se gândi ea. Nu încă un discurs! Liniștea se așternuse timp de câteva clipe. Robin se liniști și începu să studieze stelele. Constelația Orion ieșea în evidență în toată splendoarea sa. Ea urmări picioarele musculoase și umerii lați ai luptătorului care se contura pe cer. Zâmbi, după care chicoti. Cum era cu bâta ridicată, îi reamintea de Michael.

– Îmi spui și mie gluma? răsună vocea lui în noapte.

– Nu este nici o glumă. Admiram doar Orionul.

– Eu nu pot să găsesc niciodată altceva în afară de Carul Mare. Nu pot să fac legătura între stele.

Robin zâmbi auzindu-l vorbind pe un ton disprețuitor. Orion fusese prima constelație pe care tatăl

ei i-o arătase. Niciodată nu se putea uita la cer fără să vadă acest luptător făcut din stele cum aproape prinde viață.

– Magnific.

Michael îi aruncă o privire. Fața ei era întoarsă către stele și avea un zâmbet visător. Știusese că ea era afară și rezistase tentației de a ieși și a-i ține companie. Nu știa din ce motiv oricum era lângă ea afară.

Se așează ușor pe scaunul de pe terasă și-și sprijină picioarele de grilaj. Lui Michael i se făcu pielea de găină când îi auzi șoaptele:

– Nu te-ai dus la Piccolo Peter cu băieții?

– Nu.

– Ah!

Ea remarcase că Michael era distant față de băieți. Ceea ce observase în prima zi a ei cu echipa, era adevărat. Era un însingurat. El, singur?

Liniștea se lăasă iarăși.

– Cred că o să mă duc înăuntru.

– Îmi pare rău, bolborosi ea.

– Pentru ce?

– Pentru că am fost atât de plictisitoare.

Râsul lui străpunse liniștea apăsătoare.

– Poți fi în multe feluri, dar niciodată, niciodată plictisitoare.

Robin avusese nevoie de aceste cuvinte ca de aer.

– Ai avut vreun motiv să ieși afară?

Michael căută o scuză.

– Am vrut doar să-ți spun că ai jucat foarte bine!

Robin aștepta.

El zâmbi și-i spuse ceea ce ea se aștepta să audă.

– Pentru o fată.

Ea începu să bolborosească ceva. Michael începu să râdă.

– Noapte bună, Robin, spuse el intrând în cameră.

– Noapte bună, Michael, șopti ea și rămase să savureze felul în care el îi șoptise numele.

Michael medita asupra ultimelor trei săptămâni în care ea chiar jucase bine. Și nu numai pentru o fată. Era de fapt mai bună decât mulți dintre băieți. Avea destul talent pe care și-l punea în valoare în totalitate pe teren. Și reunise echipa prin strigăte, aclamații, dezaprobări și încurajări.

Observase și faptul că mulți dintre băieți îi ținuseră companie pe marginea terenului, aclamându-și coechipierii. Îl remarcase de asemenea și pe Rick Samuel în înverșunarea lui împotriva ei, precum și faptul că o bârfea în fața celorlalți. Michael hotărî să lase lucrurile așa momentan, să vadă dacă sentimentele acestuia se vor schimba. Sentimente. Michael avea probleme cu propriile sentimente. Se gândea că era bine faptul că o trata ca și pe ceilalți băieți, cu excepția acelor clipe când îi dădea emoții fiindcă se rănea când alerga prin baze, când aluneca, sau când era prinsă la mijloc de câte doi jucători, cu toate că ea se descurca. Și chiar atunci când credea că-și controlează acest sentiment de grijă, ea pleca de pe stadion, sau în autocar, în pantaloni scurți și cu un tricou scurt, sau strâmt.

Cum s-o trateze ca pe unul dintre jucători, când avea picioare superbe, iar sânii îi erau atât de provocatori, când obrazii ei râdeau, iar ochii îi sclipeau atât de minunat?

Stătea lângă autocar, așteptând ca echipa să se îmbarce.

Fuseseră o serie de jocuri istovitoare în deplasare, dar se ținuseră bine până în ultima clipă – o serie de trei zile de meciuri cu echipa Charlotte O'S.

Echipa Satellites câștigase treisprezece din cele șaptesprezece meciuri din deplasare. Michael era încă șocat. Trecuseră de pe ultimul loc în clasament, pe al șaselea, iar cele trei victorii asupra echipei O'S îi ridicau pe locul cinci. Și asta la o echipă a cărei ultimă performanță ar fi trebuit să-i confere și să mențină ultimul loc în clasament. Se întreba dacă băieții realizau că fuseseră ajutați.

Inspirația echipei, Robin, tocmai ieșea de pe stadion, alergând cu părul ud care se încrețea în bucle subțiri. Râdea împreună cu playboy-ul echipei, Billy Green, zâmbindu-i. Michael scrâșni din dinți.

Tocmai când ea voia să se urce în autocar el remarcă o vânătaie mare și urâtă pe coapsa ei, de altfel perfectă. Își strânse pumnii. Ar fi vrut să urle la ea și la acel jucător care o dărâmasese cu brutalitate.

Ar fi vrut de asemenea să-i sărute locul lovit pentru a-i alina durerea.

Michael stătea iar de unul singur în autobuz, în față. Robin ar fi vrut să stea lângă el, să vorbească cu el, așa cum o făcuseră după meciuri, în deplasare.

Camera lui era întotdeauna lângă a ei. Robin simți o pasiune arzătoare. El avea grijă de ea, veghea ca ea să fie în siguranță.

Robin aprecia acest lucru. Călătorise cu echipele din școală și din colegiu și redusese la tăcere câțiva băieți care doriseră să-i vină de hac femeii-jucător. Era extraordinar, se gândi ea, că Michael era cel care o proteja.

– Hei, Robin, o chemă tocmai din fundul autocarului Jim Peterson. Spune-mi cum te-ai descurcat cu șicanele de pe teren.

Cu o ultimă privire lungă aruncată celui ce stătea în față în autocar, Robin se ridică și merse să-i țină companie lui Jim.

*
* *
*

Echipa Satellites era într-o formă excepțională. Aclamațiile supporterilor inundau stadionul, ori de câte ori Robin alerga sau lovea mingea. Orice încercare de a juca în stil tradițional dispăruse din repertoriul echipei. Faptul că scorul era de 9-0 la începutul rundei a șasea nu-i făcea pe jucători să încetinească ritmul. Realizaseră prinderi spectaculoase pe teren și reușiseră chiar o triplare frumoasă. Jucătorii erau încălziți la maximum.

Robin tocmai lovi o simplă perfectă, plasând-o exact prin culoarul dintre a doua și a treia bază făcându-l pe jucătorul cu numărul zece să alerge.

Mulțimea era frenetică. Echipa gazdă părea că nu are nici o șansă împotriva celorlalți; iar suporterii aclamau înnebuniți echipa Satellites. Sloganul „Fugi, Robin, fugi“ răsună în aerul încremenit. Robin își dădea importanță, dansa și îl înnebunea pe al treilea aruncător al echipei adverse. Mingea zbură din mână lui îndreptându-se spre careu. Robin porni. Enormul apărător din bază i se puse în față amenințător. Robin se pregătea pentru alunecare – cu picioarele sau cu capul înainte?

– Whemp.

Următorul lucru pe care Robin îl știa era că se afla întinsă în a doua bază. Probabil că alunecarea fusese „bună“, se gândi ea amețită.

Respiră, Robin, se îndemna ea, dar fără nici un rezultat. Intră în panică.

– Michael, suspină ea, gândindu-se confuz că strigase.

– Sunt aici, Robin. Vocea lui ajunse la urechile ei. Stai liniștită. Unde te doare? Mâinile lui îi palpau corpul.

– Stai lângă mine, Michael, ești aici?

– Da, fir-ar să fie. Stai nemișcată!

– Michael... Se opri un moment încercând să stea liniștită, trăgând înnebunită de tricou. Michael... este prea strâmt. Ajută-mă. În același timp lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji. Cu o mână se agăță disperată de el, iar cu cealaltă trăgea de tricou.

Michael o luă în brațe, în tot acest timp blestemându-i încăpățânarea și alergarea pericu-

loasă, dar Robin nu auzea nimic. Imediat ce se simți în brațele lui, se liniști și leșină.

Michael lăasă jocul în grija secundului său și se grăbi spre cabină, spre vestiarul oaspeților.

Așezând-o pe o masă, Michael îi desfăcu nasturii de la tricou și dădu de bustieră.

– Tot felul de prostii... bombăni el.

Îi ridică trupul mlădios și-i propti umerii de pieptul lui, îi sfășie tricoul și-i desfăcu repede bustiera. După ce i-o dădu jos o lăasă pe spate și o apăsă pe piept.

– Respiră, fir-ar să fie! Respiră!

– Michael! gemu ea.

O apucă de umeri și o scutură ușor.

– La naiba, Robin Jane Holkowski, m-ai speriat de moarte. Of, Doamne!

Privirea lui se ridică spre ochii ei căprui, strălucitori, apoi coborî spre sânii ispititori. Simți ca și cum în corpul lui ar fi avut loc o explozie.

Doamne, nu! Își retrase imediat mâinile care până atunci se odihniseră pe acele forme suplă.

Degetele îl ardeau de dorința de a o atinge. Se uită în sus și se pierdu în ochii ei, acum aproape negri din cauza dorinței. Chiar și carnea de pe el se aprinse, iar trupul i se întări fiind mai excitat decât își amintea să fi fost vreodată.

– Nu, șopti el, și-i dădu drumul.

Robin se dezechilibără și el trebui s-o țină pentru a nu cădea de pe masă. Sânii ei se loviră și se frecară de pieptul lui. El văzu privirea pasionată din ochii ei strălucitori și corpul îi luă foc.

Buzele lui coborâra repede, apucându-le pe ale ei cu putere. Robin îi simți disperarea din acel sărut fiindcă și ea era disperată. Era disperată după atingerea, mângâierea luptătorului ei.

Ea îi răspunse cu aceeași pasiune, desfăcându-și ușor buzele pentru a profita de tot ceea ce el îi oferea și îi exploră gura așa cum o făcea și el. Brațele ei îi încolăciră gâtul, lăsându-se în voia lui în totalitate.

– Sunt udă toată, Michael, șopti ea, mâinile fiindu-i ocupate în părul lui blond. Trupul ei prinsese viață simțind acele senzații uimitoare.

Gura lui îi căută sânii, când cineva bătu la ușă.

– Ryan, se simte bine?

– Da, răspunse el răgușit. Instinctiv o strânse în brațe pentru a o proteja de posibilele priviri curioase. Venim imediat!

– O.K. Voiam doar să știu cum se simte, se auzi vocea de cealaltă parte a ușii în timp ce pași răsunau îndepărtându-se.

Michael îi dădu drumul și făcu câțiva pași înapoi.

– Îmbracă-te, îi spuse pe un ton poruncitor. Robin își căută bustiera cu mâinile tremurânde.

– La naiba, fato, nu-ți pune iar chestia aia. Astăzi nu mai joci. Iar data viitoare n-o mai strânge așa mult, fiindcă s-ar putea foarte bine să rămâi întinsă pe teren până mori!

– Ce s-a întâmplat, Michael? îl întrebă ea.

El îi întoarse spatele trecându-și mâinile prin părul deja răvășit. Încă simțea atingerea ei prin păr și pe

trup. La naiba! Cu imaginea corpului ei întipărită în minte îi va fi imposibil s-o trateze ca pe unul dintre jucători.

– Ce s-a întâmplat? strigă el nervos. Oare ce-ar putea fi în neregulă?

Se întoarse spre ea s-o înfrunte și încă o dată fața i se schimonosi. Vrei să pui ceva pe tine?

– Nu te mai răsti la mine, Michael Ryan. Se ridică, își luă tricoul și se uită la el cu dispreț. Nu pot să-l port. Este prea mic atunci când nu port bustieră.

Michael se întoarse dezgustat și după ce găsi una din bluzele sale în dulap i-o aruncă.

– S-o speli și să mi-o înapoiezi, te rog, spuse el cu o politețe prefăcută. Și după ce te îmbraci să vii afară.

– Daaa, domnule, îi răspunse ea glumeț.

El ieși trântind ușa în urma lui.

Robin zâmbi aranjându-și bluza. Îi atinsese buzele, îi gustase căldura și dulceața sărutului.

Păruse sincer cu adevărat. Dacă s-ar fi jucat doar cu ea, i-ar fi sucit capul cu alte lucruri. Își puse tricoul și se întrebă oare de ce-i venea să plângă.

Era întrucâtva îngrijorată că va da ochii atât de curând cu Michael, dar, după ce-i privi trupul acum acoperit, el îi întoarse spatele. Ea fu distrasă de restul echipei care râdea și o tachina în legătură cu ținuta ei. Bluza lui îi atârna până peste genunchi și se umfla ca un cort; mânecile normal de scurte, care stăteau așa de bine pe brațele lui Michael, atârnavă lălâi în jurul antebrățelor ei.

După meci, reporterii o înconjurară pe Robin, chestionând-o în legătură cu gravitatea rănilor.

– Mă simt bine. Zâmbi văzându-le fețele îngrijorare. Voi fi pe teren mâine.

– Accidentul vă îngrijorează în ceea ce privește alergările? întrebă un reporter.

– Nu, va trebui să mă las în jos mai repede.

Toată lumea plecă râzând.

– I-ai fermecat cu siguranță pe toți ăștia bătrâni, rosti Michael încă tremurând din cauza accidentului ei. Tremurând încă din cauza sărutului lor.

– Haide, ne așteaptă autocarul! îi spuse el.

După ceea ce se întâmplase în vestiar, ea nu avea nici o idee la ce s-ar fi putut aștepta din partea lui. Acum știa. Erau ca la început. Ea făcu un semn de resemnare, apoi se ridică pe vârful picioarelor și-l pupă pe obraz.

– Mulțumesc, Michael.

– Nu! șuieră el, încercând să ignore furnicăturile pe care le simțea în locul unde buzele ei senzuale îi atinseseră obrazul. Acel sărut din vestiar a fost o greșeală – să te văd pe jumătate dezbrăcată... Făcu o pauză să respire... Am reacționat la fel ca oricare alt bărbat. Nu mai căuta altă semnificație în chestia asta și nu mă mai atinge!

– Bine.

Robin se îndreptă, fața înroșindu-i-se de rușine. Știa acum că nu se jucase cu ea. Nici măcar nu voise s-o sărute. Ea îl înfruntă liniștită până când Michael se întoarse și plecă.

*
* *

Știa că ea era afară meditănd. Aproape că o putea vedea din camera lui. Stătea aplecată peste marginea cea mai îndepărtată a piscinei, cu picioarele-i abia atingând apa. Pantalonii ei erau scurți și verzi iar bluza îi era ornată cu dantelă, lucru ce-l făcea să se gândească la cu totul alte lucruri, decât la baseball.

Se gândea ea oare la sărutul lor, la felul dur în care-i vorbise? La faptul că nu fusese invitată să meargă în oraș cu băietii? Îi observase privirea tristă când aceștia plecaseră. Cum puteau fi oare atât de insensibili cu ea?

Ei erau insensibili? Purtarea lui fusese groaznică de când părăsise vestiarul. Nu meritase să-i vorbească așa cum o făcuse. Reacția lui față de ea îl uimise și-l iritase, dar asta nu era o scuză.

Ieși afară și strigă:

– Te simți bine? Știa că n-ar fi trebuit să sune așa aspru întrebarea.

– Mă simt bine, mulțumesc. Vocea ei era calmă, rece.

El se apropie de ea.

– Îmi pare rău. N-am vrut să par dur. Sunt... îngrijorat.

– Mă simt bine, Ryan. Serios.

Ryan, nu Michael. Ciudat dar îl deranjase.

– Ascultă, Robin. Putem să uităm ce s-a întâmplat în vestiar? Consideră-l un lucru obișnuit.

– Doar un lucru obișnuit! Robin se auzi când rosti cuvintele și râse sarcastic. Îmi pare rău acum, Michael, dar când o să mă gândesc la el o să mă simt flatată. O să suspin și o să spun că am fost sărutată de Michael Allen Ryan.

– Hmm, da, ceva de care să-ți amintești.

Replica lui era sarcastică. Nu că ea va uita primul sărut care o lăsase vreodată fără răsuflare. Îi fusese aproape mai greu să respire după acel sărut decât îi fusese după ce intrase în acel imens jucător din baza a doua.

– Nu că n-ai fi atrăgătoare... încep eu.

Robin izbucni în râs.

– Am mai auzit replica asta înainte, Michael. Haide, stai jos, relaxează-te.

Michael își trase un scaun și se așeză, ușurat că ea nu va face mare caz din acel sărut.

– Ce-ai vrut să spui cu am mai auzit asta?

– De la bărbații care erau destul de curajoși să se întâlnească cu mine. Mulți dintre ei nu rezistau să iasă cu o jucătoare de baseball. Cei care o făceau, terminau întâlnirea spunând ceva asemănător cu ce ai spus tu. Era felul în care își luau vina asupra lor.

Ei bine, de data asta vina era numai a lui. Ea era extrem de atrăgătoare. Și, cu toate că nu era bine ceea ce se întâmplase, fusese neputincios în fața atracției pe care o simțea față de ea.

Nu mai simțise așa mare atracție față de cineva de ani de zile. Spre norocul lui, ea schimbă subiectul.

– A fost un joc interesant astăzi, hm?

– Aha, răspunse el surâzând.

– Ți-e dor să joci, nu?

Robin atinsese o coardă sensibilă și știa. Erau momente în care lui Michael îi lipsea jocul mai mult decât putea îndura.

– Îmi place ce fac acum și știu că nu mă pot întoarce la ceea ce a fost, dar într-adevăr mi-e dor să joc.

– Încă mai revăd acea recuperare spectaculoasă pe care ai făcut-o în meciul cu Cuba.

– Toate au fost așa, scumpo.

Robin continuă:

– Mingea venea zburând în dreapta terenului, înaltă, un punct cu siguranță marcat. Ai sărit atât de sus încât părea că ai rămas suspendat în aer pentru totdeauna. Când ai aterizat aveai mingea în mână. Încă mai aud uralele mulțimii și chiar ale crainicilor. Zbierau și urlau în camera mea atunci.

Stătură o oră de vorbă, amintindu-și de momentele glorioase din cariera lui. Robin se simți obligată să-l tachineze pentru greșelile pe care le făcuse. Într-un târziu Michael își ridică trupul amortit de pe scaun.

– E timpul să mă retrag, mormăi el și-i întinse mâna ca s-o ajute să se ridice.

Robin îl prinse de mână. Se ridică pe vârfuri și-l sărută pasionat.

– Acesta a fost felul meu de a-ți mulțumi pentru ajutorul pe care mi l-ai dat astăzi. Și te-aș ruga să uiți acest sărut, durule! adăugă ea încetșor.

Robin se întoarse și plonjă în apă, întrebându-se dacă din corpul ei ieșeau aburi.

Dacă ar fi fost mai tânăr, Michael ar fi sărit după ea, indiferent de consecințe. Dar acum era mai bătrân și un pic mai înțelept. Își scoase mai întâi din pantaloni portofelul.

O ajunsese aproape imediat în apă, o ridică și-i tăie răsuflarea printr-un sărut. Îi dădu drumul la fel de repede cum o și prinsese, înotă până la o margine a piscinei, se ridică în mâini și ieși din apă. Adidașii îi erau plini de apă, blugii îi atârnav grei pe șolduri, în timp ce se îndreptă spre locul unde își lăsase portofelul. Intră în camera sa de motel și după ce închise ușa se lăsă pe vine.

Ce naiba se întâmpla cu el? Ca și cum nu ar fi fost destul de impulsiv gestul de a sări după ea în piscină, o mai și sărutase, iarăși. Își șterse mâinile pe tricoul ud lipit de piept. Încă putea simți contactul persistent al sânilor ei pe pieptul său. Și-i strângea cu bustiera când juca, dar după aceea alerga de colo-colo cu ei liberi. Forma și senzațiile pe care acei sâni i le provocaseră îl hăituiau. Își scoase tricoul ud și se îndreptă spre duș.

Fir-ar să fie, era prea bătrân pentru așa ceva. Era obligat s-o antreneze tot restul sezonului. Asta era tot ceea ce ar fi putut fi între ei.

Robin stătea în apă, șocată și complet confuză. Îl privise fix pe Michael cum intrase în camera lui. Apoi un mic surâs îi înflori pe buzele încă umede în urma sărutului.

Se duse spre scările piscinei, ieși din apă și aruncă o privire scurtă către ușa închisă a camerei lui.

– Cu plăcere, Michael.

Capitolul 4

Robin alerga de-a lungul străzii cărând un rucsac plin cu rufe murdare. Se întoarse și-și folosi spatele pentru a deschide ușa de la spălătorie și aproape imediat simți o mână pe spate. Brațul puternic al lui Billy Green se încolăci în jurul mijlocului ei luând-o pe sus.

– Iisuse, puștoaico, faci și tu ceva fără să te grăbești? Până să vin eu să-ți deschid ușa, tu deja ai intrat.

Întorcându-și șapca invers, Robin se uită la fața zâmbitoare și chipeșă a lui Billy.

– Îmi pare rău că ți-am stricat încercarea de a face un gest galant, spuse ea și-i zâmbi. Mulțumesc.

Apucându-și sacul cu rufe, Robin se uită în jur. Fiecare mașină de spălat era ocupată de colegii ei de echipă, cu excepția uneia. Resemnându-se, Robin se duse la cea de lângă Michael.

– Holkowski, o salută el, dând din cap. Mâinile lui erau ocupate cu sortarea hainelor, cele colorate în mașina care ea presupusese că era goală, iar cele albe în cea din fața lui.

– Domnule antrenor, îi răspunse ea. Problema era că vocea ei nu fusese în ton cu aroganța din vocea lui. În schimb era plină de amuzament. Ce-ai zice să împărțim mașinile? Albele la tine, coloratele într-a mea.

Michael se uită neliniștit în jur, de parcă faptul că lucrurile lor se amestecau și se spălau împreună era un lucru mult prea intim. Acum lui Robin chiar îi veni să râdă. Nu intenționase să vorbească cu el așa cum vorbise cu o seară în urmă. Dar într-un colțișor din mintea ei, poate ar fi vrut ca el să se uite la ea ca la o femeie.

Michael ridică din umeri și mormăi o aprobare resemnându-se. Robin își scoase bluzele albastre, șosetele negre, niște tricouri decolorate, deschise capacul mașinii și le aruncă înăuntru. Își desfăcu sacul și începu să sorteze lucrurile, lovindu-se destul de des de brațul lui Michael în timp ce-și azvârlea lucrurile albe la el în mașină.

Lenjeria ei intimă fu aruncată un pic mai repede decât restul lucrurilor, dar după cum spusese Billy, ea făcea totul în grabă. Își șterse sudoarea de pe față întrebându-se dacă acolo mergea aerul condiționat.

Michael se duse repede la automatul de răcoritoare, lăsând-o pe Robin să se ocupe de detergent și

de balsamul pentru rufe. Era peste puterile lui. Apropierea ei, mirosul ei delicat, picăturile de sudoare care-i alunecau de la baza gâtului în valea dintre sânii ei, era deja prea mult pentru el. Se întreba de ce i se părea picătura aceea de sudoare și mirosul acelei picături mult mai atrăgător decât o doză de parfum, mai ales la Robin.

Scumpa de Robin, cu ochii ei mereu zâmbitori, cu vocea ei melodioasă, alunecoasă... Michael înghiți în sec, de câteva ori la rând, consumat de o dorință atât de puternică încât aproape îl șoca. Cu o imaginație vie o vizualiză stând pe mașina de spălat într-o poziție primitoare, cu sânii dezgoliți și excitați. Aproape putea să simtă extazul pe care l-ar fi avut când trupurile lor s-ar fi contopit.

Scrâșni din dinți și încercă să nu se gândească la extraordinarul moment în care el ar fi ajuns la punctul maxim. După un moment de agonie, o agonie surprinzător de puternică fiindcă nu o mai experimentase de patru ani, se îndepărtă de automat și ieși din spălătorie. Afară, se sprijini de ușă, umplându-și plămânii de aer, aproape înecându-se din cauza umidității.

Lăsase timpul să treacă pe lângă el gândindu-se numai la baseball. Dar, Dumnezeule, încă mai avea acel sentiment! Simțea nevoia să sară și să urle. Da, Michael Allen Ryan încă mai avea sentimente! Le avea pentru o femeie care juca baseball. Bună treabă. Imaginația sa formă iar tabloul în care Robin îl aștepta

caldă și primitoare s-o posedă. Robin șoptindu-i numele, vocea ei chemându-l râzând și plină de bucurie.

Râsete. Reveni pe pământ cu o zguduitură. Râsete. Râsete batjocoritoare răsunau în mintea sa.

Robin îl privise pe Michael traversând strada abătut, încercând emoții furtunoase. Ar fi vrut să alerge după el, să-și încolăcească brațele în jurul lui, să-l țină doar în brațe, să facă ceva ca lucrurile să meargă bine. Dar nu avea nici un drept. El nu-i acordase acest drept și se îndoia sincer că i-ar fi permis să intervină în viața lui și să-l ajute.

Mașina se opri din spălat și Robin se întoarse la treaba sa.

În acea seară, după o victorie cu scorul de 4-3, Michael ciocăni la ușa ei.

– Scumpo, îmbracă-te. Ieșim la o pizza.

După un sfert de oră intrară în pizzeria unde se aduna și restul echipei.

– Hei, Robin! strigă Billy Green. Vino aici.

Brent Frasier îi trase un scaun.

– Așază-te, puștoaico. Chiar ne întrebam când o să ieși în sfârșit cu noi.

Robin îl lovi în joacă în umăr.

– Am așteptat să fiu invitată.

– Invitată? Puștoaico, dar asta este o prostie. Noi ieșim împreună. Credeam că știi asta.

Robin își roti ochii în jurul ei după care se înfipse în pizza. Avea un gust minunat – brânză dulce, sos extra.

După ce pizza fusese devorată, Billy Green ridică paharul pentru un toast.

– Pentru Robin, declară el. Bun venit în echipă.

Ceilalți ridicară paharele și strigară.

– Pentru Robin!

Robin zâmbi, apoi îi dădură lacrimile. Băieții oftară.

Michael îi privea. Robin îi trata ca pe niște prieteni, dar întotdeauna fusese ea însăși. Nu trebuise să fie vulgară pentru a le demonstra ceva în afara terenului.

Robin îl întrebă pe Brent despre nevasta și copiii săi. Deodată masa se acoperi cu fotografii, scoase din portofele de cei care erau căsătoriți. Ea le admiră pe fiecare în parte cu un entuziasm sincer și ascultă ultimele năzdrăvăanii făcute de cei mici.

Ea îi asculta povestind istorioare amuzante despre jocurile încununate de succes dar și despre cele cu ghinion din cariera fiecăruia dintre ei.

Și în tot acest timp era perfect conștientă de prezența lui Michael care stătea la masă cu ei, ascultându-i dar neluând parte la discuție.

Îl văzuse zâbind la unele povestiri. Robin își dorea foarte mult să asculte o poveste de pe vremea când el era în liga profesioniștilor și știa că băieții i-ar fi sorbit vorbele. El fusese de fapt acolo unde toți și-ar fi dorit să fie.

Robin îl văzuse de două ori cum deschisese gura să spună ceva, ochii lui aprinzându-se din cauza amintirilor dar de fiecare dată se răzgândise. Șocată, Robin realizează că el nu știa cum să se bage în vorbă cu ceilalți. Oare ce se întâmplase cu bărbatul sociabil care făcuse ravagii în liga profesioniștilor?

El o surprinse privindu-l și-și ridică sarcastic sprâncenele blonde. Ea își ascunse repede tulburarea și clipi îndrăzneț spre el.

Michael se înecă cu berea pe care tocmai o înghițea și-i aruncă o privire dură. Robin râse și-și îndreptă atenția spre ceilalți.

– Și ce-ai să faci după ce se termină sezonul? Întrebarea lui Brent captă atenția tuturor.

– Mi s-a oferit o slujbă ca antrenore la un liceu din Birmingham, începând din al doilea semestru, răspunse ea.

Michael se încruntă. Ar fi trebuit să fie bucuros că n-o va mai vedea. Ar fi trebuit să fie bucuros că ea are o slujbă aranjată. Ar fi trebuit să fie extaziat că ea era cinstită și că va lăsa baseball-ul să fie jucat de bărbați. Și, la naiba, ar fi trebuit să fie fericit fiindcă se părea că ei îi plăcea de Billy Green care stătea foarte aproape de ea și-i vorbea atât de înflăcărat.

Și oare de ce gândul că ea va pleca din echipă îi producea un gol în suflet? Și de ce interesul ei pentru Green îl făcea să vrea să dea un pumn în ceva?

*

* *

– Această introducere a fost trimisă de un fan al echipei Satellites, Myrna Kumpski din Dothan. Potrivită pentru ziua de patru iulie. Ce crezi, Sal?

– Așa este, Phil.

– Și acum, doamnelor și domnilor, o femeie de care America poate fi mândră, micuța noastră artificioasă...

– Pocnitoare, Phil. Pocnitoare.

– Ah, da, micuța noastră pocnitoare Robin Jane Holkowski.

Robin făcu cu mâna suporterilor, apoi se întoarse să bată palma cu coechipierii săi, lăsând în mâna fiecăruia două bucăți de vată. Când fu cântat Imnul Național, echipa, după un plan stabilit dinainte, își astupă urechile.

Mulțimea fremătă, apoi cântă din toată inima împreună cu Robin și cu ceilalți jucători.

În timpul meciului Michael stătu pe marginea terenului, privind-o pe Robin. Tânjea să experimenteze entuziasmul pe care-l avea ea, amintindu-și totul atât de bine, de pe vremea când simțise și el la fel.

Ea părea să debordeze de viață, trăindu-și și bucurându-se la maxim de fiecare clipă din viață. Nu exista nimic, fanii, echipa, oricine ar fi intrat în contact

cu ea, să-i ignore strălucirea sau să i-o știrbească. Michael își dorea din toată inima să iubească viața așa cum o iubea ea.

Dar recunoștea, fără tragere de inimă, asta era un lucru pentru cei care nu-și pierduseră cariera fulgerător, la fel și visele lor de a fi fericiți până la moarte cu aleasa inimii lor, vise distruse într-o explozie de ridicol. La naiba, nici măcar nu știa cum să încerce să fie iar fericit.

Dar în timp ce o privea jucând își amintea și momentele bune din viața sa. Nu se putea abține să nu-i admire îndemânarea, și să nu-și reamintească vorbele pe care ea le rostise la conferința de presă. Ea își îndeplinisese visul și își ținea amintirile aproape. Brusc, Michael își jură că va avea grijă ca ea să aibă ce să-și amintească.

O urmări cum învârtește bâta și rămase uimit de reacțiile corpului lui. Își dorea ca brațele ei să se încolăcească în jurul lui, ca mâinile ei să-l strângă așa cum strâneau bâta. Când zbura în jurul bazelor, minunatele ei picioare mâncând pământul, și le imagina încolăcite în jurul lui, făcând dragoste cu ea. Și fața ei, se gândea el privind-o cum îl tachina pe al doilea jucător la bătaie, cum ar fi arătat transfigurată de extaz.

La naiba, ar fi putut intra în Cartea Recordurilor pentru faptul că era singurul antrenor care l-ar fi luat pe unul din jucătorii săi și ar fi făcut dragoste nebună și pasionată pe iarba parfumată și fragedă de pe teren.

Agonia de a o dori se amestecă iar cu bucuria de a simți dorința străbătându-i trupul. De ce ea? Și ce va face în legătură cu asta?

În acea seară Beetleville își întinse covoarele roșii pentru ziua de 4 Iulie și amenajă locuri de dans. Magnificii stejari bătrâni erau împodobiiți cu luminițe. Mesele aranjate scârțâiau sub greutatea bucatelor de casă, a delicateselor proprii celor din sud: pâine de grâu, plăcintă de cartofi dulci, fasole pestriță, alune fierte, supă de okra, și creveți. Pe scena improvizată, cei ce participau la concursul pentru cel mai bun costum stăteau și așteptau decizia juriului. Conducătoarea ceremoniilor era Agnes Pratt, diriginta poștei locale.

Jucătorii și familiile lor uniseră câteva mese de tablă în apropierea statuii gândacului de mai – insecta responsabilă pentru distrugerea culturii de bumbac și care-i fortase pe fermieri să planteze alune. Cei cărora nu le plăcea să stea pe scaunele tari, stăteau jos, pe pături. Mâncarea fu devorată, nefiind irosită aproape nici o firimitură. Copiii alergau de colo-colo strângându-se în grupulețe cu colegii de la școală. Aerul era străbătut de sentimentul de familie, de comunitate, și de dragoste. Era o comunitate din care Robin dorea să facă parte, nu doar în acest an, ci foarte mult timp de acum încolo. Un loc în care să trăiască, să iubească și să îmbătrânească. Un loc pe care să-l împartă cu soțul ei și cu copiii ei – cu Michael?

Un vis trecător, Robin. Doar un vis trecător, își spuse ea. Suspina adânc din cauza acestui vis, atât de adânc încât trupul i se înfioră.

O formație locală cânta, în timp ce noaptea se așternea ușor. Cântară câteva acorduri, după care deschiseră seara cu un număr de rock Cajun.

– Ai fost cea mai bună la sport la colegiu? o întrebă cu real interes soția lui Larry Black, o blondă micuță cu ochi vioi.

– La sport da, răspunse Robin. La muzică am stat mai prost.

Le aruncă o privire coechipierilor săi și familiilor lor. Întregul grup se uita la ea cu mirare, după care începu să râdă.

Zâmbind, Robin alergă spre orchestră. Cei din echipă se ridicară s-o oprească.

După ce ceru permisiunea formației, se așeză în locul eliberat de baterist și bătu ritmul cu înverșunare. Se îndreptă apoi spre chitarea electrică la care făcu câteva acorduri. Apoi atinse corzile contrabasului. Un hohot de râs veni din dinspre audiența încântată, atunci când Robin se întindea sau se apleca pentru a cânta.

În timpul aplauzelor și al bis-urilor, Robin vorbi cu șeful formației, iar acesta împreună cu ceilalți se lansară în interpretarea unei versiuni a cântecului „Orange blossom special“. Robin ridică vioara și o sprijini de umăr, interpretând o cascadă de sunete. Dar, în momentul în care se apropie de microfon cu

gura deschisă, întreaga echipă veni spre ea. Michael ajunsese primul și o luă pe Robin de pe scenă, în timp ce ea râdea cu hohote.

După aplauze repetate, formația schimbă ritmul, făcându-l mai lent, și mulțimea începu să danseze. Michael o strânse în brațe și o învârti în ritmul muzicii.

– I-ai întrecut pe toți Holkowski. Vocea lui veselă o făcu pe Robin să se uite direct în ochii lui extraordinar de verzi. Ea zâmbi.

– E bine sau e rău?

– E bine, îi răspunse el trăgând-o mai aproape.

Robin se ghemui la pieptul lui inhalând aroma proaspătă de lămâie, de Michael, aromă care o stârnea și o făcea să-i simtă căldura trupului sprijinindu-se de al ei. Încea să-și țină mâinile nemișcate pe spatelui lui, dar acest efort o costa. Oftă și își mișcă ușor palmele pe deasupra cămășii lui mătăsoase. Îi simți mușchii încordându-se când se mișca și-și dorea, așa cum n-o mai făcuse niciodată, să-i simtă pielea sub palmele ei. Să-l atingă, să-l strângă... să-l iubească.

Aproape se împiedică, dar reuși să se redreseze înainte de a-l călca. Să-l iubească? Pe Michael? Nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să nege aceste sentimente care o devastau. N-ar fi putut decât să-i sfâșie inima, s-o rănească. Michael n-ar fi putut, sau probabil nu și-ar fi dorit s-o iubească. Ea își lăsa inima romantică să viseze. Muzica și noaptea erau pline de romantism. Se relaxă și se bucură de minunatul sentiment de a fi ținută în brațe.

S-o țină în brațe era ca și cum ar fi îmbrățișat stelele, se gândea Michael. Putea să simtă incandescenta și strălucirea ei. Își amintea că mai simțise o dată acea sclipire înăuntrul lui. Dar când toate visele lui legate de baseball se frânseseră o dată cu genunchiul lui, când femeia pe care o iubise își bătuse joc de el și-l părăsise, pierduse acea sclipire. Pentru totdeauna, se gândise el atunci. Până când Robin își făcuse loc în viața lui. Era oare timpul să meargă mai departe?

O strânse mai aproape de el, rugându-se să aibă curajul să-și riște încă o dată inima.

*

* *

Era o zi liberă, doar cu o ședință de antrenament dimineata. Robin stătea în dreapta terenului urmărindu-l pe Larry Black antrenându-se. Avusese câteva probleme în ultimul timp și Robin îi studie cu atenție rotirile bătei. Îi trecu prin minte că i-ar fi prins bine una din lecțiile tatălui ei. Ea cercetă împrejurimile, asigurându-se că Michael nu era pe acolo. De aproape o săptămână, de la ziua de 4 Iulie, era foarte iritat. Robin împreună cu cei din echipă făceau totul ca și cum ar fi călcat pe coji de ouă și încercau să nu-i stea în cale.

– Hei, Larry, vrei să încerci ceva ce mi-a arătat tata mie?

– Doamne, puștoaico, răspuse el exasperat. Aș încerca orice. Băta asta mă termină.

Robin se duse spre el și-i arătă o variantă mai ușoară pentru poziționarea picioarelor, o poziție mai ușoară pentru mânuirea bătei și îi sugeră să n-o mai strângă așa tare. Tocmai îi așeza picioarele cu mâna și îi arăta mișcărilor, cu mâinile pe șoldurile lui, când auzi o voce tunătoare.

– Holkowski! urlă Michael, cu toate că era la doi pași distanță de ea. Cine naiba a murit și te-a lăsat să-i preiei locul?

Michael spumega de furie. Nu mai dorea o femeie care să fie atrasă de toți bărbații. Și acum ea era cu mâinile pe Larry Black. Îi aruncă câteva priviri ucigătoare.

Robin se îndreptă și se uită drept în ochii lui.

– Cine a murit și m-a lăsat în locul lui? Vocea ei ar fi putut îngheța și lava fierbinte a unui vulcan. Tatăl meu! Se întoarse și începu să meargă spre ieșirea terenului.

– Data viitoare, o ajunse din urmă vocea lui Michael, mai bine ți-ai vedea de treaba ta.

– Mai bine ți-ai vedea tu de treabă, mormăi ea.

În seara următoare, în timp ce jucătorii își făceau încălzirea de dinainte de meci, Robin stătea în mijlocul terenului suflând în trompeta sa.

Michael veni și se așeză lângă ea, privind-o dur. Robin se uită la el și ridică o sprânceană în semn de

întrebare. Michael înjură ușor și plecă de lângă ea. Robin, cu capul aplecat, surâse. Îi intrase în suflet. Instinctul ei de femeie îi spunea asta.

Îl urmărise mai devreme în timp ce, la școală sportivă, îi învăța cu răbdare pe cei mici, fete și băieți, mișcările de bază pentru o lovitură bună. Stătuse în mijlocul unui cerc mare format de copilași, dând autografe, încurajându-i și răspunzându-le la nenumăratele întrebări puse. Acesta era Michael, cel pe care începuse să-l iubească puțin câte puțin, cu fiecare zi ce trecea. Expresia feței lui pe care o surprinsese de câteva ori în acea săptămână îi dădea speranțe. Era privirea pe care un bărbat i-o arunca unei femei. Nu era de ajuns pentru inima ei rănită, dar, Dumnezeuule, era un început.

Când îi întorsese spatele, un surâs străbătuse fața lui Michael. Ce mult îi plăcea fărâma aia de vitejie din ea. Și asta era doar o mică parte din tot ceea ce-i plăcea! Își aminti de sărutările lor, de felul în care ea se implicase, de cum se lăsase în brațele lui. Nu se lăsase pe deplin, dar se îndoia că reacția ei ar fi putut fi simulată sau că ar fi reacționat așa cu oricine ar fi sărutat-o.

Oricine? Acum era destul de nervos pentru a face o mișcare în acest sens. Dar, la naiba, ce mișcare trebuia să facă?

Capitolul 5

– Ce-ai zice să cinăm împreună, Holkowski? o întrebă Michael.

Robin își șterse sudoarea de pe pleoape. Meciul cu echipa Barons din acea seară fusese extenuant. Nimic nu i-ar fi făcut mai multă plăcere decât să se ducă acasă, să facă un duș și să se arunce în pat.

– Ce ai spus?

– Am spus, ce-ar fi să cinăm împreună diseară?

– Cred că da. Doamne, abia se mai ținea pe picioare. Unde merg ceilalți?

– Nu cu ceilalți, bolborosi Michael. Doar tu și cu mine.

– Noi doi? Inima lui Robin începu să bată amețitor. Oboseala îi dispăru ca prin minune.

Michael se întoarse și începu să meargă spre cabină.

– Am crezut că-ți va plăcea o cină într-un restaurant bun. Greșeala mea.

– Da! strigă Robin în spatele lui. În nici un caz nu avea de gând să piardă șansa asta. Mi-ar plăcea. La ce oră?

Lui Robin i se păru că aude un oftat de ușurare din partea lui, înainte ca el să se întoarcă spre ea.

– La ora șase. Așa vom avea destul timp.

Astfel ei îi rămâneau exact cincizeci și cinci de minute pentru a se pregăti.

Încă în chipament, se grăbi spre casă prin traficul aglomerat și se băgă direct în baie. Mai avea timp doar pentru o baie rapidă cu spumă. Dădu drumul la apă și se afundă în spumă. Se spală, apoi se ridică și își șamponă părul, se clăți, își uscă părul, după care se înfășură într-un prosop galben îndreptându-se spre dormitor.

Se prăbuși pe pat. Avea întâlnire. Michael îi ceruse o întâlnire!

Robin aproape se ciupi pentru a se convinge că nu visează. Se lăsă purtată un timp de plăcerea ametoitoare pe care o simțea, cu emoții care-i răscoleau stomacul.

Aranjându-și mai bine prosopul, se îndreptă cu picioarele tremurânde spre șifonier. Avea câteva rochii dar nici una care să se potrivească întâlnirii cu acest bărbat special, sau care s-o facă să pară mai matură și sofisticată. Oftă și luă singura rochie care s-ar fi potrivit. Era o rochie simplă din bumbac, cu talie joasă, lungă până deasupra genunchilor și înflorată. Era ușor decoltată în jurul gâtului, iar mânecile,

spera ea, îi vor acoperi diferența dintre brațele bron-zate și umerii albi.

Suspină și caută într-un sertar, un dres care i-ar fi acoperit cel mai bine noile vânătăi. Își dădu cu cremă pe mâini și în palme, încercând să-și înmoaie bătăturile. Măcar pentru o noapte dintre multe altele nu dorea să-și amintească faptul că era o jucătoare de baseball. În această noapte nu dorea decât să fie femeie. Femeia lui Michael.

Și totul era o prostie.

Își trase dresul până la jumătatea picioarelor și se opri. În unele momente își putea imagina că erau soț și soție, că erau mamă și tată. Dar nu se gândise la relațiile intime dintre ei.

Îl sărutase și-i fusese de ajuns pentru a ajunge pe lună. Trupul ei plin de pasiune își dorea mai mult atunci când se gândea la el sau îl privea. Se putea imagina stând lângă el, cu capul odihnindu-se pe piep-tul lui gol, cu brațele lui încolăcite în jurul ei. Își putea imagina cum ar fi să aibă copii, să râdă, să se joace cu ei, să-i certe și să-i iubească.

Dar nu putea să-și dea seama cum un bărbat ca Michael ar putea s-o dorescă. Ar trebui să fie atras de femei mai senzuale. Femei care să nu aibă bătăături sau vânătăi. Își trase până sus ciorapii. Ar fi trebuit să vrea pe cineva care să poarte rochii mai frumoase și pantofi eleganți, care să i se potrivească, la fel ca și Cenușăresei.

Își trase rochia peste cap și alunecă în pantofii nu foarte eleganți, albi, de lac.

Michael stătea în fața ușii apartamentului lui Robin, ștergându-și de pantaloni palmele transpirate. Își lărgi nodul de la cravată. Și-ar fi dorit să-i fi spus că o invită la o pizza. Măcar atunci ar fi putut purta pantaloni și jachetă sport.

Ridică mâna să bată la ușă și se răzgânda. Ce naiba făcea? Avusese patru ani în care nu-și făcuse griji și nervi pentru că avea o întâlnire, pentru că va începe să se atașeze de o femeie. Bineînțeles, dacă ar fi vrut, ar fi putut sta liniștit pentru totdeauna. Nu, nu era adevărat. De când o sărutase pe Robin știuse că acele zile liniștite se sfârșiseră. Își făcea griji din cauza ei, își făcea nervi, începuse să tânjească după atingerea unei femei, după dragostea unei femei. Și iată-l aici, încălzit și nervos la culme.

Ar fi trebuit să ia florile cu el în loc să le lase în mașină. Nu voise să-l vadă cu ele toată lumea, să se știe că îi făcea curte. Nu dorea ca lumea să speculeze sau să denatureze ceea ce ar fi putut fi între ei. Nu voia, recunoștea deschis, ca nimeni să le fure vreo clipă din timpul pe care-l aveau. S-ar putea să aibă timp doar până la sfârșitul sezonului să se bucure unul de celălalt, dar acest timp va fi exclusiv al lor, pentru a consolida o prietenie și o poveste de dragoste romantică.

Mâna îi tremură când bătu la ușă. Ah, măcar dacă ar fi adus și florile ar fi avut un subiect de discuție.

Ea deschise ușa cu un zâmbet prietenesc și-i lău răsufierea. Încântătoare. Era atât de încântătoare.

- Bună, spuse el când își regăsi vocea.
- Bună. Răspunsul ei fu timid și un pic nervos.
- Ești gata?

Robin îl privea, admirându-i jacheta și cravata. Era atât de chipeș. Părul lui blond strălucea în razele soarelui care apunea. Cămașa albă îi scotea în evidență fața bronzată, cu trăsături ferme. Era o față pe care nu ar fi deranjat-o s-o vadă în fiecare dimineață când se trezea, până la sfârșitul vieții ei.

– Sunt gata, spuse ea, știind că tonul ei se referise la ceva mai mult decât această întâlnire. Doar să-mi iau geanta.

Imediat după ce urcară în Mercedes-ul lui negru, el întinse buchetul de violete. De obicei ea primea palme pe spate sau se glumea cu ea, ca un tribut plătit talentului pe care-l arăta pe teren. Dar nimeni nu-i dăduse niciodată flori. Deodată rochia de bumbac parcă se transformă în mătase iar pantofii de lac în pantofi de aur.

Pe lângă parfumul răspândit de violete ea îi putea simți mirosul lui – săpun și lămâie. Ar fi vrut să se apropie de el și să-și bage nasul în cămașa lui, să-și sprijine capul pe umerii lui puternici și să-l lase s-o strângă în brațe.

Michael îi simțea mirosul pielii de fiecare dată când respira. Era un miros dulce – ca de pudră de copil, de femeie, de cămin. Ar fi vrut să se apropie de ea și să-și plimbe degetele pe obrazul ei fin, de-a lungul gâtului ei moale și mlădios. Ar fi vrut să se cufunde în ea și să nu mai iasă niciodată.

– Ce faci în afara sezonului? îl întrebă ea.

Ușurat că mai exista și altceva la care să se gândească, Michael își relaxă mâinile pe volan și răspunse cu simplitate:

– În primul rând tai lemne. Mă ocup cu treburile mărunte de lângă casă. Fac un pic de muncă voluntară. Nu e mare lucru. Cu îndemânare, el abătu discuția de la persoana sa. Îmi imaginez că abia aștepți să-ți începi cariera de profesoară!

Ea ridică din umeri și se întoarse pentru a se uita la el.

– Mi-e puțin teamă. M-am gândit întotdeauna că mă voi înțelege cu adolescenții, dar cu cât se apropie această slujbă, cu atât îmi fac mai multe griji. Sunt atât de sensibili, și totuși atât de încăpățânați, independenți. Unii au apucat deja pe un drum greșit, alții pe drumul drept. Cum pot să-mi dau seama dacă ceea ce le voi spune le va face bine sau rău?

Michael se gândi cum reușise să reunească băieții, să-i facă să fie o echipă și cum, doar prin prezența ei, însuflețea gașca lor. Se gândi la școala de baseball și cum sorbiseră copiii fiecare cuvânt al ei. Zâmbi, gândindu-se cum se schimbaseră vocabularul băieților, cum devenise mai frumos în prezența ei.

– O să te descurci, îi spuse el. N-o să-i atragi pe toți de la început, dar o să te descurci. O să-ți ia ceva timp. Entuziasmul și energia ta le vor transmite mesajul tău. Ce o să predai?

Robin făcu o grimasă și Michael înțelese.

– Dacă o să semnez contractul, o să le învăț pe fete softball.

– Dar tu ai prefera să fie echipa băieților.

– Ei bine, da.

– De ce nu le antrenezi pe fete la baseball?

Robin râse.

– Și împotriva cui am mai juca? Am fi singura echipă de acolo.

– Atunci cred că echipa fetelor o să eclipseze echipa băieților. Pun pariu că audiența la meciurile tale va fi mai mare decât la oricare alt meci.

Parcă cu ușurință în fața restaurantului din Dothan și apoi opri motorul. Se întoarse spre ea și-i luă mâinile într-ale lui.

– Ceea ce cred eu, Robin, este că fetele vor fi foarte norocoase să aibă cea mai bună antrenoare.

– Vino încoace, Michael.

Vrăjit de zâmbetul ei, se aplecă spre ea. Mirosul acela ca de copil mic îl lovi în momentul în care ea îl sărută pe buze.

Robin se dădu ușor înapoi și spuse:

– Mulțumesc, Michael.

O lua încetșor, se gândi el în timp ce mergea să-i deschidă ușa. Îl luase prin surprindere cu acel sărut și nu putuse să reacționeze pe moment. Dar cu siguranță reacționa acum. Trupul lui se umplu de dorință. O părticică din trupul unei femei cu puterea de a produce o asemenea reacție era un lucru periculos. Și

înfricoșător. Și nu la asta te așteptai când ai invitat-o în oraș? se muștră el. Dar să te aștepți și să trăiești pe viu situația erau două lucruri diferite. Iar faptul că-ți tremură mâinile arată cât de speriat ești, continuă el monologul interior.

Intrară în restaurant și fură conduși într-un separeu dotat cu o masă pentru două persoane. Robin comandă un pahar de vin și studie cu atenție meniul. Michael îi privi capul aplecat și acele bucle șatene care i se încurcaseră. Shirley Temple? Poate de la distanță. Robin era o femeie – tânără, dar cu toate astea o femeie, în stare să-și croiască singură drumul în viață, o femeie căreia îi păsa de ceilalți, care era capabilă de dragoste. În imaginația sa, Michael se putea vedea împreună cu ea, făcând dragoste în patul lui mare, și putea auzi cum gemetele ei ar fi umplut aerul. I-ar fi zâmbit când ar fi terminat. Așa cum îi zâmbise în mașină.

– Ce doriți să comandați, domnule Ryan?

– Sex. Ah, numărul șase, te rog. Orice o fi la numărul șase va mânca bărbătește. Doamne, se ruga, să nu fie ficat.

– Puteți să vă serviți cu supa și cu salata de la bar când doriți. Sper să vă placă mâncarea.

După ce chelnerul plecă, Michael dădu să se ridice, dar se controlă. Era prea obișnuit să mănânce singur.

– Vrei o salată?

– Cu siguranță. Sunt lihnită de foame.

Abia se reaseză când o femeie îmbrăcată cu o jachetă cu sigla Satellites pe ea se apropie de masă și spuse:

– Îmi pare rău că te deranjez Robin, ai vrea să-mi dai un autograf? Nouă, familiei mele și mie ne place la nebunie să-ți urmărim meciurile, spuse ea și întinse brațul aproape lovind pe cineva care-și ducea salata la masă.

– Cu plăcere, răspunse Robin.

Se terminase cu seara romantică. Când luă carnetelul din mâna femeii, din întreaga sală plină de clienți se ridicară mai mulți și formară un rând, ori pentru autograful lui Michael, ori pentru al ei. Salata lor proaspătă începuse să se pleoștească, vinul li se încălzi. Stomacul lui Robin începu să facă gălăgie.

Michael se ridică și-și puse șervetul pe masă.

– Va trebui să ne scuzați, oameni buni, dar Robin trebuie să ajungă acasă, este destul de târziu pentru ea. Era abia ora șapte și spera ca nimeni să nu-și dea seama cât de ridicol fusese. Dacă veți veni la meciul de mâine, vom fi încântați să vă dăm autografe.

O apucă pe Robin de braț și o ridică de pe scaun. Robin se făcuse mică de rușine. Michael lăsă să-i scape un hohot de râs când se aplecă și-i luă pantofii de sub masă, înșfăcându-i și geanta când se ridică.

– Capul sus, o instrui el. O luă de mijloc și o conduse afară din sală. Se opri la casă și plăti ce comandaseră.

Robin se simțea prost văzându-l pe Michael ținându-i geanta albă și pantofii, și-i scăzu și moralul. El voia

să încheie seara. Nu mai era o femeie care avusese întâlnire cu el, era una din jucătorii lui, iar el era antrenorul.

Se opriă în fața restaurantului pentru ca ea să-și pună pantofii. Furia emanată de el parcă formase un câmp aproape tangibil în jurul lui. Robin deschisese gura să spună ceva, după ce el întoarse mașina pe strada Principală, dar se hotărî să tacă.

De-a lungul străzii, nu departe, intră într-o parcare și îi spuse ferm să rămână nemișcată în mașină. Intră grăbit într-un magazin și se întoarse în zece minute cu o pungă plină cu alimente.

Ei bine, nu numai că-i distrusese seara, dar îl mai și forța să-și gătească singur.

Când se opriă în fața locuinței lui, Robin îl privi surprinsă.

– Îmi pare rău, șopti el încă furios dar totuși resemnat.

Robin bolborosi:

– Nu, mie îmi pare rău.

– Bine, zâmbi el, starea lui de spirit îmbunătățindu-se la auzul cuvintelor ei. Amândurora ne pare rău și amândoi suntem înfometăți. Intră, o să pregătesc un grătar.

Ușurarea lui Robin era aproape la fel de mare ca și bucuria pe care o simțea. Seara încă nu se terminase. Nu dorise să scape de ea.

Intrară pe ușa din față și Robin abia putu să îngaiame.

– Te-ai mutat de curând?

– Nu, stau aici de trei ani.

– Ai ceva împotriva mobilei? Vocea ei avu ecou în pereții camerelor sumar mobilate.

– Nu am găsit nimic care să-mi placă.

Adevărul era că nu-și dorise să mobileze casa. Trăise confortabil în vizuina și bucătăria sa.

Îl urmă în magnifica bucătărie țărănească, unde el așeză punga pe bufet. Își scoase sacoul și cravata și deschise câțiva nasturi la cămașă, astfel încât câteva fire blonde din părul de pe piept îi ieșeau afară. Mâinile lui Robin se încordară pentru a nu atinge acei cârlioniț ademenitori, pentru a nu-și trece degetele peste pieptul lui. El se întoarse cu spatele și începu să scotocească prin frigider.

– Simte-te ca la tine acasă. Știu că pantofii ăștia te omoară.

– Mulțumesc, spuse ea și-i ceru să-i arate drumul către baie.

După ce încălzi grătarul, Michael intră în casă pe ușa din dos. Robin era la chiuvetă, spălând verdețurile pe care el le pusese pentru salată pe bufet. Era desculță și fără ciorapi. Și-și făcuse și pedichiura! În timp ce juca baseball, sub șosete și în adidași ea avea unghiile făcute.

Îi era din ce în ce mai greu să se gândească la ea ca la un jucător de baseball, mai ales după ce o văzuse și în rochie. Și de ce ar fi făcut-o? se întrebă el subit. Nu era un jucător oarecare. Era o femeie care juca primul

și singurul sezon într-o echipă de baseball a bărbaților. Era o persoană deosebită care făcuse din acel joc anost unul spectaculos. Și din acest moment, își jură el, se va bucura de ea așa cum era, fie că era îmbrăcată în rochie pentru a cina cu el, fie că era în echipamentul de joc.

– Ți-am spus cât de frumoasă ești în seara asta? Oare de ce complimentul sunase atât de banal?

– Nu, dar îți mulțumesc.

Merse spre chiuvetă și luă lăptucile din mâinile ei.

– O să-ți murdărești rochia. Lasă-mă pe mine.

– Rochia se spală, Michael. Eu fac salata, tu cureți cartofii. E bine?

Michael îi întinse lăptucile, după care căută într-un sertar apropiat un cuțit pentru curățat cartofi. Îi simți parfumul suav ce făcea parte din ea, un miros aproape insesizabil, și totuși dulce, mirosul unei femei.

Munciră împreună, dar fiecare cu gândurile lui. El băgă tava cu cartofi în cuptorul cu microunde și apoi îi arătă platoul cu fripturi.

– Cum o vrei de făcută?

– Potrivită. Zâmbetul pe care i-l aruncase îl făcu aproape să se împiedice când ieși pe ușă.

Robin se duse la masa rotundă din stejar și așeză pe ea sarea și piperul. Luă un plic mare pentru a-l pune pe bufet, și-i pătă adresa.

– Fripturile ar trebui să fie gata cam în zece minute, spuse el.

– Tu ești Pete Ryan?

– Nu, răspunse el râzând. Pete Ryan a fost tatăl meu.

Robin îi întinse plicul. El îl luă și-l puse pe bufet.

– Mulțumesc. Am continuat doar de acolo de unde le-a lăsat tatăl meu. Și să nu scoți o vorbă despre asta. Este ceva ce nu țin neapărat să fie făcut public.

– Ce alt motiv ai, în afară de faptul că unele dintre personajele tale pot fi recunoscute?

– Nici unul, acesta este singurul. Mulți oameni scriu pentru mulțumirea de a fi citați. M-ar stânjeni într-un fel dacă toată lumea ar ști.

– Probabil ai dreptate, îl aprobă Robin, după care se grăbi să pună farfuriile pe masă.

Michael o ajută și el, dar ea încă nu se dezmeticise din șocul produs de vestea pe care tocmai o aflase. Articolele scrise de el erau inteligente și amuzante. Morocănosul de Michael, Michael cel serios, era amuzantul cronicar sportiv Pete Ryan?

Se întoarse spre el râzând.

– Cred că este absolut fantastic!

El ridică din umeri.

– Am o ocupație în afara sezonului.

Și iar îi apărură în ochi acea singurătate care părea că-l înconjoară mereu.

Odată ce-și mai potolise un pic foamea, Robin reluă subiectul:

– Povestește-mi despre ceea ce scrii!

– Tatăl meu a început. A iubit sportul, și-a dorit să

joc de fotbal, dar s-a axat pe golf și pescuit. A fost un copil slab, cel puțin așa mi-a spus mie, întotdeauna a avut probleme cu sănătatea. A avut o boală în copilărie, care i-a slăbit inima. A spus că a început când era adolescent, înverșunat să scrie articole despre echipele din liceu. Dragostea sa înăscută pentru sport nu l-a lăsat să publice în revista școlii acele articole, așa că a încetat cu critica și a început să scrie întâmplările hazlii din jocuri. Unele bazate pe fapte reale, altele fictive.

– Mai târziu a vândut câteva articole revistelor sportive și așa și-a început cariera. Când a murit i-am preluat munca. Nu am talentul lui, dar măcar fac totul cum trebuie.

Chiar că așa faci, se gândi ea.

– Această povestioară va fi publicată în revista „Outddop life“?

– Îhî, este o poveste despre pescuit. Tipul, vezi tu, întotdeauna mințea în legătură cu ceea ce ar fi putut să prindă. De data asta prinsese prada vieții lui, dar...

Ea îl ascultă povestind istorioara despre obstacolele pe care le întâmpinase pescarul în drum spre casă pentru a arăta peștele prins. În momentul în care personajul ajunsese la târg, unde se adunaseră tovarășii lui, și tot ce-i rămăsese din pește era o aripioară care dovedea cât de mare era prada, trupul lui Robin era scuturat de hohote de râs.

Ei strânseseră și curățarea fără grabă în bucătărie. Michael se duse afară să stingă cărbunii, iar Robin își

luă cafeaua și se duse în dormitorul lui. Camera era frumos aranjată. Biroul și computerul erau puse în fața ferestrei prin care se vedea piscina. Pereții erau acoperiți cu fotografii de familie și medalii de baseball. Nici una din poze nu-l arăta jucând.

Se duse la ușa din spate și se uită la piscina albastră, contemplând reflexele apei, și începu să caște. Nu mai mâncase niciodată atât de mult. Căscă iar, abia mai putând să-și țină ochii deschiși.

– Obosită? răsună vocea lui Michael în încăpere.

Pașii lui nici măcar nu se auziseră. Robin nu realizase că se află atât de aproape de ea, până când el o cuprinse în brațe. Ea închise ochii și-și sprijini spatele de pieptul lui puternic.

Părinții ei erau morți de peste cinci ani. Trecuse atâta timp de când Robin nu mai fusese ținută așa în brațe. Oasele aproape i se înmuiaseră și-i venea să plângă. Doar o simplă îmbrățișare alunga povara singurătății.

Îi simți buzele atingându-i creștetul capului și zâmbi somnoroasă. Încetșor, ca prin vis, el o întoarse și-i sprijini capul de pieptul lui. Robin putu să-i audă bătăile inimii când el îi ridică bărbia cu unul din degetele lui suple, și-i zâmbi visătoare.

O sărută pe pleoapele închise, apoi pe obraji și pe frunte. Pielea ei era atât de moale și netedă, încât Michael nu-și amintea să fi atins vreuna la fel. Era atât de feminină, atât de frumoasă. Încântătoare ca o pisicuță care se gudură pe lângă tine s-o mângâi. Își

încolăci brațele în jurul mijlocului ei subțire și o ridică până când gurile lor ajunseră la același nivel. Și apoi făcu ceea ce făcea în fiecare noapte cu ea în visele lui. Își lipi buzele de ale ei, sărutând-o ușor ca pe ceva prețios, ca pe o comoară. Îi savura gustul, încetisor, tandru. Avea un gust de ambrozie. Apropierea trupului ei îl provoca mai mult decât își putuse imagina vreodată.

Nedezlipindu-și buzele de ale ei, o ridică și o așeză pe genunchii lui, pe canapea.

– O să te duc curând acasă, iubito.

Vibrațiile acelor cuvinte rostite deasupra buzelor ei îi produsese furnicături în tot corpul lui Robin. Se mai sărutaseră de două ori înainte cu pasiune și un pic brutal. De fiecare dată rămăsese cu inima batându-i nebunește și cu picioarele tremurânde. Acum, această blândețe din sărutul lui era ca adierea primăverii. Inima ei rătăcea după a lui, totul în capul ei era o ameteală romantică. De data aceasta emoțiile îi ajunseseră în suflet.

Aplecându-se, Michael își desfăcu buzele, pline de dorința de a o primi și a o gusta. Ea căuta, el găsea. Își trecu limba peste gura ei, și-i mușcă ușor buza inferioară. Ea simți senzațiile invadându-i fiecare părticică din corp. Încercă același lucru cu el și-i simți corpul întărindu-se.

– Dumnezeuule! Vocea lui părea că vine de undeva de departe. Unde ai învățat să faci asta?

– De la tine, îi șopti ea pe vârful buzelor lui, exact cum făcuse el mai devreme. Chiar acum.

El își înălță capul și privi în ochii ei negri, speriat de inocența pe care o reflectau. El îngână ceva și-și îngropă fața în gâtul ei, umplându-și plămâni cu parfumul ei.

O strânse în brațe și inima-i bătea mai să-i spargă pieptul. Era speriat la culme, crezând că dacă se va apropia de ea, îl va respinge. Doamne, fusese atât de mult singur în cochilia sa.

O ținu la pieptul său încă o clipă.

– Este timpul să te duc acasă, iubito. Ai o zi grea mâine.

– Hmmm, fu tot ce spuse ea.

Michael o mângâie și se ridică încă ținând-o în brațe. O puse pe picioarele ei, scrâșnind din dinți când corpul lui se frecă de al ei.

– Trezește-te, somnoroaso.

Ea își ridică ochii somnoroși spre el. Lui Michael îi trebuise toată stăpânirea de sine pe care o avea ca să n-o strivească de el, să nu-i devoreze corpul cu sărutări sălbatică, să n-o întindă... Își alungă fanteziile din minte și porni s-o conducă spre ușă.

Îi luă pantofii și geanta în drum și îi aruncă afară, înainte ca tapetul alb din camera sa să-l tenteze s-o lipească de el.

O conduse acasă în mai puțin de cinci minute, opri motorul și se uită la intrarea din spate care ducea la apartamentul ei. În nici un caz n-o va conduce până sus. Dacă ar săruta-o, ceea ce știa că va face, i-ar spori

și mai mult atracția față de ea. Se întoarse spre ea și-i întâlni buzele care voiau să-l sărute.

– Mulțumesc, Michael, a fost o noapte superbă, spuse ea și-i adresă un zâmbet adormit. În nici un caz n-ar mai fi putut rezista încă o dată aceluși zâmbet, acelor buze.

Își înclină capul, în timp ce-i prinse capul în mâini, tandru.

– Noapte bună și ție. Vise plăcute!

Își uniră buzele și el simți imediat acea explozie în corp. Ar fi vrut să-i devoreze trupul, să pună stăpânire pe el. S-o posede și să fie posedat. Își trase răsufierea și-i dădu drumul.

O privi până când ajunse în apartament, se așeză în mașină și încercă să se liniștească. Știa că mama lui l-ar fi certat că nu a condus-o până la ușă. Dar câteodată principiile trebuie sacrificate. Mai bine să n-o conducă până la ușă, decât s-o ducă înăuntru și să facă dragoste cu ea.

Se întoarse acasă și dădu un telefon.

– Bună, mamă.

– Michael? Oh, Michael, este atât de bine să-ți aud vocea.

Și, în sfârșit, găsi de cuviință să-și alunge din suflet înverșunarea și resentimentele pe care le avea față de mama sa, cea care-i implantase atât de adânc în comportament codul bunelor maniere. Nu era vina mamei lui, ci a femeii care-și bătuse joc de el.

– Am sunat doar să-ți spun că te iubesc, mamă.

Capitolul 6

– Și ultima, dar nu în cele din urmă...

– Oh, Sal...

– Taci Philip. Asta e bună.

– Sal...

– Unde rămăsesem? Ah, da. Mândria echipei Satellite. Giuvaierul lor.

– Sal!

– Am spus bine, nu, Sal?

Phil vociferă:

– Giuvaierul... Perry Smith! Perry Smith? Unde este Robin?

Spectatorii bufniră în râs, ca și jucătorii aflați pe teren. Perry începu să înainteze încetul cu încetul, ezitând. În final, cu aplomb, înaintă și făcu o reverență.

– Ei bine, unde este Robin? răsună vocea lui Phil la microfon. Mulțimea amuțise și începuse să asculte cu atenție.

– Nu mai joacă astăzi. Are o zi de odihnă, sau ceva în genul ăsta.

Suporterii începură să huiduie, apoi să scandeze „Robin, Robin!“

Robin stătea în cabină privind-l pe Michael. Când îl întrebase mai devreme de ce n-o lasă să joace, el îi răspunsese simplu că este obosită și are nevoie de odihnă. Bărbații! O invitasă în seara precedentă la cină și într-adevăr fusese obosită. Dar acum era ora cinci după-amiază, a doua zi. Dormise destul. Simțise în decursul sezonului că el o proteja dar, de data asta mersese prea departe.

– Este bolnavă! strigă Phil în microfon.

– Închide microfonul, Phil, îl instrui Sal. Luminile tablei de scor se stinseseră, dar vocea lui Sal se auzi tare și clar.

– Poate fi una din problemele femeilor. Știi tu, perioada aceea din lună și chestii de genul ăsta. Doar nu vrei s-o pui într-o situație jenantă sau altceva, așa că lasă jocul să continue.

– Măiculiță, Doamne. Bine gândit, Phil.

Luminile tablei de scor se reaprinseseră. Spectatorii murmurau neîncrezători. Înmărmurită, Robin se prăbuși pe bancă. Michael se înroșise la față, iar echipa se uită la ea scrâșnind din dinți. Imnul Național fu cântat, dar Robin nu-l mai cântă. Adevărul e că răgușise.

Nu trecuse runda a treia și Robin era afară să-și încurajeze echipa. Sărea, urla, îi încuraja și-i blestema. Așa că, se gândea Michael, care era rostul să n-o lase să

joace? Folosea aproape la fel de multă energie ca și pe teren. Știa că făcea o greșeală, chiar atunci când o făcea.

Își promisese că o va lăsa să dea tot ce are mai bun în ea în sezonul ăsta. Și ce făcuse? Își lăsase natura protectoră să pună stăpânire pe el. Să preia controlul. De când o cunoscuse pe Robin, se zbătea într-o continuă confuzie. El dorea doar să-și conducă echipa, nu avea neapărat nevoie de o femeie în viața sa, și totuși ea era acolo, chiar în miezul vieții lui.

Robin îl auzi oftând și-i aruncă o privire. Expresia lui tolerantă deja începuse să o indigneze. S-o irite. Ea se întoarse și se uită la el, cu sprâncenele ridicate întrebător. Tocmai voia să se rățoiască la el când se uită în ochii lui. Acei ochi ca două mări verzi erau umbriți de îndoială și confuzie. Și de vină.

Își mușcă buzele și-și întoarse privirile spre teren. Nu dorea ca sărutările lor sau ceea ce ar fi putut să simtă fiecare, să-l chinuiască pe el. Nu-și dorea decât ca el să se simtă bine în prezența ei.

Ultimul lucru de care avea nevoie era să se simtă el vinovat pentru că o sărutase. În al doilea rând, nu voia ca el să o trateze ca pe un bibelou. Și dacă n-o va introduce nici în al doilea meci din acea seară, va afla cât de curând ce temperament avea.

Robin urmărea jocul concentrându-se asupra lui Rick Samuel care era la bătaie în a doua bază. Simțise privirile mânioase pe care acesta i le arunca destul de des. Fusese singurul din echipă care nu o acceptase. Bănuia că nu prea avea de ce să-l condamne, fiindcă ea îi luase locul.

– La naiba! Michael îi aruncă o privire ucigătoare lui Rick.
– Este încă tânăr, Michael, nu se putu abține Robin să nu-i ia apărarea puștiului. Abia a terminat liceul.

– Ar fi trebuit să se ducă la colegiu și să capete mai multă experiență.

– Și tu ai început exact după liceu, nu?

– Da. Știi exact cât de nerăbdător este să-și înceapă cariera. Există ceva diferit la el față de mine, cred. Mie mi-a plăcut sportul, provocarea. Cred că el vede în baseball doar o sursă de glorie și de bani. De parcă ar trebui să dovedească ceva. Își clătină capul încercând încă să se lămurească. Poate că mă înșel.

Robin nu era de acord. Îl urmărise pe Rick și în alte meciuri. Parcă era singur pe teren, încercând să facă recuperări spectaculoase, lovind întotdeauna departe, începând alergările. Trebuia totuși să realizeze că baseball-ul era un joc de echipă și, dacă trebuia, te sacrificai pentru a-ți ajuta echipa să câștige.

Echipa Satellites pierdu primul meci doar la un punct diferență. Erau încă pe locul al patrulea, dar lupta era strânsă.

– Și ultima, dar nu în ultimul rând, jucând ca prima la bătaie... Phil se opri și Robin se rugă să n-o întrebe dacă se simțea mai bine.

– Fir-ar să fie, Sal, am spus-o pe aia bună la primul meci.

– Se poate repeta, Phil.

– Cu siguranță, fiindcă este adevărat. Giuvaierul echipei Satellites, fiindcă asta ești dragă Robin Jane Holkowski.

Cu ochii în lacrimi, Robin înaintă. Împreunându-și mâinile, strigă:

– Mulțumesc, Sal, Phil!

Meciul era foarte greu. Echipa Jacksonville Expos putea deja să simtă locul al patrulea și puneau totul în foc. Se înghionteau, dădeau tot ce aveau din ei. Păzeau bazele și încercau să-i hărțuiască pe cei din echipa Satellites. Billy Green murmură o remarcă nu tocmai ortodoxă la adresa prinzătorului, după care rămase nemșcat, cu mâinile în șolduri, și-l pocni. Prinzătorul fu eliminat iar Billy se hlizi pe la spatele lui, după care reuși o lovitură bună.

Rick Samuel juca iar în a doua bază. Robin încerca să nu-i stea în cale, lăsându-l pe el să prindă mingiile în timp ce ea îi acoperea baza. El o înjură. Era sfârșitul rundei a șasea. Jucătorul la bătaie lovi o minge scurtă și înaltă. Robin se poziționează prin balansarea brațului. Cu o clipă înainte ca mingea să fi aterizat exact în mâinile ei, simți lovitura lui Rick cu cotul exact în pieptul ei, fiind aruncată la pământ. Privi înmărmurită cum Rick eșuă prinderea mingii. Se întinse după ea, numai pentru ca Rick să i-o ia din mână. Își scutură capul când el se aruncă după minge. Robin se ridică pentru a acoperi a doua bază. Între timp doi alergători trecuseră de ea și alergau să marcheze.

Timpul trecuse. Rick se opri lângă ea, înjurând-o fiindcă nu-l lăsase să prindă mingea. Ceilalți din echipă se îndreptară imediat spre ea, așezându-se în spatele ei. Michael veni ca o furtună din prima bază.

Văzuse totul, inclusiv lovitura cu cotul. Se așeză în fața lui Robin, înfruntându-l pe Samuel.

– Ești dat afară, Rick. Ești suspendat până iau legătura cu comisia de evaluare. Nu cred că o să mai joci vreodată, cel puțin nu pentru organizația Brave.

Rick își aruncă șapca și mârâi:

– Și ce crezi că ai tu de spus în privința asta, un fost jucător? Pe lângă asta, când vor afla că te culci cu căteava asta, vor vedea lucrurile prin prisma mea.

Trupul lui Michael se încordă, își strânse pumnii și se pregăti să-l lovească.

Robin se duse repede lângă Michael și-i puse mâna pe braț. Simțea ca și cum el ar fi avut oțel pe sub mușchi.

– Nu-l lovi, fu tot ce-i spuse ea. Brațul lui se încordă. Nu o face, repetă ea.

Îl simți cum se înfioară sub atingerea ei. Încetul cu încetul, mușchii lui se relaxară.

– Ieși afară! Cuvintele lui Michael fură dure și autoritare.

Rick se întoarse și părăsi terenul în huiduielile fanilor.

Privirile lui Michael, ca de oțel, se îndreptară spre ea.

– Te simți bine?

Ea oftă, sperând că nu se va certa cu el pentru că o lăsase să joace. Mâna ei mai era încă pe brațul lui, și-l privi direct în ochi.

– Dacă aș fi avut ceva, ți-aș fi spus. Mă simt bine, Michael.

El se uită cercetător în ochii ei pentru a vedea dacă îl minte sau nu, și nu văzu nici un pic de durere. Își

îndreptă atenția către pieptul ei și ridică sprâncenele în semn de întrebare.

– O vânătaie probabil, dar nu mă doare. Ești mulțumit?

Ar fi vrut s-o scoată din joc, s-o ducă imediat acasă și s-o răsfete. În loc să facă asta, o crezu pe cuvânt, se asigură că spune adevărul și-i făcu pe plac.

– Bine, băieți. Înapoi la joc. Suntem cu două puncte în dezavantaj. Avem vreo șansă să reducem diferența?

Băieții zâmbiră și strigară:

– Fii sigur!

Înainte de a-și ocupa pozițiile fiecare dintre ei, o bătură cu palma pe spate sau o înghiontiră ușor pe Robin.

Și de câștigat, au câștigat. Bătele au lovit puternic, picioarele le zburau, mâinile le erau sigure, spiritul de echipă se văzu din plin.

Robin, după terminarea meciului, se duse acasă simțindu-se obosită, având dureri, dar entuziasmată. Se îmbracă cu un halat moale de bumbac și începu să-și spele rufele. Încerca să nu se gândească la Rick Samuel chiar și atunci când își masa vânătaiele de pe piept. Nu mai avea nici cel mai mic sentiment de vină pentru că îi ocupase locul. Atitudinea lui, lipsa spiritului de echipă l-ar fi ținut oricum în afara ligii profesioniștilor. Nu luase în seamă remarca lui cum că s-ar fi culcat cu Michael și spera că nici acesta nu o va face.

Se auzi soneria. Telefonul sună în același timp. Robin stătea între ele, neștiind la care să răspundă întâi.

Ridică repede receptorul, îi spuse interlocutorului să aștepte puțin și fugi la ușă.

Rick Samuel stătea în ușă cu privirea descurajată, puțin supărat și mai nervos decât Robin ar fi putut ghici. Făcu o tentativă de a închide ușa, dar el încercă s-o oprească.

– Te rog, spuse el. Aș vrea să vorbesc cu tine.

Robin îl privi cu inima strânsă de îndoială. Iată un tânăr care o apucase pe un drum greșit în viață. Putea să vadă asta pe fața lui, în felul lui de a se comporta.

Probabil că el îi simțise teama fiindcă zâmbi încurcat și spuse:

– Chiar vreau să vorbesc cu tine. Să-mi cer iertare.

Robin îl crezu, dar se gândi să fie prudentă.

– Așteaptă aici, scap de cine este la telefon și mă întorc imediat.

– Alo, spuse ea în receptor. Michael? Te sun eu mai târziu, am un musafir.

Închise telefonul și se duse să vorbească cu Rick. Ieși pe hol și se sprijini de ușa întredeschisă.

– Nu te învinovățesc pentru că ești prudentă, spuse el. Aș putea să spun că nu știi ce s-a întâmplat astăzi cu mine pe teren, dar amândoi știm că ar fi o minciună. Am fost gelos pe tine. Simțeam asta de fiecare dată când tu jucai iar eu nu. Vezi tu, continuă el în timp ce-și trecea mâna prin părul negru, m-am gândit că voi fi al doilea copil minune al baseball-ului. Mi-am închipuit că era dreptul meu să joc așa la faza aceea în liga amatorilor, așa încât să ajung la profesioniști. Știam că anul viitor aș fi jucat în Atlanta.

Se opri și se duse să se sprijine de balustrada scârilor.

– Apoi ai venit tu, și am văzut că tu, o femeie, jucai mai bine decât mine. Dacă impresarii ne-ar compara, cu siguranță că aș ieși în dezavantaj. Faptul că ai jucat cu patru ani mai mult decât mine este evident. Asta m-a făcut să realizez că decizia mea de a mă arunca cu capul înainte imediat după liceu, n-a fost bună. Nu mai am ce face acum și sper din tot sufletul că tot ceea ce am făcut astăzi pe teren nu îmi va distruge toate șansele de a juca baseball în continuare.

Făcu o pauză uitându-se la ea.

– Îți poți imagina cât de înspăimântător este acest lucru? Nu am altceva. Nu știu să fac altceva.

Robin îl studia, realizând cât de speriat era.

– Ai vrea să faci altceva? îl întrebă ea.

– Dacă nu voi mai putea să joc, spuse el și se uită în altă parte, aș vrea să am un restaurant cu mâncare italienească. Nu ți se pare caraghios?

– De ce? Mi se pare un lucru care cere o ambiție extraordinară.

– Daa? Ești singura care gândește așa. Ceilalți cred că ar trebui să câștig de pe urma terenului de joc. Că trebuie să devin faimos și bogat. Să fac ceva prin propriile forțe, ceva de care ei să fie mândri.

– Sau, continuă ea ghicind subînțelesul cuvintelor lui, este ceea ce vrei tu să le dovedești lor. Să le arăți că ești cineva?

Rick se dezlipi de balustradă, și-și luă o atitudine mândră. Dar imediat dădu din umeri.

– Îhî, recunosc eu el. Am vrut să le arăt că nu sunt ca tatăl meu. Că sunt mai mult decât fiul unui bețiv și al unei prostituate.

– Și ești?

El se repezi spre ea, apoi ezită.

– Ți-o cauți cu lumânarea, domnișoară.

– Ești? tonul ei era insistent.

– Da, la naiba! Sunt! Sunt cu mult mai mult decât atât!

– Ei bine, de data asta sunt de acord cu tine. Figura lui înmărmurită din cauza surprizei aproape o făcu să zâmbească. Ai mult potențial. Organizația Brave nu te-ar fi angajat niciodată dacă nu aveai talent. Trebuie doar prelucrat și dezvoltat. Ești dispus să faci acest lucru?

– Dumnezeuule, dacă mi s-ar mai da o șansă!

Lui Robin remarca i se păru ca o rugămintă.

– Ai auzit ceva din partea lor până acum?

– Nu. Încă aștept să se prăbușească totul.

– S-ar putea să nu se întâmple chiar așa. Dar totuși ar trebui să lucrezi într-un restaurant, sau să faci niște cursuri în legătură cu asta. Pregătește-te pentru o altă carieră, carierele sportive nu durează o viață întreagă.

El îi aruncă un zâmbet timid.

– Da, dar dacă voi face așa cum a făcut Ryan, aș fi bogat și n-ar mai trebui să muncesc.

Robin râse.

– Vise efemere, puștiule. În primul rând te vei plictisi de moarte fără să ai nimic de făcut toată ziua.

– Oricum, gângăvi el, cu mândria oarecum refăcută, îmi pare rău pentru după-amiază. Pentru tot răul pe care ți l-am făcut de când ai venit. Ești o jucătoare a naibii de bună. Sper ca într-o zi să fiu la fel de bun ca tine.

– Mulțumesc, îi spuse ea și-i întinse mâna. Sper ca totul să se rezolve.

El îi strânse mâna, apoi se întinse și o pupă pe obraz.

– Ești o femeie nemaipomenită.

Se întoarse și coborî în grabă scările. Robin îl privi cum pleca, știind că el se înroșise la față de rușine.

Mâini puternice, masculine, o apăsară pe umeri. Robin țipă, își strânse pumnii, și fără să se uite, lovi cu satisfacție într-un cartilaj moale. Deschise gura să țipe din nou când privirile i se ațintiră asupra lui Michael.

– Dumnezeu!

Înjurăturile lui erau înăbușite de mâna cu care-și ținea nasul sângerând.

– Ei bine, n-ar fi trebuit să sari așa asupra mea. Îl luă de mână și-l conduse în apartament. Stai jos. Ți aduc un prosop ud.

Se întoarse în cameră și-l găsi pe Michael cu capul dat pe spate, ținându-și o batistă murdară la nas. Eroul meu, se gândi ea și se simți îndrăgostită de el până peste cap. Se opri un moment simțind cum o invadează căldura sentimentului și lăsă ca dragostea să pună definitiv stăpânire pe sufletul ei. Ce simțea el, dacă avea aceleași sentimente ca și ea, erau probleme pe care avea să le rezolve mai târziu. Acum voia să se

bucure de ceea ce avea. Se îndreptă spre el și-i întinse prosopul. Mâna ei îi dădu la o parte o șuviță de păr blond care-i căzuse pe frunte.

– Mulțumesc, spuse el. Luă prosopul și și-l puse pe nas. Măcar atât, pentru că m-am grăbit s-o salvez pe domnișoara, mormăi el în prosop. La naiba, băiatul cel rău s-a descurcat mai bine decât mine.

Înduioșată, Robin se așeză lângă el pe canapeaua albă, din piele.

– De unde ai știut că era aici?

– I-am auzit vocea prin telefon.

– Cred că am eșuat! chicoti ea. O adevărată doamnă nu ți-ar fi umplut nasul de sânge.

– Sau nu mi-ar fi rupt coastele, mormăi el.

Robin chicoti iar. Michael își întoarse capul pentru a o privi. Lăsa în jos prosopul. Sângerarea se oprise.

– Nu este amuzant, Robin. Ar fi putut să vină aici pentru a se răzbuna. Se cutremură gândindu-se la ce s-ar fi putut întâmpla.

– Așa am crezut și eu la început. Am fost prudentă până m-am uitat mai atent la el. Știam, când am ieșit pe palier cu el, că-i părea rău.

– Își vrea slujba înapoi.

– Da. Dar nu de asta a venit. A venit să se scuze.

– Am auzit.

– Și, pe lângă asta, continuă Robin cu o privire lingușitoare, nu am nici un drept de a decide ca el să joace sau nu baseball. Își coborî genele. Ai chemat comisia de evaluare?

Michael se ridică brusc de pe canapea, stânjenit puțin de coastele lovite.

– Ascultă. Puștiul te-a dărâmat. A boicotat jocul. A făcut remarci urâte. Și tu vrei să nu chem comisia de evaluare? Ești într-o dungă. De-a dreptul nebună.

Robin se ridică și se duse la el.

– L-ai auzit, Michael. Ai auzit ce-a spus despre părinții lui. Nu cred că acum va mai încerca să dovedească ceva cuiva. Mi s-a părut că vrea să se ridice doar la așteptările lui.

– Și? Este arrogant, impertinent. . .

– Cam cum erai și tu când abia ieșiseși din liceu?

Michael oftă adânc.

– La naiba, nu-i corect! Nu eram ca el.

– Nu, tu n-a trebuit să dovedești tuturor că valorezi ceva. Dar vezi un pic din tine în el, nu-i așa?

– Gură bogată, șopti el și o luă în brațe. O să-i mai dau o șansă bazându-mă pe ceea ce mi-ai spus în seara asta. Dar să-l ferească Dumnezeu să te mai atingă în timpul. . .

– Michael, Michael! Robin își sprijini capul de umărul lui. Te-aș putea pocni iar. Avu satisfacția de a-l vedea crispându-se. Sunt puternică, sănătoasă. Pot juca chiar și două meciuri consecutive după ce am ieșit o seară în oraș.

Michael sperase că ea uitase asta în mijlocul celorlalte evenimente. Ar fi trebuit s-o cunoască mai bine. Tonul ei mieros îl puse în gardă. Tatonă terenul cu atenție.

– Bine. Ți promit că n-o s-o mai fac a doua oară!

Doamne ce bine se simțea când ea era lângă el. Se simțea ca acasă. Toată tensiunea și grijile îi dispăreau

când o ținea așa. Era atât de fină, mirosea atât de suav. Trupul ei viguros era atât de plin și de incitant. Nu, nu se culca cu ea dar, cu siguranță, era cea mai mare tentație din viața lui. Frica, pe care o încerca din ce în ce mai mult, îl răvășea. Să se țină la distanță era mai greu decât și-ar fi închipuit că va fi.

– Mai bine te-aș lăsa în pace, iubito. Autocarul pleacă la patru dimineața. Somn ușor.

*
* * *

Michael stătea singur în camera sa și se uita pe pereți. Trebuia să se hotărăscă dacă va continua s-o cunoască pe Robin, dar, categoric, de data asta nu va lăsa pe absolut nimeni să-i vadă împreună. Trecuse printr-o mare publicitate cu Joanna. Relația ca și logodna lor umpluse ziarele și revistele. Se făcuse de toată rușinea fiind fotografiat în timp ce o săruta și o îmbrățișa. Nu din nou! Ce se întâmpla între o femeie și un bărbat nu interesa presa de scandal.

Presa de scandal? Hm! Acum ar fi ziarul local. Nu mai era celebru. Îi trecuseră zilele de glorie. Robin, oricum, abia își începea viața. După ce-și va termina glorioasa carieră din baseball, va continua cu cea de profesoară, încercând să rezolve orice provocare nouă. Și dacă discuția ei cu Rick va avea un rezultat bun, va fi o profesoară excelentă. Se va mărita și-și va întemeia o familie.

Era din ce în ce mai descurajat cu cât se gândea mai mult la asta. Trebuia să recunoască, se gândi el, că Robin îl schimbase destul de mult. Ei bine, și nu în ultimul rând, îi readusese acele încântătoare, înfricoșătoare, dar minunate sentimente sexuale. Dar oare ea fusese catalizatorul care-i reînviase trupul? Oare acum va putea reacționa la fel și cu alte femei? De fapt nu se uitase la nici una de patru ani de zile.

Gândurile i se învârtteau ca într-un cerc și avea o vagă idee cam unde ar fi putut duce acestea. Și dacă, la urma urmelor, aceste emoții, atât de puternice semnalau începutul dragostei?

Camera se încălzi deodată. Michael începu să transpire din abundență. Se ridică, dădu aerul condiționat la rece și se băgă în pat, decis să uite de Robin și de gândul nebunesc că ar putea s-o iubească.

Roțile autobuzului se roteau încetșor, parcă legănându-i în drum spre Jacksonville, Florida. Întinericul îi înconjura pe oamenii adormiți. Robin stătea citind un nou roman de dragoste la lumina unui becuț.

Michael, singur în față, sforăia.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, șopti Robin și se reapucă de citit. Încerca să nu dea prea multă importanță felului în care Michael o ținuse în brațe în seara precedentă și încerca din greu să nu-și lase inima s-o ia razna, o dată cu gândurile ei. Dar încă mai simțea brațele lui în jurul ei, atât de tandre, de liniștitoare. Își

aminti de buzele lui abia atingându-le pe ale ei, într-un sărut dulce care transmitea atât de multe și promitea cu mult mai mult.

– Dumnezeu să te binecuvânteze, șopti iar, în timp ce Michael încă mai sforăia.

Cel pe care ea îl binecuvânta nu se simțea bine, se simțea slab. Slab din cauza posibilității de a o iubi, și speriat de moarte din cauză că se afla iar în aceeași situație vulnerabilă. Dacă va îndrăzni s-o iubească s-ar putea ca ea să-i frângă inima în bucățele și de data asta se îndoia că va mai fi în stare să-și revină.

Și acum inima lui era întreagă, nu? Își trecu o mână peste piept și-și simți bătăile inimii. Știa cum să trăiască singur, iar în viață se putea lipsi de dragoste. Nu că bătaia de joc a Joanei îl transformase într-un pustnic. Nu, fusese doar mândria lui.

Și fusese plin de mândrie atunci. Dragostea lui pentru joc și talentul înăscut făcuseră din el unul dintre cei mai tineri jucători care ajunseseră vreodată în All-Stars, în Campionatul Mondial al celor mai bune echipe. Era mereu în atenția presei, care îi aducea numai elogii. Cu tinerețea și succesul pe care-l avea își formase o falsă mască de invincibil. Simțise o îngrozitoare durere când mingea foarte joasă îi lovise genunchiul. În drum spre spital fusese optimist că prin tehnologia modernă va putea reveni pe teren cât ai clipi din ochi.

Cu toate că aceste evenimente se petrecuseră cu patru ani în urmă, începu să transpire rece amintindu-și totala sa disperare și acea frică pe care le simțise

atunci. Doctorii îi spusese că nu va mai juca niciodată și că dacă-și va forța piciorul va paraliza. Trecuse mai întâi prin faza de a refuza adevărul, apoi prin cea de a le demonstra că greșesc, și apoi printr-o furie oarbă.

Joanna venise la spital în fiecare zi. Îl însoțise la programul de recuperare, și-l încurajase. Îi arătase că într-adevăr dragostea era și la bine și la rău, și atunci când ești bolnav, și atunci când ești sănătos. Când devenise evident că doctorii avuseseră dreptate cu diagnosticul lor, o luase la o discuție asupra viitorului lor comun.

– Aș putea să mă reîntorc la școală, spusese el. Să-mi fac o carieră în computere. Eram destul de bun la matematică.

– În computere? întrebuse ea înmărmurită.

– Ei bine, ar mai fi ceva, un pic mai semnificativ. În momentul de față clubul Braves mi-a oferit poziția de manager al echipei lor din liga amatorilor, Satellites, în Beetleville, Alabama.

– Beetleville? repetă ea și râse. Glumești, nu?

Gândul că va antrena în loc să joace îi luase ceva timp până să se obișnuiască cu el, și chiar începuse să devină încântat de idee. Mersese mai departe și-i vorbise cu hotărâre:

– Ascultă, Joanna, este o slujbă extraordinară și excelent plătită.

– Cui îi pasă? Se ridică în picioare mai furioasă ca niciodată. Crezi că am trecut prin tot acest coșmar cu tine ca să ajung într-un oraș numit Beetleville?

– Este un oraș încântător. Perfect pentru întemeierea unei familii.

– Nu, Ryan. În nici un caz! Ori lași la o parte temerile astea prostesti că ai rămâne invalid, și joci în continuare în liga profesioniștilor, ori relația dintre noi s-a terminat.

Și așa, cu ce mai rămăsese din visul său – să iubească și să fie iubit – fiind pe propriile picioare, se stabilise în Beetleville.

– Dumnezeu! Își puse o mână tremurândă pe fruntea arzătoare. Oare n-o iubise pe Joanna din capul locului? Fusesse numai ideea de cămin, de familie? Fusesse ferm convins că era îndrăgostit. Îndrăgostit de ea. Ar fi jurat pe Biblie. Dar dacă o iubise cu adevărat, de ce nu-i simțea lipsa, de ce nu suferea după ea? Niciodată, abia acum își dădea seama, nu-i fusesse dor de ea în patul său, în viața lui.

Nu, îl înnebunise faptul că îl respinsese pe el ca om, nu ca star. Și ceea ce-i lipsea era visul pe care ea i-l spulberase, al unei vieți formate din soț și soție, cu copii pe care să-i crească.

Se întoarse pe scaun și-și scutură capul. În toți acești ani îi fusesse frică să se gândească la ea, la ceea ce simțea. Trăise numai în umilința pe care ea i-o provocase.

Strănută.

– Sănătate! îi ură întreaga echipă.

Michael râse și se întoarse spre ei.

– Mulțumesc.

Se ridică decis să facă câțiva pași, să fie în compania celorlalți. Merse pe culoarul dintre scaune și se așeză lângă Robin, cu spatele la ea și genunchii ieșindu-i în afară, pe culoar.

– Am ascultat cum făceați speculații despre cum ar fi în liga profesioniștilor. Nu este totul numai roz, dar băieți, este mai mult decât v-ați putea imagina.

Și așa, cu roțile autocarului mergând încetșor, Michael vorbi despre zilele glorioase din liga profesioniștilor, de sudoarea și lacrimile de durere vărsate, de câștigarea Campionatului Mondial.

Jucătorii stăteau și-l ascultau, gândind și visând la ceea ce li se spunea. Robin adormi pe nesimțite. Michael reușise în sfârșit să împărtășească cu alții ceea ce simțea.

Legănată de vocea lui și de întuneric, se adânci în somn. Capul i se mișca în ritmul în care săltau roțile și ajunse până la urmă să se sprijine de spatele puternic al lui Michael. Oftă mulțumită și căzu într-un somn adânc.

Michael își simți spatele apăsător de greutatea capului ei. Zâmbi și se relaxă. Dacă se îndrăgostea de acest spirit, nu se va împotrivi, dar o va lua pas cu pas. Felul în care simțea ceva pentru Robin, cum reacționa la ea, era ceva nou, și cu totul diferit față de ceea ce experimentase cu Joanna. Dacă aceasta era dragostea, va fi pe deplin sigur că n-o va pierde.

Câștigără două din trei meciuri cu echipa Expos și se mutară de pe coastă la Charlotte. Rick se întorsese în echipă la timp pentru meciul de deschidere cu echipa Orioles. Primirea echipei fusese rece, dar se părea că el realiza că va avea un drum lung de parcurs

pentru a le câștiga respectul. Robin îi aruncase o privire lui Michael și zâmbise. El ridicase din sprâncene și șoptise:

– Din fericire îmi place mâncarea italienească. Nu voiam să încerc din mâncarea gătită de el.

Hohotele de răs ale lui Robin, care răsunaseră în aer, sparseră gheața din atmosferă. Se duse pe marginea terenului și-l încurajă pe Rick, când acesta reuși o aruncare bună către stânga.

În acea seară, după ce făcură un alt drum, echipa se întâlni în fața hotelului pentru a ieși să mănânce. Robin se uită în jurul ei și remarcă absența lui Rick.

– Nu plecați fără mine, băieți! Mă întorc imediat!

– Hai, Robin. Lasă că faci mai târziu ce ai de făcut. Sunt lihnit de foame, se plânse Michael.

Se uită la Larry Black și dădu din umeri. Robin se întoarse repede, târându-l după ea pe Rick care se împotrivea. Simți imediat o încordare în rândul băieților.

– Gata, declară ea tare, provocându-i să comenteze ceva în legătură cu prezența lui Rick.

O dată urcați în autobuz Rick stătu lângă Robin, frământându-și mâinile. Robin îl auzi când trase adânc aer în piept chiar înainte de a se ridica și a-i înfrunța pe ceilalți.

– Băieți, îmi pare rău pentru cum m-am purtat. Am învățat o lecție importantă despre fair play și jocul de echipă. Se lăsă să cadă în scaun.

Robin se duse lângă el și-i strânse mâna.

Ceilalți mai aveau unele rezerve. Păreau că așteptau să vadă dacă fusese numai vorbărie din partea lui.

În drum spre restaurant, Michael îi șopti lui Robin la ureche:

– Nu este nevoie să-l moșești.

Robin doar zâmbi.

Aveau o serie întregă de deplasări. Jucaseră paisprezece meciuri în șase orașe diferite. Echipa Satellites urcase de pe locul patru pe locul trei și era la mică distanță de locul al doilea. Nimănui, de la crainici până la jucători, nu-i venea să creadă.

Robin juca din toată inima, bucurându-se de fiecare succes și de exaltarea jocului. Dar cel mai mult era înfiorată de apropierea lui Michael. Mergea cu echipa la restaurant, glumea și participa la conversații. Niciodată nu-i acorda mai multă atenție ei decât celorlalți atunci când erau în public, dar ea știa că el era cu ochii pe ea majoritatea timpului.

Dar momentele pe care le păstra vii în suflet cu duioșie, erau acele nopți când ea și Michael erau împreună. Stăteau la mäsută pe una din terase sau își țineau mâncarea în poală stând pe scaunele joase de la motel. Discutau încetișor despre joc, despre visurile lor, despre ce făceau în afara sezonului, despre ceea ce scria el. Robin observă că el îi furase fără nici o jenă ideile legate de povestioare, așa cum făcuse și cu cele legate de antrenament mai de mult, și-l cicăli cât putu de mult în legătură cu asta.

Erau în Birmingham, pe ultima sută de metri a călătoriei, și tocmai terminaseră o masă frugală for-

mată dintr-un pui fript. Michael puse resturile în camera sa și ieși pe veranda din fața camerei sale. O luă pe Robin și se așeză cu ea în brațe într-un șezlong.

– Destul cu prosteala, murmură el și-și lipi buzele de ale ei.

Robin îi gustă foamea, tandrețea. Inima ei bătea nebunește în timp ce îi savura sărutul și mintea i se goli de orice gând când îi răspunse, nereușind să facă altceva decât să-și pună toată dragostea în acea unire a buzelor lor.

Își luă mâinile de pe pieptul lui și i le înfipse în părul auriu, lipindu-și trupul de al lui. Gemu în timp ce el îi devora gura. Limba lui îi atinse dinții apoi începu să-i exploreze gura, lucru după care trupul ei tânjea de mult. Își frecă sânii de pieptul lui, dorindu-și să nu fi existat haine între ei. Sărutul explodă.

Se depărtară unul de celălalt și traseră adânc aer în piept. Robin, sprijinită de pieptul lui, își simți corpul fără vlagă, cu toate că-și dorea mai mult.

Trupul ei era rigid sub atingerea mâinilor lui. Michael îi putea simți tensiunea și spera să fie din cauza atingerii lor, și nu din cauza fricii. Își mișcă ușor mâinile pe spatele ei. Pe deasupra tricoului, pentru a se asigura de ceea ce simțise deja. Nu avea sutien.

– Îți imaginezi cât de tentantă poți fi? mormăi el pe deasupra capului ei. Știu că nu mai ai nimic pe sub tricou. Și știi și cum arăți fără el.

Robin își ridică ochii și zâmbi, având o expresie de adevărată încântare spunând:

– Îți dai seama ce ispită ești numai când treci pe lângă mine? Sau când ne aflăm în aceeași încăpere?

Michael nu știuse că ea era atrasă de el, cel puțin nu atât de mult. Îl devora din ochi, privirea ei transmitea valuri de dorință. Nici o femeie nu-l mai privise până atunci ca și cum ar fi fost centrul universului ei. Tremură până în adâncul sufletului fiindcă îi era teamă că ea era începutul și sfârșitul lumii lui.

Prostii! încercă el să se păcălească. Doamne, nu mai sărutase o femeie de patru ani de zile! Nu-și dăduse întâlnire cu nici una, și nici nu-și dorise s-o facă. O reacție explozivă era de așteptat din moment ce aceste sentimente reveneau la viață.

– Sărută-mă, Michael, îi șopti ea deasupra buzelor. Mâinile ei îi prinseră capul pentru a-l apropia de al ei. Iar el nu putu să facă altceva decât să răspundă cântecului ei de sirenă.

Se întinse în pat în noaptea aceea cu corpul încordat, părți din trupul lui vibrându-i. Își amintea de sărutările lor, dorindu-și să fi mers mai departe. Oftă și se întoarse pe-o parte. Nu avea puterea. Nu putea. Nu voia. Fiindcă, cu toate că se întâmplaseră multe de atunci, încă mai credea în acea miraculoasă noapte a nunții și a unirii dintre soț și soție. O unire a trupurilor și a sufletelor în căsătorie.

La naiba! Chiar dacă n-ar fi simțit astfel, Robin avea în ea ceva atât de pur, de inocent. Era ca un pușor de pasăre care abia începe să zboare – Totuși un pușor destul de aventuros, se gândi el zâmbind. Unul care îi putea umple viața de provocări și... de miracole.

În ziua următoare Robin nu știa la ce să se aștepte. Dar Michael era ocupat, așa că nu-i acordă o atenție deosebită. De fapt nici măcar nu se uitase înspre ea. Câștigară meciul cu un punct marcat în runda a noua, își făcură bagajele și se întoarseră în Beetleville.

Autocarul ajunsese în oraș la miezul nopții. Un mare număr de fani îi aștepta la stadion pentru a-i întâmpina. Îi aclamară, fluturară din steaguri și declarară echipa Satellites numărul trei în clasament, care va ajunge numărul unu. Băieții și Robin fură înconjurați de colecționarii de autografe. Când terminară cu fanii, Michael plecase deja.

Pe scurtul drum către casă Robin se gândi la comportamentul lui. O sărutase ca și cum ea avea ceva special pentru el, cel puțin ea așa simțise. Desigur, dorința nu era de ajuns, dar o relație trebuia să înceapă de undeva. Și dacă el nu dorea ca lumea să știe ce era între ei, era treaba lui. Presa se distrase destul urmărindu-i viața amoroasă cât timp fusese în liga profesioniștilor. Îi surprinseseră figura zâmbitoare alături de multe femei. Femei frumoase, se gândi ea suspinând. Își aminti că fusese logodit și că fiecare detaliu în legătură cu asta fusese tipărit în ziare.

Telefonul sună. Robin îl găsi pe măsura din spatelul ei și răspunse când sună a doua oară.

– Alo.

– Bună. Vocea îi era tandră, ca a îndrăgostiților.

Lui Robin i se tăie respirația și inima-i prinse aripi.

– Robin?

– Da. Sunt aici.

– Am vrut doar să văd dacă ai ajuns cu bine acasă.

– Îhî. M-a condus Billy.

Michael scrâșni din dinți. Ar fi trebuit s-o aștepte chiar el. Ar fi trebuit să nu-i pese de ce ar fi zis lumea. La naiba, ar fi trebuit să-l pocnească pe Green.

– Mai e acolo? Vocea lui era aspră.

Robin râse.

– Nu. Se ducea la Sharon.

– Cine e Sharon?

– Fosta, actuala lui iubită. Chiar are probleme cu relația asta.

Alătură-te clubului, se gândi Michael.

– Ce faci?

– M-am băgat în pat. Citesc!

– Ce citești?

– Un roman de dragoste.

– De dragoste?

– Da. Unul întreg.

– Cum se numește?

Îi memoră repede titlul, gândindu-se că ar putea foarte bine să-l citească și el. Poate atunci va înțelege ce aștepta o femeie de la un bărbat.

După ce închise telefonul Robin răsuflă liniștită și trimise un sărut către poza lui Michael, pe care o pusese la oglinda măsuței de toaletă. Visele-i erau pline de imagini ale ei și ale lui Michael căsătoriți.

Capitolul 7

– Și acum, doamnelor și domnilor, ultima, dar nu în cele din urmă, arma noastră secretă. Întoarce-te, Robin, ordonă Sal în microfon.

Mulțimea își exprimă aprecierea.

– Numărul 00, Robin Jane Holkowski.

Robin înaintă și salută mulțimea. Cei din echipă o aplaudară și își puseră dopurile de vată, îi făcură cu ochiul, în frunte cu Billy Green care șoptea ceva despre niște lecții de muzică pe care ar fi trebuit să le ia. Robin îi dădu un ghiont în joacă, după care se alătură echipei, pentru Imnul Național pe care-l cântă tare, mândră și total fals.

Armă secretă într-adevăr, se gândi Michael. Pusese cu siguranță capăt vieții lui liniștite de până acum.

Dar o privi cum joacă și se gândi cât de anostă fusese viața lui până în prezent. Alergase în jurul bazelor. Strigase numele arbitrilor. Huiduise și răsese, jucase din toată inima. Își trăia viața furtunos,

amestecând binele cu răul, dar luând întotdeauna partea bună a lucrurilor. Își dorea și el asta. Își dorea să împartă cu ea necazurile și bucuriile ei și să i le împărtășească pe ale lui. Toate sușurile și coborășurile ar fi mai ușoare alături de ea. Dar, Doamne-Dumnezeule, era atât de speriat. Era cu mult mai femeie decât fusese Joanna vreodată. Dacă nu fusese destul de bun pentru fosta logodnică, ce-l făcea să creadă că el era ceea ce-și dorea Robin?

Robin se îndreptă spre careu. Picioarele-i zburau, brațele i se balansau. La naiba, alunecase cu capul înainte.

– Marcat, anunță arbitrul. Phil și Sal puseră melodia din filmul James Bond. Fanii parcă înnebuniseră.

– Marcat? Poate că nu, pentru că el nu va lua în considerare această decizie. Robin era extenuată. Putea să vadă asta în fiecare părticică a corpului ei, în orice mișcare făcea. Vremea, cu toată răcoarea înșelătoare a nopții, era aproape insuportabil de umedă. Poate că nu era cel mai bun iubit din lume – sau, din câte știa, s-ar putea să fie dar știa baseball.

– Rick, intri în locul lui Robin. Coleman, tu în locul lui Peterson.

Aștepta o reacție dură din partea micului spiriduș. Nu fu nici una.

Bucuria lui se transformă în tristețe. Ar fi putut la fel de bine s-o lase pe teren. Se plimbase de colo-colo, de pe banca de rezerve la marginea terenului, dând indicații și alergând chiar, pe teren, pentru a-l felicita pe Rick Samuel care tocmai înscriesese un punct.

Robin fu ultima care plecă de pe teren, după ce terminase de dat autografe. Tocmai deschidea ușa de la vestiarul lui Michael când auzi strigăte în vestiarul băieților.

– Green a fost chemat la Atlanta!

Robin nici nu se gândi când făcu o întoarcere rapidă și se repezi în vestiarul băieților, îl localiză pe Billy lângă dulapul lui și i se repezi direct în brațe.

Băieții își căutau prosoapele, înșfăcându-le pentru a se acoperi, sau deschideau ușile dulapurilor pentru a-și ascunde goliciunea după ele.

– Ai reușit! țipă Robin exact lângă urechea lui Billy. Îi sări în brațe, încolăcindu-și picioarele în jurul mijlocului lui și-l luă de gât.

– Știam că poți. Știam eu!

Râdea și plângea în același timp, acoperindu-i fața cu sărutări.

Billy afișă un zâmbet timid și o strânse în brațe.

– Doamne, fu tot ceea ce putu să spună timp de câteva minute, apoi începu să plângă și să râdă alături de ea.

– O să-mi fie greu, puștoaico, dar cred că sunt pregătit.

– Bineînțeles că ești pregătit. Robin nu avea nici un dubiu în privința asta. Dacă Michael așa crede, la fel și ceilalți, cine ești tu să crezi altfel?

– Daa. Surâsul lui Billy era jucăuș, în timp ce o lăsă jos pe Robin. Se uită la ea și-i spuse pe jumătate serios: Vrei să vii cu mine? Sau să-mi ții companie în afara sezonului?

Robin râse zgomotos.

- Nici măcar n-o să-ți mai amintești de mine în câteva luni.
– Puștoaico, șopti el, n-o să te uit niciodată.

Michael stătuse și ascultase conversația lor. Expresia feței lui Green era de o mare sinceritate și adorație. Michael se uită repede la Robin. Ea se uita la Green dar nu-i împărtășea sentimentele, sesiză Michael cu ușurare.

Robin îl lovi în joacă pe Billy.

– Să ai grijă, da? Sunt atât de mândră de tine. Peste câțiva ani mă voi lăuda că te-am cunoscut cândva. Sharon vine cu tine?

– Ne-am despărțit aseară. Îi zâmbi. Nu-i nimic. Sunt o mulțime de fete în Atlanta.

Robin îl mai înghionti o dată, așa, de dragul vremurilor trecute, și-i sări iar în brațe pentru o ultimă îmbrățișare. Era fericită pentru el, mândră ca o mamă, dar, Doamne, o să-i fie dor de el.

Se întoarse și merse spre ușa vestiarului. Se uita drept înaintea și se ruga ca fața să nu-i fie roșie ca focul. Băieții stăteau nemișcați ca niște statui de marmură, fără să scoată un cuvânt, nevrând să atragă atenția asupra lor. Robin pur și simplu nu rezistă.

– Frumos fund, Black, spuse ea când ieși din încăpere.

Hohotele de râs se auziră până când ea intră în biroul lui Michael.

Acasă, în liniștea binecuvântată din apartamentul ei, Robin se schimbă într-o rochie de casă înflorată și vaporosă.

Oftă disperată de câteva ori când se uită în frigider. Nimic nu părea bun și totul lua prea mult timp pentru a fi preparat. Scoase afară sucul de portocale și câteva dulciuri uitate pe acolo, când cineva sună la ușă.

Michael stătea în ușă, mai frumos ca niciodată, îmbrăcat într-un tricou verde-deschis și pantaloni kaki. Era proaspăt bărbierit iar ochii lui verzi se cufundară în ochii ei. Un miros delicios se ridică din cutia pe care o ținea în brațe, un miros familiar.

– Pizza! Ai adus pizza! Îl apucă de braț și încercă să-i înșface cutia.

Michael își ridică mâna deasupra capului, apoi o lăsă în jos și o sărută pasionat timp de câteva momente.

– Și eu mă bucur să te văd! Și izbucni în râs când îi văzu expresia de întristare.

– Hai, spuse el apucând-o de braț și ducând-o în bucătărie. Cred că trebuie să te hrănesc.

– Știi că ești salvatorul vieții mele? murmură ea printre înghițituri. Îi aruncă o privire plină de recunoștință. Aș fi rămas nemâncată până mâine dacă n-ai fi apărut tu.

La fel și el, se gândi Michael. Ar fi fost înfometat după ființa ei, după gustul ei. Apetitul pentru ea îi creștea zi de zi, aproape minut de minut. Încerca să nu se sperie de acest lucru.

O privi cum își linge o picătură de sos de pe buze și trupul lui intră în derută. Se ridică, înconjură măsuta albă, o prinse și o ridică în brațe.

Buzele li se întâlneau, corpul lui prinse viață, iar inima îi bătea nebunește. De fiecare dată când o săruta reacția-i era mai puternică decât înainte. Probabil că ar muri înainte să ajungă să se sature de ea. Ah, dar ce moarte ar fi fost, se gândi el chiar înainte ca mintea lui să înceapă să se golească de tot în afară de prezența ei.

Își înalță capul pentru o secundă. Ochii ei căprui erau visători și plini de pasiune când se uită la el.

– Te-am avertizat o dată, îi șopti el. Dacă scoți limbuța la mine îi vom găsi alte întrebări. Vrei?

Ea zâmbi și scoase limba printre buzele-i trandafirii. Michael se jucă cu ea până începu să geamă, apoi își deschise gura și-i aplecă puțin capul pentru un sărut mai adânc. O ridică ușor, pentru a o aduce la un nivel mai confortabil și-i cuprinse sânii goi în palmă. De patru ani trăise într-o pustietate a sentimentelor. Va putea, oare, să-și controleze dorințele sexuale care i se descătușaseră brusc? Dumnezeu, spera să poată. Incapabil să se despartă de buzele ei, se întoarse, o așeză pe bufetul alb și o îmbrățișă. Măinile-i alunecară și-i prinseră sânii. Știa că nu avea sutien, se rugase pentru asta. Palmele și degetele lui simțeau greutatea sânilor ei, gura gustându-le dulceața. Dar nu-i era de ajuns. Voia mai mult.

– Pot? Aproape se disprețui pentru tonul rugător pe care-l avusese.

Robin se uită la el ca și cum ar fi murit fără atingerea lui.

Cu un singur deget pe pielea ei îi deschisese prima capsă de la rochie, apoi pe-a doua, pe-a treia.

Ar fi vrut să sfâșie rochia asta blestemată și abia reuși să se abțină de a o face la a patra capsă. Hipnotizat, îi dădu rochia într-o parte. Genunchii aproape i se înmuiară la vederea sânilor ei întăriți, mai frumoși decât și-i amintea, mai tentanți decât în orice imaginație.

Începu să se joace ușor cu degetele cu fiecare sân. Îi auzi inima bătându-i nebunește și se înfioră de bucurie când trupul ei se arcui ușor, cerând mai mult. Îi cuprinse iarăși sânii și-și frecă degetele de vârful lor. Robin țipă, iar privirile li se încrucișară, ochii ei fiind plini de pasiune. El gemu și se umplu de o dorință mai mare ca niciodată. Se aplecă și-i cuprinse un sân cu buzele.

Robin îi luă capul în mâini, înfigându-și degetele în părul lui și ținându-l strâns lipit de ea. Abia mai putea rezista, simțea că va exploda din cauza cascadei de senzații care se scurgea prin ea. Picioarele-i tremurau iar inima-i bătea mai să-i sară din piept. Era pregătită. El își înalță capul și trecu la celălalt sân. Robin țipă și atinse punctul culminant.

Michael încercă să-și ridice capul dar mâinile ei îl trăgeau ferm înapoi. Continuă s-o devoreze până când ea termină. Când trupul ei deveni moale, capul sprijinindu-i-se de dulap, Michael se îndreptă și o privi cum se liniștește în timp ce lacrimi i se rostogoleau pe obraji.

O atrase aproape de el, luptându-se cu enorma dorință care-l stăpânea. O făcuse să ajungă la orgasm

doar cu puțin efort. Cum Dumnezeu va fi când trupurile lor se vor uni pe deplin? Mormăi ceva și se legănă ușor pe picioare până ce își reveniră amândoi.

– Îmi pare rău, șopti ea printre lacrimi. Așa ceva nu mi s-a întâmplat niciodată. Niciodată. Și nu era sigură că dorea ca ceva atât de copleșitor să i se mai întâmple. Când Michael îi dădu drumul ea își închise repede rochia. Aproape sări când mâinile lui se atinseră de săni încă foarte excitați.

Michael se uită în ochii ei plini de rușine și înspăimântați.

– Nu-i nimic, iubito. Crede-mă că nu-i nimic.

Robin scutură din cap.

– Nu, nu-i adevărat.

El îi zâmbi înțeleghător.

– Ba da, este în regulă. Între noi este o atracție foarte puternică. Trupul tău plânge după al meu, iar al meu după al tău. Îți promit că n-o să mergem până la capăt, cu toate că trupurile noastre își doresc asta foarte mult. Dar, Doamne, Robin, a fost minunat, nu?

– Puțin înfricoșător, răspunse ea imediat dar deja ar fi vrut ca experiența să se repete. Pe buze îi apăru un surâs. Și, oh, da, Michael, a fost minunat.

– Vrei să mai încercăm o dată?

Zâmbiră în același timp.

– Dacă tu vrei.

Capul lui coborî imediat la nivelul capului ei.

– Dar... spuse ea îndepărtându-se de buzele lui. Dacă nu ne putem opri?

– Hai să vedem, îi spuse el la ureche. Dacă îmi pierd controlul sau ți se face frică, gâdilă-mă la coaste.

– Așa?

Michael sări un pas înapoi când degetele ei îl atinseră ușor în locul indicat.

– Exact.

O oră mai târziu erau pe canapea, Michael deasupra, Robin țintuită cu dragă inimă dedesubtul lui. Pieptul extraordinar, musculos, era acoperit de sudoare, sânii ei ațâțați suportându-i greutatea. Ea îi simți excitarea și se îngrijoră din cauza intensității ei, în cele din urmă trebuind să recurgă la strategia gâdilatului.

Michael plecă puțin mai târziu, cu toate că nu-i convenea dar știind că era un lucru înțelept. Nu numai o dată abia dacă fusese în stare să se abțină. De multe ori fusese pe punctul de a nu mai ține cont de nimic, să meargă până la capăt.

Se trezi a doua zi dimineața cu trupul tare ca piatra. La naiba, până și în starea asta se simțea bine după acești ani de abțință. Se gândi în treacăt la Joanna. În cele două luni cât fuseseră logodiți nu simțise nici pe sfert din ceea ce simțise cu o seară în urmă pentru Robin. Oh, știa că vorbește dorința din el, dar cu siguranță că era un element important într-o relație și ceva mai mult decât avusese cu oricare altă femeie. Totuși era timpul să vadă dacă era ceva mai mult decât dorința.

Se ridică și intră sub duș. Cel puțin, se gândi el, când apa rece începu să curgă, Robin nu era interesată de el din cauza faimei lui din baseball.

Petrecu cât de mult timp putu cu ea în următoarele săptămâni. Mâncau împreună după meciuri, acasă la el sau la ea, sau cu băieții. Era totuși precaut în a nu afișa prea bățător la ochi relația lor în fața fanilor sau a presei. În deplasări își alegea întotdeauna camera de lângă a ei și se purta romantic cu ea oriunde, pe terasele întunecate ale motelurilor sau în plimbări. Se apropiase de cei din echipă, bucurându-se de orele petrecute cu ei și cu familiile lor, dar așteptând mereu nerăbdător momentul când putea fi singur cu Robin.

– Ți place ceea ce faci, nu, Michael? Hoinăreau mână în mână printr-un parc din Chattanooga, Tennessee, luna fiind singura ce-i lumina.

– Da. Îmi place. Îmi place să-i ajut pe acești oameni să-și împlinescă visurile. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-i văd pe fiecare jucând pe terenul cel mare, trăind acea nebunie și glorie de a juca în liga profesioniștilor.

– Nu vrei să fii antrenor în liga profesioniștilor?

– Am avut oferte dar le-am refuzat. Vreau să fiu aici, în lumea de jos a baseball-ului, să-i ajut să ajungă acolo sus. Dacă n-o să mai dureze aici, mi-ar plăcea să fiu antrenor la colegiu sau chiar la liceu. S-ar putea să-ți fac concurență.

Robin râse.

– Eu aș antrena fetele, tu pe băieți și vom vedea cine ar câștiga mai multe campionate.

– Ar fi interesant. Cred că și puțin incorect.

– Îhî. Ar trebui să-ți las avans câteva meciuri.

Ea țipă când Michael o înșfăcă și o ridică în brațe învârtind-o de câteva ori, apoi o sărută.

*
* *
*

Abia dacă mai rămăsese o lună din sezon. Echipa Satellites era iar pe locul trei dar se lupta din răspuțeri pentru locul al doilea. Billy se descurca de minune la Atlanta. Robin primea scrisori regulat de la el, pe care le citea împreună cu echipa. Propriul său joc lua avânt, la fel și relația ei cu Michael. Își dorea cu ardoare să-i mărturisească dragostea care creștea în fiecare zi, aproape oră de oră, dar întotdeauna era ceva care o reținea. Poate din cauza eforturilor lui de a ascunde relația lor. Poate era din cauza fricii lui de a-și destăinui sentimentele în fața ei. Orice ar fi fost, o făcea să păstreze secretul dragostei ei.

Într-o după-amiază, cuibăriți pe canapeaua din apartamentul lui Robin, citeau un articol despre Billy. Vorbea foarte frumos despre antrenorul său din liga amatorilor, exprimându-și recunoștința față de Michael pentru ajutorul și îndrumările sale. Michael râse scuturându-și capul.

– Timpurile când doream să-i trag câte una în cap când insista să-și schimbe felul de a lovi. Doamne, ar fi trebuit să-l vezi cum încerca să lovească cu mâna stângă.

A doua zi Michael fu trezit din somn la ora nouă dimineața.

– Iubitule, îmbracă-te frumos și aranjează-te! Amândoi avem interviu cu un reporter de la revista Sports Illustrated. Vor o fotografie cu tine pe copertă.

Se dovediră a fi niște poze care-i flatau, cu toate că ea era reprezentată alunecând cu capul înainte. Robin cumpără cincisprezece copii ale pozei și le puse în album.

După o călătorie istovitoare, cu doar cinci meciuri rămase din sezon, Robin stătea în apartamentul ei, punându-și la zi albumul cu articole din ziare. Era o zi liberă, binevenită, dar totuși își dorea ca sezonul să nu se încheie.

Cât de extraordinar fusese întregul sezon! Răsfoia albumul, zâmbind la vederea câtorva articole care relevau momente din grandiosul sezon în care jucase ea. Tăie cu grijă un articol din Sports Illustrated, și îl puse în album. Găsi articolul despre Michael în aceeași ediție a revistei și-l adăugă celorlalte.

Tocmai îi așezase poza în album, când Michael o strigă de dincolo de ușă.

– Intră, ușa e deschisă! îi strigă ea.

– De ce? întrebă el uitându-se la ușă.

– Pentru că speram că vei veni, răspunse ea, întinzându-se să-i primească sărutul.

El se supuse cu plăcere. Ridicându-și capul, descoperi albumul cu tăieturi și revistele. Înconjură canapeaua și se așeză lângă ea, răsfoind albumul și

observând că păstrase fiecare articol care fusese tipărit despre ea în sezonul local.

– Uită-te la asta, Michael. Nu-mi vine să cred. Îi întinse o scrisoare.

– Vor să fii crainic sportiv la emisiunea sportivă?

– Îhî, nu-i o bătaie de joc?

– O bătaie de joc? Este o șansă unică în viață. Gândește-te de două ori înainte să refuzi.

– Nu vreau să fac asta. Vreau să fiu profesoară! Ea termină de lipit poza lui în album.

Michael înmărmuri.

– Ce faci cu asta?

– O am de mulți ani. Întotdeauna ai fost ceva special pentru mine!

Îl străbătu un fior de teamă.

– Special? În ce fel?

Robin râse și se așeză pe canapea.

– Mai de mult, în ultimul tău sezon, ai vizitat Universitatea din Alabama pentru o strângere de fonduri. Am fost la dans în seara aceea, speriată, rușinoasă și retrasă. Tocmai intrasem în echipa de baseball și reușisem să-mi fac câțiva dușmani, adăugă ea posomorâtă. Toată lumea mă evita, cu excepția ta. Te-ai uitat prin încăpere, nebăgând în seamă pe nici una din celelalte fete frumoase și m-ai invitat la dans de două ori. Eroul meu, suspină ea și se întinse lângă el sărutându-l.

Erou? Acum patru ani? Lumea lui Michael începu să se clatine. Ridică albumul cu tăieturi la care ea lucrase și descoperi că era plin cu articole despre el. Inima îi

bătea înăbușit când observă poza cu el și cu Joanna. Se opri și cercetă recentul articol din revista Sports Illustrated, reținându-i atenția ultimul paragraf: „Ca un părinte iubitor, care și-a antrenat copiii pentru viață, Ryan își pregătește jucătorii pentru marile realizări și-i scoate din cuibul lor. A ajutat mai mulți oameni să ajungă la profesioniști, ca un mare antrenor!

Michael se trezi tremurând și transpirând.

– Trebuie să plec, reuși să spună pe un ton rezonabil.

– Să pleci? Abia ai venit.

– Nu mă simt bine.

Ea se ridică, îi puse podul palmei pe frunte să vadă dacă are febră și observă picăturile de sudoare care i se formau deasupra buzelor.

– Du-te acasă și odihnește-te. O să trec mai târziu pe la tine să văd ce faci.

– Nu! strigă el. La naiba, trebuia să se gândească. Se grăbi să iasă din apartamentul ei și trânti ușa.

Ajunse acasă, aproape fără să știe cum, știind doar că trebuia să fie acolo, unde se simțea în siguranță. Călcă peste o revistă care fusese lăsată în fața ușii și o ridică absent. Un bilet explicativ spunea:

„Cred că vei vrea o copie înaintea tuturor Sweeney“.

Sweeney. Bătrâna hienă care scotocise dulapul lui Robin la începutul sezonului.

Michael descoperi pagina de bârfă și se găsi acolo în prim plan, sărutând-o pe Robin în parcul din

Chattanooga. Citi titlul: „De la primul om la bătaie, la amanta antrenorului“.

Robin își termină de aranjat albumul cu tăieturi, fiind foarte îngrijorată din cauza lui Michael. Arăta așa de bolnav. Îl lăsa să se odihnească puțin, după care se duse să vadă ce face.

Se duse la cutia poștală pentru a-și lua corespondența și deschise cu grabă o scrisoare de la școala locală. Ar fi putut fi o ofertă de muncă. Era o ofertă. Să antreneze echipa masculină de baseball. Sări în sus, agitându-și frenetic mâinile în aer și fluturând scrisoarea. Abia aștepta să-i spună lui Michael.

Fugi în casă, apucă cheile de la mașină și ieși în grabă afară, conducând cu viteză pe drumul scurt până la Michael. Ultimele două luni fuseseră minunate, pline de veselie și sărutări, înțelegere și tandrețe. Însă nici unul dintre ei nu spusese nimic despre viitor.

Presupusese că încă mai avea timp până în ianuarie când trebuia să plece dacă ar fi acceptat postul din Birmingham. Oricum, dacă ar sta aici și ar accepta oferta liceului din Beetleville ar putea face puțină muncă voluntară cu copiii până când începea semestrul următor. Și-ar fi adus lucrurile pe care le avea depozitate lângă Tuscaloosa și s-ar fi stabilit aici. Astfel, dacă Michael continua să se implice în relația lor – și după părerea ei exact asta făcea – măcar nu va fi la kilometri depărtare de el.

Parcă la el în curte și se duse în fața ușii. Hotărî să nu sune decât dacă el dormea; încercă ușa și văzu că era deschisă. Zâmbi gândindu-se că lăsase ușa așa pentru ea. Șoptindu-i numele și neprimind nici un răspuns, începu să meargă prin camerele goale și se îndreptă spre dormitorul lui. Simți un fior străbătându-i inima, fior pe care-l simțea de fiecare dată când îl vedea. Doamne, îl iubea!

– Bună, Michael, cuvintele ei șoptite fură pline de dragoste.

– Ieși naibii din cameră!

Strigătul lui răutăcios îi tăie din elan, dar apoi își aminti că era bolnav. Deci era genul de pacient dificil – trebuia să se obișnuiască cu asta. Făcu un pas spre canapeaua maro pe care stătea el și se opri brusc.

– Michael!

El se uită în sus la ea cu ochii injectați.

– La ce te holbezi? N-ai mai văzut un om beat? Ridică o sticlă cu lichid maroniu. Southern Comfort. Exact ce-mi trebuia. Își turnă într-o cană umplând-o ochi și se reazează pe canapea sorbind încetul cu încetul.

– Și dacă tot ești aici, ai putea să te uiți foarte bine la opera lui Sweeney. Gesticulă cu cana în mână și vărsă lichidul arămiu pe măsuță.

Robin se repezi spre el pentru a-i lua sticla. El o ascunse.

– Nu mă atinge! Nu ești asistenta mea. Nu ești iubita mea! Se prăbuși pe canapea și bolborosi iar. Nu am avut niciodată o iubită.

În imaginația lui apăru Joanna și auzi ecoul râsului ei batjocoritor în camera de zi.

„– Vrei o familie? Nici măcar nu știi cum să întemeiezi o familie“. Simți iar rușinea pe care o simțise atunci și mândria rănită, fiindcă putea fi așa de repede părăsit. „Cu vasta mea experiență, continuase ea disprețuitoare, eram dispusă să te învăț. Ar fi fost ceva extraordinar să-i arăt lui Michael Allen Ryan cum eșuează. Virgin! Pentru Dumnezeu! Așteaptă și-ai să vezi cum o să-ți fie din cauza asta“.

Inima lui Robin bătea nebunește. Ce se întâmpla? De ce, așa dintr-o dată, părea că o urăște? Se aplecă să ștergă lichidul arămiu de pe masă și respirația i se opri brusc când văzu poza în care ea și Michael se îmbrățișau. Scoase un icnet când citi titlul.

– Nu sunt amanta ta!

– Pe aproape, nu-i așa?

Se înroși ca para focului, amintindu-și cât de departe ajunseseră în noaptea aceea în apartamentul ei, cât de tentată fusese să cedeze dorinței de câteva ori după acea întâmplare.

– Citește articolul. La pagina opt. Devine și mai grețos.

Robin întoarse paginile cu mâinile tremurânde și cu inima plină de emoții. Sweeney transformase ceva frumos și prețios în gunoi. Nu era de mirare că Michael încercase să fie atât de discret.

Citi articolul și aproape izbucni în plâns din cauza insinuărilor. Toate se bazau pe fapte ca acela al

camerelor lor apropiate și lua proporții. Mai era acolo o mențiune despre logodna lui Michael și o poză cu el și Joanna.

– Este frumoasă, șopti Robin deprimată.

– Da. Se întoarse și începu să-și umple iar paharul. Robin îi puse ușor mâna pe braț.

– Michael, nu.

Îi dădu mâna la o parte ca și cum atingerea ei l-ar fi ars.

– Ți-am spus să nu mă atingi! strigă el încercând să stea în picioare dar dezechilibrându-se. Am avut odată o femeie. Râse și începu să bea iar. O prostituată care n-a vrut să-mi ia banii. A vrut doar să fie cu starul ce eram.

– Michael, nu este chiar așa...

Explicația lui Robin trecu neobservată. Michael leșină.

Robin îi ridică repede picioarele și-l întinse pe canapea. Îi va explica mâine ce simțea ea. Trebuia să facă ea primul pas și să-i spună că-l iubește. Luă ziarul și-l rupse în bucăți.

Capitolul 8

Robin își petrecu aproape toată noaptea urând-o pe Joanna pentru ce-i făcuse lui Michael, furioasă pe el pentru că o credea atât de superficială, și se hotărî să lămurească o dată pentru todeauna lucrurile. Oricum, a doua zi telefonul lui fu închis și refuză să-i răspundă la ușă.

Cu o jumătate de oră înaintea meciului, intră fur-tunos în biroul lui, cu fața palidă și ochii roșii. Înainte ca ea să apuce să deschidă gura, el se îndreptă către ea și o propti în dulapuri.

– Dacă îndrăznești să spui ceva din ce ți-am spus aseară o să-ți pară rău. Când Joanna a râs de mine că vreau să mă păstrez pentru căsătorie am fost destul de abil s-o ameninț cu ceva din trecutul ei ce nu dorea să se știe. O să inventez ceva, dacă o să trebuiască, Robin. Probabil ceva despre tine și Green.

Continuă amenințător.

– În cinci zile de la ultimul meci vreau să pleci de la club, din oraș. Poți să te duci să-i ții companie lui Green, dacă te acceptă, sau poți să te duci naibii. Ai fost o distracție bună pentru sezon, dar nu ești în stare de o relație sabilă.

Se întoarse și ieși din cameră, trântind ușa.

Robin se prelinse pe lângă dulapuri și căzu. Își puse capul pe genunchi. Își aminti ceea ce-i spusese, că nu avusese niciodată o iubită, dar că a avut o femeie odată. Era virgin! Mă rog, aproape. Și Joanna răsese de el.

Doamne, cât de mult îi afectase, îi afecta și acum acest lucru mândria. Ar fi vrut s-o strângă de gât pe Joanna, și să-l frângă pe al lui de asemenea. Nu înțelegea oare cât de mult ar fi însemnat pentru ea să știe că se păstrase în toți acești ani pentru a se dedica în totalitate femeii pe care o iubea?

Dar după cum îi arătase foarte clar și concis, nu era ea acea femeie. O știuse, cu toate că-și lăsase speranțele să i se hrănească cu himere. Dar durea, durea al naibii de tare!

O sărutase și o îmbrățișase doar fiindcă fusese acolo, lângă el. La fel ca și în liceu, și la colegiu, unde unii dintre băieți credeau că dacă ea juca într-un joc al bărbaților trebuia să fie disponibilă pentru toți. Iar ea, îndrăgostindu-se prosteste de Michael, nu văzuse esențialul. În deplasări, departe de ceilalți, în camerele de motel, ferți de privirile tuturor, o îmbrățișase și o vrăjise. Dar nu în public. Nu, nu vru-

sese să știe nimeni de relația lor fiindcă știuse de la început că nu ea era cea cu care voia să-și împartă viitorul. Lovi într-o minge și încercă să nu se simtă ca o cârpă folosită. Încercă să se autoconvingă că greșea, că sărutările și îmbrățișările pe care le împărțiseră fuseseră mai mult decât o aventură. Se spunea că dragostea este oarbă. Și se părea că ea fusese mai oarbă ca niciodată.

Baseball-ul era ultimul lucru la care se gândea, indiferent dacă era sau nu un jucător respectabil. Cei din echipa Satellites nu făceau nimic cum trebuia și cu cât se străduiau mai mult, cu atât era mai rău.

Robin era transpirată toată și atât de obosită și descurajată, încât abia mai vedea în fața ochilor.

– Îndepărtează-l, O’Ryan, îi strigă ea aruncătorului. Nu mai pot să fac un pas.

O’Ryan se uită spre ea, îi făcu cu ochiul și aruncă o minge cu boltă spre careu. Cel care era la bătaie se aruncă în centru.

– Mulțumesc mult, spuse Robin în timp ce alergă înapoi să prindă mingea. Următorul lucru pe care-l știu fu că se ciocnise de pieptul lui Brent Frasier. Amândoi se prăbușiră dar Frasier ținu mingea pentru a arăta că el o scosese în aut.

Se uitară unul la altul și începură să râdă. Întregul joc fusese un fiasco dar mai trebuise să se întâmple și asta, ca să fie complet.

Se ajutară reciproc să se ridice și imediat ce privirile lor se întâlniră începură iarăși să râdă. Încercară să fie serioși când ajunseră față în față cu managerul lor furios. Cuvintele lui jignitoare la adresa jocului lor defectuos nu făcură decât să-i stârnească iar. În timp ce trei coechipieri solitari încercau să facă ceva în careu, Robin și Brent începură să enumere fiecare greșeală. În curând fiecare în cabină începu să numere o greșeală peste alta până când întreaga atmosferă se umplu de bună dispoziție.

După ultimul aut întreaga bancă de rezerve mormăi un „Mulțumesc lui Dumnezeu“, se ridicară și se îndreptară spre dușuri.

– Un moment! strigă Michael. Ce fel de comportament a fost acesta? Credeți că jocul vostru din seara asta a fost amuzant? Aș spune că ați fost mai degrabă jalnici. Ochii lui verzi o săgetară pe Robin. Din moment ce se pare că ești capul acestei comedii, Holkowski, să vii cu o jumătate de oră înainte de încălzire și să faci ture.

– Haide, Michael, las-o baltă, avu tupeul să spună unul dintre coechipierii ei. Tot ce-a făcut a fost ca să mai risipească puțin din tensiune.

O a doua voce o urmă pe prima:

– Îhî, las-o în pace.

– Tăceți din gură! urlă Michael. Doar dacă nu vreți să-i țineți companie.

Își întoarse din nou atenția către Robin. La naiba, stătea acolo learcă de transpirație, palidă din cauza oboselei. Spatele-i era rigid, bărbia scoasă în afară, iar ochii ei o implorau s-o lase în pace.

Lui Michael îi venea să-i sucească gâtul. Și cu toate cele întâmplate, ar fi vrut să intre în duș cu ea și să-i spele cu propriile mâini trupul plăpând.

Corpul începu să-l doară și mai tare decât până atunci, mâinile i se încheștară pe șolduri. L-ar fi sfidat? Îl urmărise peste tot cu ochii aceia blânzi, în tot acest timp, și nu pe el ci imaginea lui din acea poză? Îi oferise o bucată din rai numai ca să-l strivească apoi.

– Ți se pare nedrept, nu-i așa? o provocă el, vorbindu-i printre dinți.

– Da, își ridică ea bărbia mai semeț.

– Dar vei fi acolo, nu?

Ceilalți membri ai echipei stăteau mai la o parte de focarul discuției și priveau cum Michael și Robin se înfruntau. Nici unul nu scotea un cuvânt.

Inima lui Robin se dezmembra în bucăți. Nu făcuse nimic ca să merite un asemenea tratament. Nu o dorise, dar continuase s-o manevreze, făcând-o să creadă că aveau un viitor împreună. Simți cum lacrimile încep să-i curgă, dar refuza să-și plece capul sau să le șteargă.

– Da, spuse ea cu mândria rănită, după care se întoarse și părăsi cabina.

Întreaga echipă apărură a doua zi și alergă împreună cu ea. Michael stătea în cabină, aruncându-le la toți priviri furioase. Jucă meciul cât mai bine cu puțință, dând ce avea mai bun în ea, murind puțin câte puțin de fiecare dată când Michael o înjura sau făcea observații sarcastice la adresa jocului ei.

Abia reuși să doarmă puțin în acea noapte, aproape plângând, și se trezise cu o durere de cap năucitoare. Reuși să doarmă doar o oră înaintea meciului. Cu inima grea, cu ochii înroșiți de plâns, cu o migrenă ucigătoare, abia se târî până la stadion.

În timpul încălzirii coechipierii veniră s-o facă să-și reîntre aproape în forma ei dintotdeauna, iar ea se forță din toată inima să le țină isonul.

Michael o privi disprețuitor.

– Te simți bine?

– De parcă ți-ar păsa, replică ea sarcastic.

O apucă de umeri într-o încheștare dureroasă. Ea avu sentimentul că vrea s-o scuture. Vocea lui era plină de furie.

– Bineînțeles că-mi pasă, prostuțo! Am în față un meci pe care vreau să-l câștig! Trebuie ca jucătorii mei să fie în cea mai bună formă.

Robin turbă în sinea ei, folosind un limbaj pe care educația și statutul ei de fată nu i-ar fi permis să-l ros-

tească cu voce tare. Lui nu-i păsa nici măcar un pic că ea suferea, că se folosise de ea și apoi o abandonase ca pe o cârpă folosită. Ei bine, putea să-și ia grija și jocul și să se spele cu ele pe cap.

– Mă doare, spuse ea și se întoarse repede, scăpând din strânsoarea lui. Știi ceva, Ryan? Ești un mare nenorocit!

Îl lăsă cu gura cascătă și nu-i păsa deloc dacă o va introduce sau nu în joc.

Faptul că o lăsă să joace o descurajă și mai mult. În plus în decursul sezonului o scosese de câteva ori afară din joc tocmai fiindcă se gândise că era obosită. Faptul că juca acum, când era evident că suferea și că era foarte obosită, îi dovedea că lui nu-i păsa de ea.

Tot ce și-ar fi dorit acum ar fi fost să se întindă, să-și trateze durerea de cap și inima rănită, dar acum când erau atât de aproape de locul doi, se chinuia să dea tot ce avea mai bun în acest meci. Nu putea să-și dezamăgească coechipierii.

Prima ei intrare fusese la bătă și se descurcase bine pe teren. Dar zgomotul produs de spectatori și exclamațiile acestora făcuseră să i se intensifice durerea de cap, când intră la bătaie la începutul rundei a patra. Începu să-i fie rău de la stomac. Pentru binele echipei își călcă pe mândrie și-l rugă pe Michael s-o scoată din joc atunci când se reîntorceau pe teren.

Tulburarea și tumultul interior care creșteau nu-i permiteau să blocheze comentariile echipei adverse. Erau oare aceste ironii, aceste cuvinte obscene, ceva

normal să i se arunce în față la fiecare meci? Urechile îi luau foc auzind aceste calomnii, fața îi devenise purpurie. Oh, Doamne, oare de ce nu-i putea opri? De ce trebuia să-i asculte acum, când era așa vulnerabilă?

A doua lovitură trecu exact pe lângă ea iar Pat Carnis, prinzătorul advers, începu să vorbească atunci când lovi mingea. Lăsă bâta în jos și continuă să vorbească:

– Nu ești în cea mai bună formă astăzi, Holkowski, nu? Te-au luat aseară cei din echipă? De ce nu vii la noi în vestiar după meci? Cei din echipa Sumters știu cum să satisfacă o femeie.

Măinile lui Robin se încleșară pe bâta. Era lovitură de grație! Cu ziarele de scandal gata să apară, cu felul în care Michael se folosisese de ea în acest sezon, remarcile lui Pat își atinseră ținta. Robin își apucă bâta, se întoarse spre prinzător și aproape inconștient îl lovi. Nici măcar apărătoarea pusă între picioarele lui nu putu opri impactul. Lovitura nimeri sub apărătoare iar el se rostogoli de durere. Chiar înainte ca Michael să se ridice cu putere de pe teren, remarcă un semn al arbitrului care o scotea din joc. Michael o puse pe umărul său pe Robin care încă se zbătea furioasă, înjurând-o la fiecare pas, în drum spre cabină.

Robin îl lovea în spate.

– Michael, spuse ea disperată. O să vărs. Vorbesc serios.

Michael o luă în brațe ca pe un copil și-l strigă pe Rick Samuel să o înlocuiască, o duse spre ușa cabinei și

spre cea mai apropiată baie. O puse deasupra toaletei exact când ea începu să-și golească stomacul.

Ar fi trebuit să-i fie rușine, dar în suferința ei, în furia ei, nu se putea gândi la altceva decât că ajunsese la timp. Nimeni n-ar fi îndrăznit să verse pe Michael Allen Ryan.

– Bleago! urlă el făcând-o pe Robin să-și ia capul, care o durea violent, în mâini. De ce n-ai spus că ești bolnavă?

Nu-i așteptă răspunsul iar Robin nu putu să riposteze. Încă un frison îi scutură corpul.

Michael chemă doctorul echipei și o lăasă în grija lui. Intră în cabină și observă că Rick se afla încă la bătaie.

– Ce se întâmplă? întrebă el și se întoarse spre restul echipei care stătea fără vlagă pe bancă.

– Au schimbat prinzătorii, răspunse Jim Peterson. Cum se simte Robin?

Întrebarea lui făcu loc la o serie de comentarii.

– Ce naiba s-a întâmplat de fapt pe teren?

– Trebuie să-i fi spus ceva obscen lui Robin, dacă s-a purtat în halul ăsta.

– Credeam că nu dă atenție chestiilor alea.

– Ce mai contează, Ryan, se simte bine?

– Nu știu. Doc o consultă. O să ne spună el.

Michael își scoase șapca și se lovi în frunte cu palma.

– Și-a ales un moment al naibii de bun ca să se îmbolnăvească!

Echipa se ridică în picioare, toți în același timp, în apărarea lui Robin.

– Las-o baltă, Michael! N-a putut să se abțină. Toată noaptea ai criticat-o. De ce nu o lași în pace?

– Taci! urlă el și se retrase în colțul cel mai îndepărtat al cabinei.

Rick se alătură echipei.

– Priviți afară. Sunt montați rău din cauza lui Robin.

– Mă tot întreb ce i-a spus, răbufni Jim. Orice ar fi fost, trebuie să fi fost teribil. Simt că așa face și eu puțină vărsare de sânge în rândul echipei adverse.

– Păcat că nu mai e în teren Carnis, scrâșni aruncătorul, Dan Lopez. Sigur i-ar fi plăcut aruncarea mea.

Michael își ținu gura. Vina propriilor sale cuvinte dure, cum că s-ar fi folosit de ea ca de o diversiune, se lăsă grea în conștiința sa, dar la naiba, și el suferea!

Rostind ceea ce i-ar fi spus lui Robin, ar fi scos echipa din sărite și mai mult.

Totuși se întoarse și li se adresă furios:

– Și la ce-ar folosi asta? Credeți că asta ar vrea ea? Așa joacă ea? De ce mai bine nu ieșiți să jucați baseball?

Chiar după a treia pauză, înainte să iasă pe teren, veni și Doc. Își ridică mâinile ca să preîntâmpine asaltul cu întrebări, și-i informă că Robin se va face bine. Era extenuată și suferea de o severă durere de cap, dar nu era nimic ce nu se putea trata. Băieții ieșiră pe teren mult mai ușurați.

Michael se uită la medic.

– Serios, Michael, răspunse el întrebării nerostite. Este în vestiar și doarme adânc din cauza sedativului. Va fi bine mâine dimineată.

Nu că ar fi fost personal interesat, se gândi Michael. Ușurarea pe care o simțea era doar a unui antrenor față de unul din jucătorii lui.

Echipa Satellites jucă bine luând în considerare atmosfera tensionată dintre cele două echipe, dar tot pierdu meciul. Locul doi era încă departe.

Michael intră în vestiar și fu imediat redus la tăcere. Băieții mergeau în vârful picioarelor, vorbeau în șoaptă și doar atunci când era necesar și își închideau cât mai ușor cu puțință dulapurile. Fiecare care pleca o săruta ușor pe obraz pe Robin, aruncându-i priviri tăioase lui Michael.

La naiba, nu era vina lui. Ar fi vrut s-o iubească, să aibă grijă de ea, să trăiască alături de ea. De ce nu putuse să-l iubească pentru ceea ce era el, nu pentru ceea ce fusese?

Probabil că era mai bine așa, se consolă el, în timp ce inima i se mai strânse puțin. Nu fusese niciodată mulțumită de viața lui liniștită și de el.

Se întoarse spre Doc.

– Bănuiesc că cineva trebuie s-o ducă acasă.

– Așa cred, replică Doc trăgând mulțumit din pipă. Probabil că a fost cu mult mai obosită decât am crezut. Sedativul trebuia să-și fi pierdut efectul până acum.

Michael își analiza responsabilitatea. Mai era responsabil pentru ea încă trei zile. Se uită la ea, era

dulce și în somn, și o ridică pur și simplu în brațe. Doc zâmbi degajat.

– Dacă se trezește, vrei să mai ia un somnifer?

– Nu cred, răspuse Doc. Efectul sedativului o va face să doarmă bine.

Michael o sprijini de pieptul său și simți un sublim fior de încântare și de împlinire. Nimeni nu-l mai făcuse să simtă așa ceva și ura puterea pe care ea o avea asupra lui. Ar fi trebuit să se limiteze la viața lui solitară și să n-o fi lăsat niciodată să intre în sufletul său. Se uită la femeia din brațele lui și-și spuse că o urăște.

Reporterii așteptau afară înghesuindu-se cu aparatele de fotografiat și cu întrebările. Îi ocoli și o puse pe Robin în mașina lui.

O urcă până în apartamentul ei și o așează pe pat. Se uită prin cameră, observând cât de mult își pusese ea amprenta asupra casei – perdele albe cu volănașe, pernute ce miroseau a levănțică. Un elefant îndesat de pluș de la Universitatea din Alabama îl privea dintr-un colț îndepărtat. Se gândi la schimbările pe care ea le-ar fi putut aduce casei lui, numai dacă l-ar fi iubit. Fălcile i se încleștară iar ochii i se închiseră când lacrimile încercau să izbucnească. La naiba!

– Michael?

Ochii lui se deschiseră. Se uită la fața ei de înger, adormită, cu ochii întredeschiși. O față pe care nu o văzuse niciodată cum arăta când se trezea dimineața.

– O să țipi la mine? Vocea îi era joasă și răgușită. Tata așa ar fi făcut. I-ar fi fost așa de rușine cu mine!

Ar fi vrut să urle la ea, s-o facă de rușine, s-o critice. Dar, de asemenea, ar mai fi vrut să se întindă alături și să facă dragoste pasionată cu ea.

– Dormi, Robin, îi spuse scurt.

– Michael?

– Ce este? întrebă el.

– Nu contează, spuse ea oftând din greu. Nu avea nici un sens să încerce să-i explice că ea nu era ca Joanna. N-ar fi ascultat-o.

– Noapte bună.

El nu răspunse urării făcute de ea, plecă pur și simplu închizând cu fermitate ușa în urma sa.

Robin se trezi a doua zi dimineață și-și mișcă cu grijă capul, apoi deschise ochii. Scăpă un oftat de ușurare – îngrozitoarea migrenă trecuse. Se înfioră când își aduse aminte ce i se întâmplase. Niciodată nu mai pățise așa ceva.

Să-și plângă de milă fusese întotdeauna un sentiment străin de Robin, cu toate că evenimentele din ultimele zile fuseseră devastatoare. Nu putea trăi apăsată de deprimare, ar fi distrus-o.

Se ridică din pat un pic ametețită și când se băgă în cadă hotărî să se adune puțin.

– Nu ești prima femeie respinsă în dragoste, Robin Jane, și nu vei fi nici ultima.

Își trecu prosopul peste piept, simțindu-și inima sângerând și se întrebă cât îi va trebui oare ca să-și vindece rănilile.

În timpul micului dejun Robin citi ziarul. Fu îngrozită de comportamentul ei, când citi reportajul despre joc. Ar fi vrut să intre în pământ de rușine când văzu poza în care-l lovea pe Pat Carnis, apoi fața îi luă foc când studie poza în care Michael o scotea în brațe din stadion.

Chiar înainte ca meciul să înceapă, în acea după-amiază, îl văzu pe Pat Carnis învârtindu-se pe teren. Respiră adânc, apoi se îndreptă spre el, în tot acest timp fiind huiduită de spectatori. Robin se înclină. Nu mai fusese huiduită astfel de când intrase prima oară pe terenul de baseball, în liceu.

Pat se uită în sus în timp ce ea se apropia și-și ridică repede mâinile, protejându-și bărbăția.

Fața lui Robin se făcu roșie ca sfecla când mulțimea răsă de gestul lui. Zâmbetul ei era crispat, dar îl privi direct în ochi și-i întinse mâna.

– Am venit să-mi cer scuze, Pat, spuse ea cu sinceritate. Sunt de neiertat. Nu mi-am pierdut niciodată controlul în halul acesta și chiar îmi pare rău.

Pat se uită la ea o clipă apoi îi luă mâna și i-o strânse. Fanii aplaudară arătându-și mulțumirea. Fața lui se înroși ușor, ceea ce o surprinse.

– Ăăă... bolborosi el. De fapt eu îți datorez scuze. Nu, nu mă întrerupe. Unora dintre ceilalți jucători și mie ne-a venit greu să credem că nu auzi comentariile pe care le făceau. Noi, oh, am făcut un pariu să vedem care dintre noi poate să obțină o reacție de la tine.

Robin rămase înmărmurită, dar îl ascultă în continuare. El își trecu mâinile prin părul roșu, iar fața lui se coloră aproape la fel ca părul.

– După ce m-ai lovit, și am fost în stare să gândesc, îmi venea să mă bat singur pentru ceea ce-ți spuseseam. Fiecare ți-a spus câteva cuvinte crude, dar când am văzut că nu aveai nici o reacție, cuvintele au început să devină mai obscene. Sincer, Robin, n-am vorbit serios, îmi pare rău.

Robin simți cum i se ia o mare greutate de pe umeri. Zâmbi și-i dădu un sărut pe obraz.

– Scuzele-ți sunt acceptate, Pat. Și-ți mulțumesc pentru explicație. Se întoarse și alergă înapoi în cabină. Michael se strâmbă și făcu o remarcă sarcastică:

– Ți-a plăcut sărutul?

Robin ridică din sprâncene.

– Gelos?

– Nici în visele tale, Holkowski.

Ascunzându-și durerea, Robin se întoarse spre coechipierii ei, bătu palma cu ei șmecherește și urlă:

– Bine, băieți, să mergem să câștigăm meciul ăsta!

Capitolul 9

Câștigă acel meci, dar îl pierde pe următorul. Lui Michael îi cășună pe ea, apoi o ignoră. De câteva ori, când se uitase la el, ea îi surprinsese fața străbătută de o dorință arzătoare și o durere adâncă în ochi. Robin trecea de la speranță la disperare.

Cu o seară înainte de ultimul ei meci, stătea în bucătărie ciugulind dintr-un sandviș pe care nu prea avea chef să-l mănânce. Zâmbi ușor când amintirile din acest sezon începură să o învăluie; Billy, Brent, Rick, întreaga echipă și bucuria ce o simțise când în cele din urmă ei o acceptaseră. Mândria pe care nu se putea abține să n-o simtă pentru rolul pe care-l avusese în a ajuta echipa să urce în clasament. Își amintea cum pocnea baloanele de gumă și fața lui Michael, și chicoti ușor. Se întristă imediat când își aminti de asemenea

îmbrățișările fierbinți pe care ei le împărtășiseră pe terase și în parcuri. Și pe canapeaua ei.

De ce nu putuse s-o iubească? Doamne, cât o să dureze până o să dispară suferința ce o simțea?

Se ridică de la masă, dărâmând un scaun în graba ei. Își aruncă pe ea o jachetă sport și niște pantaloni scurți și se îndreptă spre stadion.

Robin intră pe teren la locul de bătaie, lovind mecanic mingile ce veneau de la automatul de mingi. Îi trebuiră cam treizeci de minute pentru ca terapia ei să dea roade, treizeci de minute pentru a nu se mai gândi la nimic, doar să lovească. Gândurile pentru Michael ajunseseră în sfârșit la un nivel pe care putea să-l controleze.

Chiar când scoase un suspin de ușurare, mașina fu oprită și însăși cauza suferinței ei se îndrepta spre ea, îmbrăcat într-un tricou bleu care se potrivea perfect cu pantalonii albaștri din bumbac. Părul lui strălucea în lumina razelor de soare. Lupta din ea renăscu. El era ceea ce ea își dorea, avea tot ceea ce visa la un iubit, la un soț. Se uită la el, la fața lui superbă și se întrebă dacă va mai putea iubi pe cineva vreodată așa cum îl iubea pe el.

– Ce naiba faci?

Măinile lui se înfipseră în șolduri iar vocea îi răsună în stadionul gol.

Pentru Robin tonul lui tăios fu picătura ce umplu paharul. Ochii i se umplură cu lacrimi.

– Nu merit așa ceva, Michael. N-am făcut nimic altceva decât să te iubesc. Da, pe tine, adăugă ea repede când el făcu un gest de dezaprobare. Am păstrat poza aia fiindcă îmi amintea că exista un bărbat căruia îi păsa că o fată singură stă izolată. Aveam nevoie să-mi amintesc că era cineva acolo care nu se uita la mine de parcă aș fi fost o ciudățenie. Nu-l cunoșteam pe bărbatul din poză. Nu m-am îndrăgostit de tine atunci. La bine și la rău, m-am îndrăgosti de cel care ești tu acum.

Lacrimile-i curgeau din plin pe obraji, dar nu se deranjă să le șteargă.

– Deci acum ai avut diversiunea de sezon. O să plec de pe capul tău cât mai curând posibil. Atunci, Michael Allen Ryan, poți să te readâncești în vizuina goală și pustie și să nu mai ieși niciodată afară de acolo.

Se duse la automatul de mingi, îi reglă direcția și-i mări viteza, iar când se uită în sus, el plecase. Se întoarse la locul de bătaie plângând în hohote, zgâlțâiată de sughițuri, și-și începu încă o dată terapia. Se concentrează printre lacrimi și lovi cât putu de tare, trimitând mingea peste careul din stânga terenului.

Michael părăsi stupefiat terenul prin cabina echipei Satellites. Pașii săi apăsați răsunau limpede în liniștea holului ce ducea la spălătorie.

O văzu pe Robin încă lovind mingile și scoase un oftat adânc înainte să intre. Își lăsă capul pe genunchi, prinzându-și-l în mâini și închise ochii cu durere.

Îl iubea! Așa spusese. Îl iubea cu adevărat pe el. Declarația ei sinceră spulbera orice dubiu. Și oare cum, se întreba el, se îndoise vreodată de ea? În pauzele din sezon ea avusese atâtea ocazii să aibă întâlniri și să se îndrăgostească de alții. Își petrecuse tot timpul cu el. Îl iubea pe el – bărbatul cu genunchiul accidentat. Bărbatul care avea atâta nevoie de dragoste.

– Oh, Doamne, mormăi el.

Deschise ochii și se uită la Robin. Mingile veneau spre ea. Lovea cu toată puterea, făcând mingea să zboare și să se alătore celorlalte strânse în stânga terenului. Privi de fiecare dată, procesul repetându-se cu același rezultat.

Așa își trăia ea viața, se gândi el. Indiferent ce se întâmpla, ea continua.

Nu ca el. Ceea ce făcuse el fusese să renunțe. În loc să caute, să lupte, se îngropase în mila de sine, își spusese că va fi respins din nou, și fusese el primul care respinsese. Ce prost putuse să fie!

Acum, când o privea pe Robin, ceva tresări în el. Patru ani de singurătate, și ea reușise să spargă acel zid gros emoțional pe care el și-l construise. Întregul lui corp tremură, străbătut de un fior.

Dragoste. Dragostea lui pentru ea, pe care nu și-o recunoscuse, crescuse pur și simplu prea mult pentru a mai putea fi negată.

Iubea totul la ea. Dragostea ei pentru viață, îndemânarea ei de a găsi ceva bun în orice lucru, cât de mic ar fi fost, de a vărsa lacrimi pentru lucrurile

triste. Nu avea nevoie de realizări extraordinare – orice făcea ea era o realizare. Ei nu-i trebuiau show-urile TV sau emisiunile sportive. Se pare că ea avea nevoie de el. Și Dumnezeu, câtă nevoie avea el de ea – să-i umple casa cu dragoste, cu copii, și să-i împlinească viața.

Mâinile-i tremurau, inima-i bătea nebunește. Simțea de parcă întreaga lume își deschisese porțile în fața lui. Lumea lui Robin Jane Holkowski.

Se ridică, gata să fugă pe teren la ea și cu ajutorul lui Dumnezeu să-și reînceapă viața.

Ea plecase! Cercetă terenul apoi se grăbi în parcare. Plecase. Oare era prea târziu? Oare nu mai voia să aibă de-a face cu el? N-ar fi condamnat-o, după tot ceea ce îi spusese el. Oricum, de data asta nu va mai sta să-și lingă rănilile. De data asta va lupta pentru ceea ce ar fi putut avea împreună.

I se părea că trecuse un secol până să ajungă la apartamentul ei. Mașina ei era acolo, dar luminile în apartament erau stinse. Nu voia s-o trezească după tot ceea ce se petrecuse în acea noapte.

Se duse acasă și începu să se plimbe prin camere. Știind că nu va putea dormi. Cu cât se gândea mai mult la asta cu atât devenea mai furios.

Dar, fir-ar să fie, dacă n-o lăsa să se odihnească, nu va fi în stare să joace mâine. Nu putea să-i ruineze ultimul meci.

Cu mâini nesigure ridică receptorul și-i formă numărul. Se va scuza și-i va explica totul. Va cădea chiar în genunchiul accidentat, dacă era nevoie.

Robin răspuse la al doilea țârâit, cu vocea răgușită de plâns. Toate cuvintele cu excepția celor mai importante îi pieriră din minte lui Michael.

– Îmi pare rău, îi spuse el dându-i lacrimile. Te iubesc.

Robin, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul își sprijini receptorul de piept. Lacrimi, despre care crezuse că nu mai avea, începură să-i curgă, de data asta însă din cauza ușurării și a bucuriei. Doamne, Dumnezeule, totul se va rezolva!

Ridică receptorul și șopti:

– Cine e la telefon?

Zâmbind, îi închise telefonul în nas.

*

* *

Aerul era proaspăt, ca și răsăritul soarelui. Robin întârziase la ultimul meci din cariera ei. Dormise mai mult iar acum trebuia să se strecoare, prin traficul aglomerat, către stadion. Dar zâmbea toată, neputând să fie sobră. Michael o iubea!

Își părăsi mașina, grăbindu-se să intre în stadion, apoi în cabină.

Michael se întoarse și se opri din mers. Se uita la el, sentimentele reflectându-i-se în ochi. Robin puse jos geanta pe care o avea și se aruncă direct în brațele lui, brațe care se strânsură în jurul ei. Se uită la el și șopti:

– Și eu te iubesc.

Michael oftă atât de puternic încât se cutremură. O mai îmbrățișă o dată și-i dădu drumul.

– Vorbim mai târziu. Du-te și distrează-te!

– Iar acum, doamnelor și domnilor, jucând în ultimul meci al carierei sale, micuța domnișoară care a ajuns să conteze atât de mult pentru noi – a noastră Robin Jane Holkowski!

Mulțimea aclamă, apoi se ridică în picioare pentru o ovație. Robin alergă pe teren fluturându-și șapca și învârtindu-se în cerc pentru a saluta toți spectatorii.

Mulțimea se așeză pe scaune, făcând valuri. Sal continuă:

– A fost un an nemaipomenit, Robin, și a fost o încântare pentru noi să te vedem jucând. Baseball-ul îți va duce dorul, dar nu atât cât o vom face noi. Sal își trase zgomotos nasul în microfon. Te iubim, Robin.

Cu lacrimile curgându-i pe obraji Robin le răspunse:

– Și eu vă iubesc, pe toți.

– Iar acum un lucru special, Robin ne va acompaña la Imnul Național. Cu o magnifică coordonare, parcă dirijată, toată lumea își băgă degetele în urechi.

– Ne-a promis că nu cântă. Spectatorii își exprimară acordul.

Râzând, Robin se grăbi în cabină și scoase trompeta din cutie, punându-i surdina în timp ce se îndreptă

spre microfon. Emoționanta ei interpretare a imnului aduse lacrimi în ochii multor fani.

Michael o privi cu inima plină de mândrie și de dragoste. Este a mea, se gândi el, și-i mulțumi lui Dumnezeu.

– Mingea de început! strigă arbitrul și jocul demară.

Sezonul lui Robin începuse și se termina cu un meci contra echipei Shippers. Amândouă echipele erau foarte apropiate ca punctaj în clasament, iar câștigătoarea acestui meci era deplina stăpână a locului doi.

La începutul rundei a noua scorul era strâns – 6 la 6. Ordinea jucătorilor la bătaie era: Jim Peterson, Craig Moore, Neil O’Ryan. Jim le reuși pe toate – trei mingi, două aruncări. Robin se plimba de colo-colo în cabină, ținându-și respirația când mingea pornea din mâna aruncătorului. Mingea a patra! Jim se îndreptă spre prima minge, și-i făcu cu ochiul lui Robin când trecu pe lângă ea.

Craig trase tare la a treia aruncare și reuși să înscrie. Jim putu doar să înainteze spre a doua. Aruncătorul devenea nervos. Antrenorul echipei Shippers se duse să-l calmeze.

În timpul schimbului de aruncători publicul începu să vuiască, să se agite, să devină nervos.

– Următorul la bătaie, numărul 00, Robin Jane Holkowski!

Tema muzicală din filmul James Bond răsună în boxe când Robin se îndreptă spre locul ei. La

Începutul rundeii a noua bazele erau încărcate. Se rugă să facă mult mai mult decât imaginarul Mighty Casey. Se uită spre Michael care antrena în a treia bază, așteptându-i semnalul. Așa după cum i se indicase luă prima aruncare, pentru mingea întâi. Se uită iar la Michael și zbură la a doua aruncare.

– Prima lovitură! anunță arbitrul.

Robin se uită la el și-i ceru pe un ton dulce:

– Domnule, ați dori, vă rog, să verificați cu arbitrul de la a doua bază? Nu cred că am alergat în cerc.

– Bineînțeles, îi răspunse el la fel de drăguț. Decizia a fost dată în favoarea lui Robin.

– Îmi pare rău, micuțo, spuse el și-i zâmbi.

– Oh, dar nu-i nimic, bolborosi ea. Cu toții mai greșim câteodată.

Jucătorul la bătaie al echipei Shippers zâmbi și-i luă poziția.

Robin se uită la Michael pentru semnal. Lovește, nu, nu lovi. Un ghiont? Ceru *time-out* și după ce-și aruncă bâta, alergă la a treia bază.

– Ce fel de semn a fost ăsta? întrebă ea râzând.

El își dădu o palmă pe ceafă și spuse:

– Dar nu-ți făceam semne, ochi de căprioară, dădeam cu mâna după o muscă.

Robin aproape se îndoii din cauza râsului, când deodată Michael o ridică în brațe și în vuietul aprobator al mulțimii o sărută zgomotos.

– Michael! scânci ea când fu repusă pe pământ.

– Asta e tot pentru moment, scumpete. Zâmbi în timp ce o întorcea spre locul ei. Du-te și fă o plim-

bare, sau lovește, sau fă ce vrei. Oh, Robin, spuse el în timp ce ea se îndrepta spre locul ei. Ți vrei guma înapoi?

Cu fața roșie, îl privi cum scoate guma din gură.

– Păstrează-l! strigă ea și clipi repede din ochi ca și cum i-ar fi intrat ceva în ei.

O frumoasă și înfloritoare Robin își luă poziția la bătaie, nemaipomenit de fericită.

Și iată că sosi momentul. Ca în transă, Robin privi cum mingea visurilor ei vine spre ea, o minge ușoară, razantă cu pământul. Lovi, lovitura visurilor ei, și auzi puternicul zgomot produs de impactul bătei cu mingea. Ca la un semn, toți spectatorii își ținură respirația, Robin se opri doi pași mai în față și privi împreună cu ceilalți. Își ținu respirația și-și încleștă pumnii. Părea că durează la nesfârșit, dar deodată vântul împinse mingea până peste zid. Reușise!

Trase aer în piept. Înscrișese prima oară în cariera ei! Un punct de o vitală importanță.

Sal și Phil urlau în microfon; fanii aproape dărmaseră stadionul când Robin sări, țipă și începu să alerge de la o bază la alta.

– Am reușit! Hei, tată, am reușit! țipa ea printre hohotele de râs. Cei din echipa Shippers îi strânseseră mâna și o bătură pe spate în timp ce ea fugea. Întorcându-se în baza trei îl înghionti pe Michael care râdea ștregărește. Alergă direct în brațele lui.

– Am reușit, Michael! urlă ea în timp ce el o învârtea în aer.

– Așa e, dulceată. Acum du-te și ai grijă ce faci. Se pare că echipa te așteaptă.

Își începu ultimul ei drum către bază.

– Robin! strigă el pe deasupra urlletelor fanilor.

Ea se întoarce și începu să alerge înapoi spre el.

– Te măriți cu mine?

– Michael Ryan tocmai a cerut-o pe Robin de soție! strigă Phil în microfon. Liniște, vă rog. Fanii se opriră din ovații iar Robin din alergat.

În liniștea ce se așternuse, Michael își repetă întrebarea:

– Te măriți cu mine?

Fără nici o ezitare, ea țipă:

– Da! Și fugi înapoi în brațele lui primitoare.

După gloriosul moment, Michael murmură:

– Trebuie să te duci și să înscrii, iubito.

Am înscris deja, se gândi ea îmbrățișându-l încă o dată cu putere. Sunt cu tine și în siguranță.

Sfârșit